Loveswept

Jan Hudson

Spune-mi Sin

ISBN 973-95055-5-0

Unu

Susan Sinclair auzi în spatele ei un zgomot care nu prevestea nimic bun.

Simţi cum fiori de gheaţă în stomac şi un sentiment cumplit de groază o străbătură, absorbindu-i tot sîngele din obraji şi pompîndu-i-l în zona genunchilor.

– *O, Doamne, te rog, nu!*

O zbughi spre uşă, făcînd să sară stropi de cafea peste marginile ceşcuţei şi zgîlţîi mînerul uşii care refuza să cedeze. Urma să se deruleze cel mai prost scenariu cu putinţă.

Rămăsese încuiată pe dinafară, în curtea casei sale, în plin oraş.

Trăgînd de cămăşuţa roz, care abia atingea marginea de sus a pantalonilor ei de croială franţuzească, scrută strada străjuită de stejari.

Era linişte. Nu se mişca decît pisica siameză a doamnei Jenkins, la trei case în josul străzii. Un colţ al ziarului *Beaumont Enterprise* flutura în bătaia vîntului de toamnă, ironizînd-o parcă, la cîţiva paşi de trotuar. Privi cu ciudă ziarul care-o adusese în această situaţie penibilă şi înfipse săgeţi imaginare în chipul băiatului care aducea presa.

Îşi trecu degetele prin părul răvăşit de somn şi se sprijini cu fruntea de uşă. Cum a putut să facă o asemenea prostie? Ea, care nu făcea niciodată lucruri atît de necugetate. Dar, de obicei, băiatul care împărţea ziarele îi lăsa *Beaumont Enterprise* chiar în faţa uşii.

Ce era de făcut?

Fără nici o logică, trase, răsuci şi zgîlţîi mînerul uşii, de parcă o minune ar fi trebuit s-o salveze din necazul care venise peste ea.

Uşa albastră nu se clinti.

În spatele ei se auzi motorul unui camion care urca strada, aşa că se repezi într-un tufiş de camelii care creştea la marginea intrării. Plantat cu numai cîteva luni în urmă, acesta nu oferea prea multă protecţie. Planta îi ajungea abia pînă la talie, iar ramurile subţiri aveau frunzişul rar, dar o acoperire, fie şi modestă, era mai bună decît nimic. Se ghemui în spatele tufei şi se rugă ca maşina să treacă mai departe.

Pulsul i se acceleră, cînd văzu camioneta mare, roşie, decorată cu faruri de ceaţă cromate şi cu o bară cilindrică, oprind la cotitură. Pentru o clipă, uită dilema în care se afla, privind, fascinată, pe deasupra tufişului, către bărbatul uriaş şi brun care cobora din cabină.

O banderolă roşie care îi înconjura fruntea era legată la spate peste o coamă de păr des, ondulat şi negru ca noaptea. Jeanşii roşi, cu o ruptură la genunchi, îi stăteau lăsaţi pe şolduri, iar marginile lor zdrenţuite măturau o pereche de cizme uzate.

Tricoul gri decolorat se întindea peste umerii laţi de un metru şi peste pieptul musculos. Deschizăturile zdrenţuite ale mînecilor arătau de parcă le-ar fi sfîşiat cu dinţii, iar el intrase, probabil, la spălat, pentru că tivul se oprea la două degete deasupra buricului.

Era fantezia însăşi în formă umană, ceva ce ea nu mai văzuse decît în filme. Puteai spune dintr-o privire că e un bărbat adevărat, unul care se descurcă în orice situaţie. Ceva din înfăţişarea lui o ducea cu gîndul la forţa vicleană a unui animal de pradă.

Bărbatul scotoci în bena camionetei şi bicepşii i se încordară atunci cînd îşi aruncă pe un umăr o traistă de pînză, iar pe celălalt, un pachet enorm. Păşi drept spre ea, iar ea, privind în ochii negri, simţi cum i se înmoaie genunchii. Pomeţii lui erau laţi şi înalţi ca ai unui războinic indian. Şi-l putea imagina, cu o sută de ani în urmă, cu pene în păr şi o tolbă cu săgeţi la spate, legată doar cu o cureluşă de piele. Un fior o străbătu de-a lungul şirei spinării.

– Bună dimineaţa, i se adresă el cu o voce tunătoare de bas.

Uluită că fusese surprinsă într-o astfel de situaţie îngrozitoare, ea închise ochii şi se rugă cu ardoare ca pămîntul să se deschidă şi s-o înghită.

Pămîntul nu se mişcă.

De vreme ce îngerul ei păzitor părea să-şi fi luat o zi liberă, nu-i rămînea altceva de făcut decît să se descurce pe cont propriu.

Poartă-te nonşalant, îşi spuse, încercînd să ascundă cît mai mult cu putinţă din înfăţişarea ei după tufiş. Se ridică, adună ramurile subţiri în jurul şoldurilor, ca o fustă hawaiană, şi sorbi o înghiţitură din cana pe care o ţinea în mînă.

– Bună dimineaţa, răspunde ea cu un soi de mieunat pe care cu greu îl recunoscu ca fiind propria-i voce.

– Locuieşti aici? O cercetă în fugă cu privirea şi zîmbi.

Şi, Doamne, ce zîmbet! Îi încreţea colţurile ochilor, îi tăia două paranteze adînci în obraji şi dezvelea cei mai albi şi mai drepţi dinţi pe care îi văzuse în viaţa ei. Bărbatul era frumos de pica, pentru cine aprecia genul aspru şi masculin. Iar ea descoperi rapid că el se număra printre cele mai reuşite exemplare.

Paralizată de frică, îşi încleştă degetele pe toarta ceştii şi îşi strînse mai tare ramurile în jurul mijlocului. Din cine ştie ce cauză, voia să-l impresioneze, să joace rolul de femeie fatală, să spună ceva inteligent, dar mintea şi trupul ei refuzau să coopereze. De altfel, nu e tocmai uşor să vorbeşti cu o zeitate greacă, atunci cînd eşti îmbrăcată într-o tufă de camelii.

– Da, aici.

– Atunci se pare că vom fi vecini.

– Vecini?

– Eu sînt Ross Beringer. Făcu semn cu capul spre uşa de alături: Am închiriat apartamentul acela.

– Acela? Ochii ei nu se puteau dezlipi de buricul lui. Bagajele ţinute pe umeri făcuseră să i se ridice şi mai sus tricoul prea mic. Abdomenul îi era încordat ca o scîndură. Ea simţi cum i se încordează genunchii şi îşi încleştă şi mai tare degetele pe ceaşcă.

– Da. Şi tu, eşti...?

Ea îşi ridică privirea şi fu captivată de ochii lui magnifici. O cuprinse un dor nebun să se scufunde ca o lebădă în adîncul lor întunecat şi să se legene în promisiunile provocatoare care se citeau în ei. Imagini amăgitoare de nopţi fierbinţi şi lascive îi umplură mintea.

– Eşti...? repetă el cu vocea sa minunat de profundă.

– Susan Sinclair, şi adăugă, în cea mai guturală imitaţie posibilă a lui Bacall; dar spune-mi Sin.

– Sin? întrebă el pe un ton amuzat.

Realitatea năvăli din nou în conştiinţa ei şi o făcu să roşească. Ce naiba o determinase să spună aşa ceva? Luptă să-şi învingă jena şi continuă cu îndrăzneală:

– Sigur. Sin... De la Sinclair, o poreclă foarte logică.

Nu mai adăugă faptul că nimeni nu-i spusese vreodată în acest fel.

– Sînt încîntat să-mi cunosc noua vecină.

Privirea lui o cercetă cu atenţie ostentativă, aducîndu-i pe chip o expresie de veselie ştrengărească.

– Pot veni mai tîrziu să împrumut o cană de zahăr... Sin?

Îşi schimbă, nervoasă, poziţia, incapabilă să găsească o replică pe măsură. Cum reuşise să intre în aiureala asta? Probabil că el îşi imaginează acum că ea e caraghioasa cartierului.

– A, bineînţeles.

– Administratorul complexului trebuia să mă aştepte aici, cu cheia. Nu l-ai văzut cumva?

– Administratorul? Oh, slavă cerului!

El o privi nedumerit.

– Am rămas încuiată pe dinafară. Voiam numai să iau ziarul, explică ea, dar o pală de vînt a trîntit uşa. Mi-era teamă că va trebui să sparg o fereastră ca să pot intra.

El zîmbi ironic:

– Ah, fir-ar să fie, vrei să spui că nu umbli întotdeauna în izmenuţe?

Ar fi dorit să moară de atîta umilinţă, dar ridică bărbia şi îi oferi cea mai demnă privire, cea învăţată din *Introducere în ştiinţa Bibliotecii* pentru a-i calma pe şefii furioşi.

– Nu tocmai. Ce nedelicat din partea ta să pomeneşti de asta.

El îşi alungă zîmbetul ironic de pe chip, dar ochii continuau să- i joace, maliţioşi.

– Aveţi dreptate, doamnă.

A salvat-o de umilinţe suplimentare maşina albastră a administratorului, care opri în curbă, cu scîrţîit de frîne. După o scurtă explicaţie a situaţiei, administratorul îi descuie uşa lui Susan cu cheia universală.

– Te rog întoarce capul, îi spuse Susan bărbatului înalt care continua să stea în faţa casei sale. Cu speranţa că el se va conforma rugăminţii ei, Susan se strecură înăuntru.

Cînd uşa se închise în urma ei, se sprijini, rezemată, cu spatele de ea. Era primul bărbat care, după o veşnicie, făcea ca inima să-i bată în galop şi trebuise să-l întîlnească într-o situaţie atît de îngrozitoare! Ceva se frînse înăuntrul ei. Cum putea să mai dea vreodată ochii cu el?

Se auzi o bătaie în uşă.

O deschise cu prudenţă şi privi afară.

Ross Beringer stătea acolo zîmbind:

— I-ai uitat ziarul! I-l întinse. Şi, Susan, mai spuse el, înainte ca ea să apuce să închidă uşa, nu trebuie să te simţi jenată. Am întors capul.

* * *

Susan schimbă aranjamentul cărţilor din vitrina librăriei sale, după care ieşi afară să aprecieze efectul. Încerca să-şi facă de lucru, să alunge amintirea penibilei întîlniri cu noul ei vecin, dar [illegible] îl apărea iarăşi şi iarăşi în minte.

— Bună, Susan, strigă o voce feminină. Ai luat-o de dimineaţă astăzi.

Se întoarse s-o salute pe prietena ei, Linda Brewer, proprietara salonului de frumuseţe care se afla la două case mai încolo de librăria ei *Marea evadare*.

– Oh, bună, Linda. Nu ţi-am auzit maşina venind. Aţi avut o vacanţă plăcută, tu şi Don?

– Dacă poţi numi plăcute două săptămîni cu nişte socri care consideră că băieţaşul lor s-a însurat cu mult sub nivelul lui, să zicem că da. Femeia scundă şi brunetă îşi încreţi nasul turtit. Frunzişul de toamnă în New England era frumos, dar dă-mi voie să-ţi spun că am fost bucuroasă să mă întorc în bătrînul Beaumont din Texas. Pe-aici s-a întîmplat ceva nou şi captivant cît am fost eu plecată? Ridică din sprîncene şi zîmbi cu subînţeles.

Proptindu-şi mîna pe corsajul rochiei albastre, Susan îi răspunse dramatic:

– Adică ceva senzaţional, cum ar fi ca *Union* să fi livrat alt pachet decît trebuie magazinului de arme al lui Salvador, sau restaurantul lui Herbert să fi rămas în pană de languste pentru *Joia specială* de săptămîna trecută?

– Nu. Dar ceva de genul ca tu să fi cîştigat la loterie sau Tom Cruise să se fi mutat în vecini.

– N-am jucat la loterie şi nu-mi imaginez că Tom Cruise s-a hotărît să părăsească Hollywood-ul. Dar am un vecin nou.

Ochii Lindei se dilatară.

– Mascul?

Potrivindu-şi o şuviţă răzleaţă în cocul îngrijit, Susan îşi ridică bărbia.

– *Foarte.*

– Sună interesant. Ia mai spune!

– Nu e nimic de spus.

Un Buick alb se opri în parcarea din faţa salonului şi claxonă. Linda se strîmbă.

– La naiba, a venit doamna Becker pentru permanent. Trebuie să fug, dar vreau să aud toate amănuntele, mai tîrziu. E fantastic?

– Cine să fie fantastic? Tom Cruise? O, nu-i nici o îndoială că Tom are un zîmbet trăsnet, dar e puţin cam scund pentru gustul meu. Şi cam tînăr. Cred că e mult prea tînăr pentru mine. Totuşi...

– *Nu* Tom Cruise. Vorbeam despre noul tău vecin, cel despre care văd că eviţi cu îndîrjire să discutăm. Linda îşi propti mîinile în şolduri: Nu mă prosteşti tu pe mine, cu aparenţa ta de bibliotecară pedantă şi manierată. Eu sînt prietena ta cea mai bună, să nu uiţi asta!

După plecarea precipitată a Lindei, Susan îşi privi silueta înaltă reflectată în vitrină, unde imaginea neclară era amestecată cu rînduri-rînduri de cărţi înşirate în interiorul magazinului. *Bibliotecară pedantă şi manierată?*

Se întoarse spre stînga şi spre dreapta, analizînd totul cu atenţie, de la espadrilele simple de pînză pînă la rochia lungă, cu guler de şcolăriţă.

Îşi apropie faţa de geamul vitrinei. Podoabe discrete din aur. Părul strîns într-un coc sobru. Machiaj minim. Arăta într-adevăr ca o bibliotecară – ceea ce nu era de mirare. Pînă acum un an *fusese* bibliotecară. Iar universitara la care lucrase încrunta din sprîncene cînd le vedea pe angajate îmbrăcate în fuste scurte sau pieptănate extravagant. Obişnuinţa şi conţinutul şifonierului îi dictau aspectul exterior. Ridică din umeri şi era pe punctul de a intra, cînd auzi un camion oprind în spatele ei. Zări, reflectată în vitrină, imaginea cunoscută a unei camionete de culoare roşie.

Primul ei impuls a fost acela de a o lua la goană, dar – atrasă parcă de un magnet – se întoarse şi-l urmări pe Ross Beringer cum cobora din cabină. Era îmbrăcat în aceleaşi haine ca de dimineaţă şi era tot atît de sexy ca atunci.

– Salut, încă o dată. Administratorul complexului mi-a spus că ai o librărie aici.

– Da. Ai nevoie de vreo carte?

Spirituală replică, Susan. Cu adevărat isteaţă – îşi zise în sinea ei.

Ross scoase din camionetă o geantă mică şi, ţinînd-o de curea cu două degete, şi-o azvîrli peste umăr. Tricoul cel scurt se ridică din nou, iar buricul lui părea că-i face cu ochiul. Îi zîmbi:

– Poate mai tîrziu. În clipa asta am nevoie de o sală de gimnastică.

– O sală de gimnastică?

El făcu un gest către centrul de întreţinere, plasat în diagonală faţă de *Marea evadare.*

– Ştii, pentru culturism.

– Chiar că ai un trup pentru aşa ceva.

Abdomenul lui se scutură de rîs. Ea simţi cum un val de căldură îi urcă în gît şi-şi întoarse în grabă ochii de la buricul lui. Oare ea rostise cu adevărat acele cuvinte? Nu-i venea să creadă că-i ieşiseră din gură. Ceva în apariţia acestui specimen uman supradimensionat o făcea s-o ia puţin razna.

– Ah, scuză-mă, mormăi ea, cred că sună telefonul.

Muşchii lui jucară atunci cînd săltă geanta pe umăr.

– Vorbim mai tîrziu, vecină.

– Pe curînd.

Susan se refugiase în sanctuarul *Marii evadări* şi în universul familiar de hîrtie care se învecheşte.

Lăsînd baltă aranjamentul pe care-l începuse în vitrină, se retrase în ungherul misterios şi se sprijini de rafturile pline cu cărţi. Îşi descheie nasturii de sus ai rochiei şi-şi răcori obrajii încinşi cu un roman de Susan Grafton.

De ce se purtase atît de stîngaci? Bărbatul de afară era întruchiparea vie a visului oricărei femei. Îşi închipuise şi ea, în secret, o posibilă întîlnire cu un bărbat ca Ross, dar venise oare în întîmpinarea focului mocnit din privirea lui cu înflăcărarea propriei sale priviri? Nu. Reuşise oare să-l intrige cu un zîmbet misterios sau cu o conversaţie sclipitoare? Vai, nu. Se purtase ca o... ca o fecioară speriată. Ceea ce nu era. Cel puţin, nu în privinţa fecioriei.

Vreme de cinci ani fusese măritată cu Thomas Rowe, un profesor de arheologie pe care-l cunoscuse la puţin timp după ce începuse să lucreze la bibliotecă la *Universitatea Tulane.* Thomas era un om foarte drăguţ, dar nu era deloc genul Indiana Jones. Nu-i ardeau în piept văpăi ascunse şi era cam tot atît de atrăgător ca pilaful rece. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era dragostea pentru cărţi. Treptat, menajul lor îşi dăduse duhul de plictiseală – mai mult a ei decît a lui – iar ultimele formalităţi fuseseră îndeplinite cu optsprezece luni în urmă.

Uriaşul cu tricoul scurt putea să aibă o mulţime de cusururi, dar nu-şi imagina că ar putea fi vreodată plicticos. Sigur că nu era genul casnic – nici ea nu prea era pusă pe măritiş – dar puteai pune pariu că el ţi-ar face viaţa palpitantă.

Încă iritată de felul cum se desfăşurase întîlnirea cu tipul acesta şi mormăind reproşuri adresate sieşi, Susan împinse volumul înapoi în raft. Dar, înainte ca reproşurile să devină prea deprimante, clopoţelul de la uşă îi curmă gîndurile. Îşi îndreptă umerii şi-şi părăsi refugiul.

– Bună dimineaţa, Joe, se adresă ea unuia dintre clienţii săi obişnuiţi. Mi-a sosit un lot nou de romane ştiinţifico-fantastice pe care cred c-o să vrei să le vezi. El dădu afirmativ din cap şi se îndreptă spre zona lui obişnuită de interes. Joe nu era un om prea vorbăreţ, dar venea în fiecare săptămînă să ia cîte o carte.

În anul care trecuse de cînd Susan se întorsese în Texas şi cumpărase *Marea evadare*, îşi formase o clientelă solidă şi credincioasă, alcătuită din oameni cu adevărat drăguţi. Era pregătită pentru o schimbare în viaţa ei plicticoasă şi, atunci cînd bunica ei se oferise să-i dea bani pentru cumpărarea librăriei, Susan nu ratase ocazia. Dorise să trăiască mai aproape de bunica ei, iar despre Beaumont păstrase întotdeauna tandre amintiri. Dar viaţa ei – cu excepţia celei din imaginaţie – rămăsese la fel de plicticoasă ca întotdeauna. Poate tocmai de aceea iubea atît de mult cărţile – ele îi ofereau un substitut de farmec, mister şi senzaţii tari.

Suspină şi, în vreme ce Joe continua să răsfoiască, termină de aranjat vitrina şi puse în ordine standul din faţă. Alţi cîţiva clienţi au mai intrat şi au ieşit pînă cînd a găsit răgazul să pună mîna pe romanul poliţist pe care murea de nerăbdare să-l termine. Curînd, se cufundă cu totul în lectură.

O mînă mare îi trecu peste faţă.

– E cineva acasă? spuse o voce profundă.

Readusă brusc la realitate, Susan clipi. Ross Beringer, cu părul transformat într-o masă umedă de cîrlionţi întunecaţi, stătea de partea cealaltă a standului, fluturînd-şi mîna în faţa ei şi zîmbind ironic.

Atmosfera cărţii se risipi şi un val de căldură îi urcă în obraji.

– Iartă-mă, eram cufundată într-o crimă. Ţi-ai terminat antrenamentul?

– Gata. M-am gîndit că ar fi bine să înfulec ceva, înainte de a mă întoarce acasă ca să-i aştept pe oamenii cu mutatul. Vrei să iei prînzul cu mine? Am auzit că restaurantul lui Herbert din colţ e destul de bun.

– Dacă-ţi place mîncarea orientală, e foarte bun. Numai că eu nu pot părăsi magazinul.

Intră o clientă şi Susan se scuză pentru a se duce s-o ajute să găsească un volum despre cura de slăbire. Cînd se întoarse, îl găsi pe Ross sprijinit de tejghea şi răsfoind paginile ultimului roman cu *Brax Knight*, cel pe care-l citea ea.

– Pare bun, spuse el.

– Pot să ţi-l recomand.

– Tu citeşti genul ăsta de cărţi?

– Sigur. Ai ceva împotrivă?

El chicoti:

– Sigur că nu. Şi eu citesc din astea. Atîta doar că m-ai surprins.

Surprinderea lui o irită. Şi-o fi închipuit că ea îşi petrecea timpul liber citind poezii şi croşetînd şerveţele.

– Sînt o consumatoare de suspens.

– Şi eu. Ross trase un alt exemplar de pe raftul din spatele standului şi-l răsfoi. Mamă, ce mi-ar plăcea să scriu ca individul ăsta.

Susan suspină:

– Cine n-ar vrea? Brax Knight e cel mai bun erou de la Travis McGee încoace. Toată lumea cere alte şi alte romane cu el.

El întinse mîna peste tejghea şi se aplecă spre ea:

– Ai încercat vreodată să scrii? Vocea îi devenise blîndă, iar faţa lui aspră căpătase o căldură şi o candoare care invitau la confidenţe.

Susan simţi o nevoie arzătoare de a se arunca în braţele lui şi a-şi depăna povestea vieţii. Cuprinsă de dor, privi melancolic în gol.

– Am avut cîndva senzaţia că voi ajunge un al doilea John D. MacDonald sau o Evelyn Anthony.

– Şi?

O mustrare de conştiinţă îi smulse un rîs amar.

– Şi a trebuit să mă mulţumesc să vînd cărţile scrise de alţii. N-am talent de scriitoare. Tu citeşti mult?

- Destul. S-ar putea să mă vezi cam des pe aici. Clipi ştrengăreşte din ochi şi îi zîmbi.

Degetele de la picioare i se strînseră în espadrile.

După ce a plătit cartea şi a plecat, a fost prea ocupată cu clienţii ca să se mai gîndească la Ross. Cînd apăru Nadine Gex, femeia care lucra la librărie cu jumătate de normă, Susan înfulecă un sandviş cu peşte în loc de masă de prînz şi se apucă să rearanjeze rafturile.

La cinci, Susan lăsă magazinul în grija Nadinei pînă la ora închiderii şi plecă acasă. Strada era liniştită, iar camioneta roşie lipsea din curbă. Mergînd pe alee spre uşă, Susan hotărî că ferestrele dinspre stradă arătau cam murdare şi că acum era timpul cel mai potrivit să se ocupe de ele. Chiar aveau nevoie să fie spălate; n-o făcea numai în speranţa de a-l mai zări pe Ross Beringer încă o dată.

Peste o jumătate de oră, faţa interioară a celor două ferestre dinspre stradă era impecabilă şi aproape că terminase şi cu exteriorul. Camioneta roşie tot nu revenise. Cu un suspin de dezamăgire, stropi o ultimă pată şi o şterse. Era pe punctul de a intra în casă, cînd auzi camioneta.

– Lucrezi şi pentru alţii? strigă Ross cu o voce jucăuşă. Ferestrele mele ar avea nevoie de un ajutor.

Ea zîmbi:

– Nu, dar o să-ţi împrumut spray-ul pentru geamuri şi prosoape de hîrtie.

– Aşa n-am făcut nici o treabă. Rîzînd, deschise oblonul din spate al camionetei şi scoase un teanc de rafturi lungi.

Vrăjită, îi urmări muşchii de la braţe şi de pe spate cum i se încordau cînd ridică scîndurile şi şi le potrivi pe cap. Bluza i se ridică şi mai sus, iar pantalonii i se lăsară mai jos pe şolduri.

Încă o dată, rămase fascinată de buricul lui şi de smocul de păr întunecat care creştea chiar sub buric.

Strînse flaconul de spray la piept, în timp ce privirea ei urmărea mersul lui legănat spre uşa casei. Cînd ajunse acolo, el şovăi şi spuse ceva ce ea nu auzi prea bine.

– Susan, am o problemă, strigă el după o clipă, mi-ai putea da o mînă de ajutor la uşa asta?

– Sigur. Dădu fuga şi încercă s-o deschidă. Dar uşa nu se clinti.

– E încuiată. Cheile sînt în buzunar.

I se tăie respiraţia.

– În buzunarul tău?

– Da. Cred că în cel din dreapta. Te deranjează?

– Sigur că nu, spuse ea, încercînd să-şi păstreze vocea normală şi atitudinea blazată. Păşi în spatele lui şi-şi strecură cu grijă degetele în buzunarul de la jeanşi. Apropierea lui, mirosul bărbătesc i-au asaltat simţurile. Îşi ţinu respiraţia, încercînd să nu se gîndească la muşchi şi tendoane şi la... alte dotări masculine, în vreme ce mîna ei aluneca mai adînc în căldura buzunarului.

Un oftat de uşurare îi scăpă în clipa cînd simţi cheile. Le smulse afară şi i le clătină în faţa ochilor:

– Le-am găsit.

– Astea-s cheile de la camionetă, păpuşă. Mai încearcă o dată.

Mîna ei alunecă din nou în buzunar. Deşi era o zi mohorîtă de sfîrşit de octombrie şi temperatura nu putea fi mai mare de douăzeci de grade, fruntea lui Susan şi buza de sus i se umeziră.

Găsi şaizeci şi opt de cenţi, în mărunţiş, o chitanţă de la benzină şi o învelitoare de la guma de mestecat, dar nici o altă cheie.

– Încearcă în buzunarul din stînga, spuse el.

Ea îşi şterse fruntea, mută spray-ul în mîna cealaltă şi se strecură în celălalt buzunar. Degetelor ei păreau să le fi crescut noi terminaţii nervoase. Putea simţi fibra ţesăturii, marginea chiloţilor, căldura trupului său. Cînd el îşi schimbă greutatea pe celălalt picior şi muşchii coapselor se încordară sub palma ei, degetele i se încleştară automat pe butonul spray-ului.

El trăsări:

– Ce a fost asta?

Lichidul albastru i se prelingea pe braţ.

– Vai, iartă-mă. Te-am stropit din greşeală.

Simţindu-se ca o handicapată cu douăsprezece degete mari, îi şterse la repezeală braţul. Apoi, strîngînd din dinţi, îşi strecură mîna încă o dată în adîncul buzunarului şi apucă un alt set de chei.

– Astea sînt? întrebă ea, scuturîndu-i-le în faţa ochilor.

– Cea mare, aurie.

Mîinile ei mai tremurau încă, dar reuşi totuşi să descuie uşa şi s-o ţină deschisă pînă cînd el băgă scîndurile înăuntru.

– Mulţumesc, spuse el, zîmbind şi făcîndu-i cu ochiul.

– Cu plăcere. Acum, dacă-mi dai voie să mă retrag...

– Aşteaptă. Mai e ceva. Sprijini rafturile de un perete şi reveni lîngă ea. Pentru că sînt nou în oraş, speram că tu ai putea... Îşi sprijini mîna de perete lîngă capul ei şi se aplecă spre ea.

Era atît de aproape încît îi simţea mirosul de mentă al gumei de mestecat şi părea uriaş, privit de jos în sus. Ca nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse înainte, Ross Beringer era copleşitor de sexy... şi puţin înspăimîntător. Un bărbat fantastic în imaginaţie era una, dar în realitate era cu totul altceva. Avea mîncărimi în picioare, care voiau s-o ia la fugă, dar le imploră să rămînă.

– ... să-mi recomanzi o firmă de unde pot angaja o femeie de serviciu.

Dezamăgirea aproape că o copleşi. Bîigui un răspuns oarecare şi fugi, înainte de a deveni complet ridicolă.

Ross rămase în uşa casei şi o privi pe Susan cum se îndepărtează în grabă. Nu reuşea s-o definească. Prima oară cînd o văzuse, arăta al naibii de sexy în pantalonaşii ei de bumbac – încîntător de ciufulită, ca o femeie după o noapte de amor îndrăcit. Pe de altă parte, la magazin arăta pedantă şi demodată, ca o profesoară de la Şcoala de duminică. Buzele ei pline alternau între o senzualitate debordantă de prună coaptă, rugîndu-te să le săruţi şi o acreală de parcă ar fi supt o prună verde. Acum era nervoasă şi speriată ca un viţel la vremea însemnării cu fierul roşu, iar în clipa următoare era îndrăzneaţă ca un taur.

Chiar şi în îmbrăcămintea ei insipidă era atrăgătoare. Dar cu părul despletit şi cu puţin fard ar fi arătat trăsnet. Era o mică fiinţă încîntătoare – ei, nu chiar aşa de mică, doar în comparaţie cu el. Îi plăcea gropiţa adîncă din bărbia ei şi felul cum ochii i se ridicau la colţuri. Considerase întotdeauna că ochii spun multe despre o persoană, iar ochii ei îl intrigau. O combinaţie ciudată de inocenţă şi mister, albastrul lor cenuşiu şi palid îi evoca o furtună de vară în depărtare. Chiar şi mirosul ei îl aţîţa – un amestec neobişnuit, de floare delicată de piersic şi mirodenii orientale ameţitoare.

Fir-ar să fie, asta suna a poezie. Scuturînd din cap, închise uşa. Oare ce-avea Susan Sinclair de-l furnica sub piele şi-i bîntuia gîndurile?

Cotrobăitul ei prin buzunare îl cam scosese dintr-ale lui. Şi-l afectase mai mult decît lăsase să se vadă. Oare fusese atît de nervoasă pentru că era timidă? Sau simţise şi ea aceeaşi atracţie puternică?

Avea o presimţire că se va înfiripa ceva serios între ei doi. Îl mîncase limba s-o invite să iasă cu el în oraş, dar avea o mulţime de treburi de rezolvat. Pe lîngă sarcinile obişnuite, preluase şi investigaţia predecesorului său în legătură cu o spargere la bancă şi o crimă. Nu ştia cînd ar fi putut avea puţin timp liber. Era destul de norocos că obţinuse o zi liberă ca să-şi mute o parte din lucruri de la Waco. Uneori nu era chiar o fericire să fii un Texas Ranger[1].

* * *

---

[1] Texas Rangers – poliţia călare a statului Texas

Doi

Susan nu-l văzuse pe Ross şi nici camioneta lui roşie, vreme de mai multe zile. În fiecare dimineaţă cînd se trezea şi privea pe fereastră, el era deja plecat, iar de cîteva ori îi auzise maşina venind mult după ce ea se aşezase în pat şi citea.

Poate că era mai bine aşa, îşi spunea ea, precis că era o femeie mult prea comună pentru un tip ca el.

El le prefera, probabil, pe femeile care ştiau cum să farmece şi să măgulească orgoliul unui bărbat, prefăcîndu-se neajutorate şi supuse. Bărbaţii o adorau pe mama ei, după cum dovedeau cele cinci căsătorii şi un lung şir de admiratori. Dar chiar dacă ar fi fost să rămînă singură, Susan era hotărîtă să nu fie la fel ca ea.

Comportamentul uşuratic şi capricios al mamei sale o rănise. Cicatrici peste cicatrici, încă de cînd începuse să aibă amintiri. Răni adînci, care nu se vindecaseră decît la suprafaţă.

Nu, probabil că nu e genul lui Ross Beringer. Şi dacă a-l atrage însemna să devină o femeie afectată şi egoistă ca mama ei, atunci mai bine lipsă, se gîndi ea cu amărăciune.

Dar totuşi se gîndea la el – şi încă mult.

Magazinul era pustiu şi Susan, dînd deoparte gîndul la mama ei şi fredonînd o melodie fără nume, trecu pămătuful de şters praful peste raionul cu romane de groază. Cînd se auzi clopoţelul de la intrare, se întoarse cu zîmbetul obişnuit de salut.

Simţi cum inima îi tresaltă.

Era *el* – Ross Beringer – zîmbind în felul acela al lui care-i provoca palpitaţii, îmbrăcat cu totul altfel decît cum îl văzuse ultima oară. Cămaşa albă şi sobră pe care o purta îi scotea în evidenţă tenul brun, în vreme ce restul hainelor adăuga o notă fermecătoare aspectului lui de tip dur, aproape periculos: cizme negre lustruite, pantaloni negri strîmţi, o vestă neagră de piele şi o pălărie neagră de cowboy trasă pe ochi şi împodobită cu o bordură din piele de şarpe cu clopoţei, cu clopoţei cu tot.

Cum venea spre ea agale, respiraţia i se acceleră şi simţi cum o inundă un val de căldură. Îşi potrivi o imaginară şuviţă desprinsă din cocul bine strîns şi rămase cu gura căscată, încercînd să găsească ceva inteligent de spus. După ce îşi frămîntă un timp între degete gulerul rochiei sale bej, reuşi să rostească, în cele din urmă, un prozaic ”Salut”.

El se opri foarte aproape şi zîmbetul i se lărgi în timp ce-şi dădea pălăria pe spate.

– Salut, vecină. Cum merge?

– Grozav. Cauţi vreo carte?

– Ei, s-ar putea să caut şi vreo carte, dar mai mult m-am oprit ca să te văd.

Răspunsul lui aprinse o scînteie înăuntrul ei. Îi zîmbi:

– Îmi place pălăria ta.

– Face parte din înfăţişarea mea de aventurier iubăreţ. Ochii lui întunecaţi clipiră jucăuşi, îşi scoase pălăria şi o scutură astfel încît clopoţeii să zornăie. E făcută ca să înnebunească femeile. A avut efect?

Dac-ar şti numai, se gîndi ea. *Sau poate ştie.* Rîse:

– O să încerc să mă stăpînesc.

El îşi pocni degetele şi zise:

– Ah, am ratat.

Cînd îşi propti cotul de colţul raftului metalic pe care ea tocmai îl ştersese de praf, vesta i se ridică şi lăsă la vedere un pistol ameninţător, cu mînerul bătut în perle, atîrnat de centură. Ochii ei se dilatară. O mie de gînduri i se încrucişară în minte.

– Dar... porţi armă!

– Da, doamnă, face parte din meseria mea.

– Eşti poliţist?

Îşi deschise vesta şi dădu la iveală o stea argintie prinsă pe cămaşă.

– Texas Ranger.

Ea clipi cînd văzu steaua, apoi îşi ridică ochii spre bărbatul frumos care se înălţa semeţ în faţa ei.

– Eşti Texas Ranger? De-adevăratelea?

Rîzînd, el salută cu pălăria pe piept.

– Sergent Ross Beringer, Compania A, la dispoziţia dumneavoastră.

– Ce palpitant! Nu cred c-am mai întîlnit vreodată un Ranger. Ai cal?

– Fratele meu şi cu mine ţinem cîţiva cai la ferma de lîngă Gidding, dar în zilele noastre e cam greu să-i urmăreşti pe bandiţi călare, cînd ei fug cu cele mai rapide maşini. Îţi scapă la sigur pe autostrada interstatală.

Susan se simţi tare caraghioasă.

– Ce prostie din partea mea. Mă gîndeam la acei Rangers aspri şi duri din bătrînul Vest despre care citeam în cărţi -- cei care călăresc straşnic, împuşcă iute, năvălesc în oraş şi-i prind pe bandiţi cu o singură mînă.

Ross îşi puse la loc pălăria pe frunte, îşi propti degetele în centură şi-i zîmbi larg.

– Ei bine, domnişoară, rosti el tărăgănînd cuvintele, sînt aici ca să-ţi declar că sînt mai dur decît un antricot de bou. Pot să călăresc straşnic şi nimeresc cu pistolul mustăţile unui ţînţar de la o sută de metri, numai dacă nu-mi vine soarele în ochi. Cînd mă văd venind, bandiţii încep să tremure-n cizme şi o iau glonţ spre frontieră.

Nu se putu abţine să nu rîdă de exagerările lui.

– Eşti un lăudăros.

Ochii lui se dilatară cu mirare prefăcută.

– Lăudăros? Eu? Îşi roti privirea prin magazin. Vezi tu, scumpo, vreun bandit furişîndu-se pe după rafturi?

– Cred că n-am văzut nici unul pe ziua de azi.

– Păi vezi? zîmbi el şi-i atinse nasul cu arătătorul. Or fi auzit că vin şi şi-au luat tălpăşiţa.

– Cu siguranţă.

Se sprijini cu o mînă de raft, pe cealaltă odihnindu-şi-o pe şold.

– Ascultă, mă întreb dacă... N-apucă să-şi termine vorba, că aparatul portabil prins de centură începu să piuie. Datoria te cheamă în cele mai nepotrivite momente. Pot folosi telefonul tău?

Susan îşi făcu de lucru în timp ce el vorbea la telefon, încercînd să nu asculte, dar înţelese totuşi că Ross trebuia să se ducă undeva şi să facă ceva – imediat.

După ce puse receptorul în furcă, el se-ndreptă spre ea şi-şi dădu pălăria pe spate.

– Tocmai cînd credeam că apuc şi eu să-mi trag sufletul, toate relele dau năvală dintr-odată. Ne vedem peste cîteva zile. Eşti bună să-mi ridici corespondenţa cît lipsesc?

Ea încuviinţă şi el plecă. Susan rămase la geam, privind camioneta roşie cum se îndepărtează. Oare ce voise să-i spună înainte de a fi fost întrerupt?

* * *

Cîteva zile mai tîrziu, Susan şi Linda stăteau cocoţate în spatele tejghelei de la *Marea evadare*, împărţindu-şi gustarea de prînz din pachet. Din poziţia lor strategică puteau vedea perfect interiorul sălii de gimnastică – şi pe bărbatul care exersa.

– E un specimen fabulos. Linda Brewer suspină şi mai luă o înghiţitură din sandviş, ţinîndu-şi privirea aţintită asupra lui Ross, care ridica greutăţi.

– E un uriaş destul de bine, încuviinţă Susan, ronţăind un cartof pai. Ochii nu i se dezlipeau de Ross, care era îmbrăcat într-un maieu meschin de mic şi un şort şi mai sumar. Seamănă puţin cu Tom Selleck fără mustaţă şi cu ceva muşchi în plus.

– L-am observat de multe ori în librărie, spuse

Linda. Te-a invitat pînă acum să ieşiţi împreună?

– Nu. Locuind alături, ne-am întîlnit de cîteva ori la venire sau la plecare şi a intrat din cînd în cînd în magazin, să răsfoiască sau să cumpere o carte, sau uneori doar ca să stăm de vorbă cîteva minute. Îţi spun sincer că-mi place. Are simţul umorului şi cred c-ar putea fermeca şi-o zgripţuroaică. Uneori, am certitudinea că nu-i sînt indiferentă, apoi, alteori, nu-mi dau seama ce-i în mintea lui. E foarte prietenos şi Dumnezeu mi-e martor că i-am dat toate ocaziile, dar n-a...

Se încruntă:

– Crezi că-i posibil să fie însurat?

Linda îşi dădu ochii peste cap şi se lovi cu palma peste piept:

– Nici nu vreau să mă gîndesc. Ce păcat ar fi!

Susan mesteca, urmărindu-i muşchii superbi încordîndu-se şi jucîndu-i sub piele în timp ce ridica o halteră.

– Nu, nu cred că e însurat. Cel puţin, nu poartă verighetă şi nici n-am văzut vreo femeie venind la el acasă. Dar poate că are o prietenă. N-ar fi un ghinion groaznic?

Ronţăi dintr-un castravecior murat.

– Un ghinion absolut.

– Cred că nu sînt genul lui.

Cînd Ross ieşi din raza lor vizuală, Susan îşi sprijini bărbia în mîini, privi în gol şi suspină. Apoi adăugă:

– Ţie nu ţi se pare cîteodată că viaţa ta e plicticoasă? Nu ţi-ai dori să călătoreşti în locuri exotice sau să faci ceva palpitant?

– Sînt absolut fericită cu Don şi cu atmosfera din Beaumont, mulţumesc. Linda îşi puse mîna peste-a lui Susan.

– Dar tu nu eşti fericită, aşa-i?

– Sînt neliniştită. Şi e din ce în ce mai rău. Îţi dai seama că luna viitoare împlinesc treizeci şi doi de ani? Şi cu ce mă pot lăuda pînă la vîrsta asta? Cu nimic. Am visat întotdeauna să duc o viaţă plină de farmec şi de aventură, dar lucrul cel mai senzaţional care mi s-a întîmplat a fost cînd m-am dus ca turistă, în luna de miere, la Cancun. Am obosit să tot fiu obişnuita şi plicticoasa Susan Sinclair. Adînc în sufletul meu există o parte care arde de dorul de a pleca în lume şi a face lucruri deosebite înainte de a fi prea bătrînă pentru a mă mai putea bucura de viaţă. Acea parte din mine zgîlţîie cuşca să poată ieşi. Vreau să *fac* ceva palpitant, în loc să citesc numai despre astfel de lucruri.

– Atunci de ce nu rupi lanţurile şi n-o *faci?*

– Pentru că eu... nu ştiu. Oftă. Ar fi bine dacă aş fi genul lui Ross.

Linda îndesă resturile gustării în pungă.

– Care crezi că e genul lui?

– Oh, frumoasă şi sexy şi... tulburătoare.

– Trec peste "tulburătoare", spuse Linda, dar dacă mi-ai da cîteva ceasuri, te-aş putea face să rivalizezi cu Kim Bassinger.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, fetiţo, că ai nevoie de o coafură nouă, ceva în genul unei coame sălbatice. Mai trebuie să-ţi modernizezi şi machiajul. N-ai aflat că genul anilor şaizeci a revenit la modă? Cu ochii tăi frumoşi, un contur cu tuş ar fi zdrobitor. Şi, mă rog, cînd ai fost ultima oară să-ţi cumperi o rochie?

Susan simţi cum o părăseşte curajul.

– Arăt chiar atît de rău?

Linda o cuprinse pe după umeri.

– Fireşte că nu. Eşti foarte atrăgătoare, dar ai nevoie să-ţi pui în valoare trăsăturile, în loc să le ascunzi. Eu aş da orice să am pomeţii tăi şi silueta ta înaltă şi mlădioasă. Pur şi simplu, ai ruginit prea multă vreme într-o bibliotecă veche şi mucegăită alături de mototolul ăla pe care l-ai luat de bărbat. Cîteva schimbări în exterior îţi vor da mai multă încredere pe dinăuntru. Dacă te duci la vînătoare de raţe, ai nevoie de camuflaj, dar dacă pleci la vînat bărbaţi, trebuie să arăţi cum cere rolul.

Susan se strîmbă:

– Asta sună cam aşa cum e mama. Se împopoţonează vreme de două ceasuri, chiar dacă se duce numai pînă la băcănie, în eventualitatea că ar putea da peste vreun bărbat interesant. Nu vreau să fiu ca ea.

Dîndu-şi ochii peste cap, Linda reveni:

– Ia-mă uşor. Nu eşti cîtuşi de puţin ca maică-ta. De fapt, am impresia că înclini chiar spre extrema cealaltă. Cum crezi că poţi să ai o viaţă amoroasă sau să-ţi găseşti un soţ, dacă nu-ţi dai deloc osteneala?

– Nu caut un soţ. Am încercat odată şi-mi ajunge. Nu intenţionez să calc pe urmele mamei. Dar am o viaţă amoroasă.

Linda pufni:

– Bănuiesc că-ţi baţi joc de mine. Eu cînd spun viaţă amoroasă, nu mă gîndesc la cele cîteva seri la cinema cu contabilul ăla anemic. Sau alea cu profesorul de istorie cu care te întîlneai înainte de contabil – pff! Uneori cred că dinadins alegi bărbaţii cei mai nesăraţi, ca să te simţi în siguranţă.

– Nu-i adevărat! Cum poţi spune aşa ceva?

Linda ridică din nou din umeri.

– Mie aşa mi se pare. Adică, vreau să spun, nu înţeleg cum şi-ar putea dărui cineva inima cu totul unui bărbat a cărui idee despre a se distra este să dezlege cuvinte încrucişate sau unuia al cărui ideal de seară distractivă este să reediteze cine ştie ce bătălie din Războiul Civil, cu soldăţei de plumb! Măcar te-a sărutat vreodată vreunul din mototolii ăştia?

– Sigur că m-au sărutat.

– Şi? S-a cutremurat pămîntul?

Susan strînse resturile prînzului ei de pe tejghea, înainte de a răspunde:

– Nici măcar o frunză nu s-a clintit.

– Aşa mă gîndeam şi eu, răspunse Linda, satisfăcută de intuiţia ei. Pariez că n-ai spune acelaşi lucru despre el, făcu ea semn cu capul înspre Ross care se îndrepta spre *Marea evadare.* Pun rămăşag pe toate bacşişurile de săptămîna asta că el ţi-ar zgudui tot copacul.

O senzaţie bruscă de nelinişte o cuprinse pe Susan, ca o gheară. Se scutură de ea şi ridică bărbia.

– Pur şi simplu, nu mă interesează să aflu.

– Susan Sinclair, mă minţi cu neruşinare. Ştii al naibii de bine că te tulbură de te înnebuneşte. Vrei să pari vitează, dar tare mă tem că faci pe tine de frică la ideea de a te încurca cu un tip ca Ross. Ar putea stîrni – Doamne fereşte! – cine ştie ce pasiune necugetată în sufletul tău. De ce nu ieşi odată din spatele acestui zid pe care ţi l-ai ridicat singură, să-ţi joci norocul cu un bărbat adevărat, măcar de curiozitate?

– Nu e genul meu să-mi joc norocul, răspunse Susan strîmbînd din nas.

Linda ridică din sprîncene şi zîmbi ironic:

– E un fenomen. Ar merita să încerci. Îţi sugerez să-ndrăzneşti.

Clopoţelul sună cînd Ross deschise uşa şi-şi vîrî capul înăuntru. Afişă un zîmbet larg şi spuse:

– Ce faceţi, fetelor, complotaţi pentru răsturnarea dominaţiei masculine sau sînt în siguranţă dacă vă propun să vă aduc prînzul de la restaurantul lui Herbert? Îl iau pe tavă şi-l aduc direct aici.

– Ah, noi am... începu Susan, dar Linda puse piciorul în prag şi- o întrerupse:

– Pentru mine nimic, mulţumesc, spuse ea. Eu trebuie să mă întorc la salon, dar sînt sigură că Susan ar aprecia un castronaş cu bame. Nu-i aşa, Susan? îi dădu ea un ghiont.

– O porţie de bame ar fi grozavă, încuviinţă Susan.

– Mă întorc într-o clipă, zise Ross.

După plecarea lui, Susan se întoarse spre prietena ei:

– Cum îţi închipui c-o să pot mînca un castron de bame? Abia am terminat de mîncat şi sînt sătulă.

– Susan, zău! Trebuie să înveţi să te foloseşti de anumite şiretlicuri. Acum trebuie să plec, dar oricînd te hotărăşti să-ţi preschimbi alura, contramandez toate celelalte programări pentru tine.

După ce prietena ei plecă, Susan servi un client, apoi se aşeză, neliniştită, lîngă stand.

Se rujă în grabă şi îşi netezi rochia.

Timpul părea că se tîrăşte. Bătu cu degetele nervoasă pe registrele de încasări, apoi puse în ordine un teanc de plicuri. Cu fiecare secundă care trecea, inima ei părea că vrea să se oprească.

În cele din urmă, Ross intră pe uşă cu un pacheţel. Era încruntat.

– Scumpo, zise el, uneori banditţii îşi aleg cele mai nepotrivite momente. Am o urgenţă tocmai în Orange. Îi întinse pacheţelul. Dar ţi- am adus bamele. Vorbim mai tîrziu, bine?

El era deja la uşă, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva. Ei, asta-i, se gîndi ea, atîta i-a fost să-şi joace norocul.

În seara aceea, încălzi bamele la microunde şi le mîncă. Singură.

◆

Ross se foi în scaunul din faţă al limuzinei cenuşii de serviciu, fără a-şi dezlipi ochii de pe casa din fundul străzii. La ora două, într-o noapte din mijlocul săptămînii, nu se mişca decît vîntul în tufele de oleandru.

Ar fi preferat să facă orice altceva decît să stea de veghe. Tocmai cînd crezuse că şi-a rezolvat toate treburile şi că putea s-o invite pe Susan în oraş, îl însărcinaseră cu supravegherea casei mamei unui puşcăriaş evadat. De trei zile asigura schimbul de noapte. În tot acest timp, nici măcar n-o văzuse pe Susan. Dar se gîndise la ea adesea. Avea ceva care făcea să i se frîngă inima. În cele mai ciudate momente, îşi aducea aminte de mirosul ei, de zîmbetul ei, de buzele ei senzuale şi ardea de dorinţă s-o atingă şi s-o guste. Grozav i-ar mai fi plăcut să se cuibărească în pat cu o femeie plăcut mirositoare decît să stea aici şi să facă bătături la fund. Nu-i venea să creadă că întîlnise o femeie care-l interesa şi că programul îi era atît de diabolic de încărcat, încît nu-şi putea petrece nici măcar o seară cu ea.

Dintre cele cîteva lucruri pe care nu le putea suferi în activitatea de Texas Ranger, aşteptarea era cap de listă. Nu avea răbdarea fratelui său geamăn, Holt. Holt era şi el Ranger, cu cartierul general la Austin. Fuseseră întotdeauna o pereche nedespărţită; făcuseră totul împreună – pînă cînd, într-o bună zi, Holt se însurase, cu cîteva luni în urmă. Ross nu se gîndise niciodată prea serios să se aşeze şi el, dar în ultimele săptămîni ideea îi trecuse de cîteva ori prin minte. Poate din pricină că văzuse cît sînt de fericiţi fratele lui şi soţia acestuia, Cory.

În felul său, Ross era tot atît de devotat misiunii sale de Ranger ca şi fratele său, deşi se întîmpla să se-nfurie împotriva şefilor mult mai des decît Holt. Ross avea un suflet de hoinar, dar, încă de pe cînd erau de-o şchioapă, cei doi fraţi plănuiseră să devină Rangers, la fel ca bunicul lor. Era o tradiţie de familie. Uneori, ca de pildă acum, tradiţia îl apăsa ca o povară.

Doamne, cît dispreţuia munca de supraveghere! Era viaţă irosită.

– Parc-ar fi o afurisită de vînătoare de gîşte sălbatice, mormăi el.

În josul străzii, ceva se mişca în jurul tufişurilor din curtea casei pe care o supraveghea. Ross se ridică în picioare. Cîteva minute mai tîrziu, o lumină de la intrare clipi scurt. Cele cîteva secunde de lumină îi fură suficiente ca să vadă ceea ce părea să fie silueta mătăhăloasă a lui Melvin P. Yarborough.

Ross zîmbi şi trase antena radio-emiţătorului. Cu puţin noroc, Melvin avea să fie în curînd înapoi în puşcărie, ispăşindu-şi condamnarea pe viaţă, iar Ross avea să-şi găsească puţin timp liber. Se întrebă dacă lui Susan îi place să danseze.

◆

Cu cîteva minute înainte de ora închiderii, Susan împacheta cărţile pe care le alesese un adolescent.

– Mulţumesc, spuse ea, întinzîndu-i punga. Mai pofteşte.

Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe Ross intrînd, tocmai cînd băiatul ieşea. Avea obişnuita lui pălărie neagră, dar purta acum o cămaşă albastră şi nişte jeanşi foarte uzaţi care se mulau pe muşchii coapselor ca un tricot intrat la apă. Cum se întîmplase de fiecare dată, la apropierea lui, inima lui Susan începu să-i facă figuri.

– Ei, bună, spuse ea, e cam mult de cînd nu te-am văzut.

– Ţi-a fost dor de mine? zîmbi el.

Ea roşi.

– Mi-a luat ceva timp să pun gheara pe omul meu, dar l-am prins.

– Întotdeauna prinzi omul? (Sau femeia? adăugă ea în gînd).

– Păi cum? Sînt un individ perseverent. Sprijinindu-se de tejghea, o măsură apreciativ cu privirea. Ia te uită, îmi place cum îţi stă părul lăsat. Întinse mîna şi-i răsuci o şuviţă care-i atingea umărul.

– Mulţumesc. Cu două zile în urmă, cedase cicălelii Lindei şi-şi schimbase coafura, după cum insistase aceasta. Aducea puţin cu o coamă sălbatică, dar nici pe departe atît de mult pe cît ar fi vrut prietena ei. Toată lumea o complimentase pentru felul cum arăta. Lăsat mai lung decît linia umerilor, părul ei des fusese filat în jurul feţei pentru a-i da moliciune şi primise o nouă strălucire prin şuviţe de culoare mai deschisă.

De fiecare dată cînd trecea prin dreptul unei oglinzi, se uita de două ori la imaginea reflectată. Nu-şi mai purtase părul lăsat de mulţi ani de zile, dar îi plăcea senzaţia. Îi plăcea şi machiajul şi pantalonii negri strîmţi şi lucioşi cu care era îmbrăcată acum.

Culorile strălucitoare şi tuşeul încîntător al ţesăturilor i se păreau oarecum extravagante, dar erau minunate.

Nu că ar fi făcut toate aceste schimbări ca să-l prindă-n cursă pe Ross. Aspectul ei cel nou era numai şi numai pentru sufletul ei; totuşi, o învălui căldura atunci cînd el spuse:

– Arăţi aşa de bine că-mi vine să te mănînc. Privirea lui alunecă pe contururile bluzei ei ca o mîngîiere palpabilă. Şi, fiindcă veni vorba de mîncare, ai terminat treaba pe ziua de azi?

– Tare aş vrea s-o fi terminat. După ce închid magazinul în seara asta, mă aşteaptă mai multe ceasuri de trudă în camera din spate.

– Camera din spate? Ochii lui se îngustară ca nişte semilune întunecate, iar gura i se curbă într-un zîmbet sugestiv. Să nu-mi spui că ai aici unul din locurile alea unde ajungi spunînd "Joe m-a trimis".

Ea rîse:

– Nici pe departe. Am hîrtiile pe toată luna, care mă aşteaptă pe birou. Sînt îndatoriri contabile dintre cele mai plicticoase. Întotdeauna le amîn cît pot de mult.

El se aplecă şi mai mult şi-şi puse mîna peste a ei. Degetul lui mare îi lovi, distrat, încheietura.

– N-ai nevoie de un ajutor? Sînt destul de priceput la chestiile astea care se fac în camera din spate, iar serviciile mele sînt ieftine.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Imaginaţia i-o luă razna. Ce-i propunea? Tonul lui făcea aluzie la mai mult decît adunarea unor coloane de cifre. De zile întregi, îşi făurea iluzii în centrul cărora era el, clădind tot soiul de scenarii sexy între ei doi, dar acum, cînd el părea să-i facă avansuri clare, nu mai era atît de sigură că e pe aceeaşi lungime de undă. Trăi un moment de panică şi, cînd se auzi telefonul, îşi smulse mîna, recunoscătoare pentru această diversiune.

Apucînd receptorul, răspunse:

– *Marea evadare.* Vocea bunicii ei se auzi pe fir. Mai încet, Dagna. Nu-nţeleg ce spui. Te simţi bine?

Bunica ei repetă, alarmată, mesajul.

– Stai liniştită. Închid magazinul şi vin la tine cît pot de repede. Cu mîna tremurînd, închise telefonul şi se întoarse spre Ross.

– Bunica mea are o problemă urgentă. Trebuie să mă duc.

Fremătînd de îngrijorare, dădu fuga în biroul din spate să-şi ia geanta şi cheile. Alergînd înapoi, scăpă cheile de două ori. Ross era încă lîngă tejghea.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

– Nu, mulţumesc. Încercă să deschidă casa ca să scoată bonurile din acea zi, dar mîinile îi tremurau atît de rău, încît apăsa mereu pe alte butoane decît trebuia.

– Hai, dragă, lasă-mă pe mine să fac asta.

Ross o dădu cu blîndeţe la o parte şi deschise sertarul casei de marcat.

– Ce vrei să faci cu banii?

Susan scoase o geantă cu fermoar de sub tejghea.

– Pune-i pe toţi aici.

El luă geanta. Vîrî repede în geantă toate bacnotele şi o puse sub braţ. Luînd-o apoi pe Susan de cot şi conducînd-o, stinse luminile din magazin şi încuie uşa în urma lor.

Ea porni spre maşina ei sport, dar el o trase în altă direcţie. Ea se opri şi se smulse.

– Ce faci? Trebuie să ajung la Dagna imediat.

– Iubito, nu poţi conduce în starea în care eşti. Tremuri ca un pisoi care nu mai poate coborî din copac, spuse el cu blîndeţe. Am să te duc eu unde ai nevoie să ajungi.

– Dar...

– Fără nici un "dar", Susan.

Ceva în tonul lui o convinse că orice protest ar fi zadarnic. Ca un bărbat pornit într-o misiune importantă, o luă în grija lui şi o conduse spre camionetă. Puse geanta cu bani pe scaun şi o ajută să urce în cabină.

Se aşeză la volan, porni repede motorul şi întrebă:

– Încotro?

– La Vendor. E un mic orăşel la vreo cincisprezece mile spre nord, pe autostrada doi-optzeci şi şapte.

Ieşiră din parcare şi se-ndreptară spre nord.

– Respiră adînc de cîteva ori, îi spuse el.

Susan se conformă. I-a ajutat numai în parte.

– Îmi pare rău că-ţi dau atîta bătaie de cap. De obicei sînt foarte calmă în situaţii-limită, dar nu ştiu ce m-aş face dacă s-ar întîmpla ceva cu Dagna. Practic, ea m-a crescut.

– Dagna e bunica ta?

– Da. Mama mamei. Cînd eram mică de tot şi nu puteam să spun „Bunică“, o strigam „Dagna“ şi aşa a rămas.

– Ţi-ai pierdut părinţii?

Susan rîse.

– Mai degrabă ei m-au pierdut pe mine.

– Cum puteau să te piardă?

– Într-un continuu du-te-vino, bănuiesc. Ar trebui s-o cunoşti pe mama mea. E o aiurită încîntătoare, care îşi schimbă soţii ca pe ciorapi.

Mama mă plasa de obicei la Dagna cînd era între soţi sau încurcată cu unul mai deosebit, ceea ce se întîmpla destul de des. Mama adoră bărbaţii, dar nu-şi poate concentra atenţia prea multă vreme asupra unuia singur. Tatăl meu a fost cel de-al doilea soţ al ei, iar ea se află acum în Bermuda, în luna de miere cu soţul numărul cinci. Sau o fi şase? Nu reuşesc întotdeauna să ţin socoteala.

– Dar tatăl tău?

– O, nu l-am mai văzut de cînd aveam patru ani. E cardiolog la St. Louis şi are acum altă soţie şi altă familie. Bănuiesc că ştie unde sînt, de vreme ce-mi trimite cîte o felicitare de Crăciun în fiecare an. Sau mai degrabă secretariatul lui mi-o trimite. Este întotdeauna o felicitare din aceea oficială şi bătătoare la ochi, care are tipărit în josul paginii, după urări: *„Avril M. Sinclair, M.D.“*

– Ai fraţi sau surori?

– Un buchet asortat de surori şi fraţi vitregi şi un singur frate de la aceeaşi mamă, mult mai mare decît mine. Nu sînt apropiată de nici unul dintre ei. Încruntîndu-se, Susan se întoarse să-l studieze pe Ross. Te interesează cu adevărat povestea vieţii mele sau încerci să-mi abaţi atenţia de la Dagna?

El chicoti:

– Şi una şi alta.

– Mulţumesc. Acum mă simt bine, pe cuvînt. Sînt calmă ca o moluscă.

Întinse mîna ca să-i arate că nu mai tremură.

– Dar familia ta?

Stropi de ploaie împroşcară parbrizul şi Ross porni ştergătoarele.

– Foarte obişnuită, în comparaţie cu a ta, spuse el. Un tată decedat, o mamă care încă se ţine bine, doi fraţi. În ce constă urgenţa pentru care încalc limita de viteză?

– Dagna şi-a fracturat şoldul şi e singură.

– Nu-i la spital?

– Nu, adică nu şi l-a fracturat astăzi. S-a întîmplat acum vreo trei săptămîni, cînd mătura acele de pin de pe acoperiş. Poţi să-ţi închipui o femeie de şaptezeci şi nouă de ani pe acoperiş? I-am spus de zeci de ori să se potolească, dar e un spirit independent. Oricum, mama a angajat o infirmieră ca să stea cu ea pînă i se reface şoldul. Infirmiera a dispărut.

– A dispărut?

– Aşa spune Dagna. Maureen a plecat la

băcănie acum mai multe ceasuri şi nu s-a mai întors. Nu ştiu mai mult de-atîta. Bunica era foarte necăjită..

– Poate o fi avut necazuri cu maşina sau vreun accident. Vremea e tocmai potrivită pentru aşa ceva. S-ar părea că va fi furtună.

Ploaia lovea puternic în geamuri în timp ce goneau pe autostradă. Ross puse ştergătoarele pe viteza maximă şi-şi aţinti privirea înainte, prin potopul care se revărsa din cerul întunecat. Au tăcut pentru ca el să se poată concentra asupra drumului, iar Susan reîncepu să se gîndească la Dagna, cum stă ea singură şi neajutorată în pat.

– Ar fi trebuit să chem o vecină să stea cu ea pînă ajung eu acolo.

Ross întinse mîna şi o bătu pe coapsă.

– Nu te mai frămînta, scumpo. Ajungem acolo în cîteva minute. O să fie bine, te asigur. Îi atinse coapsa şi o bătu iarăşi uşor.

Mîna ei o apucă pe a lui şi se încleştă de ea ca de un colac de salvare. Atingerea lui o încălzi şi-i dădu curaj. Totuşi, în acelaşi timp, o nelinişte a.

Mîna lui mare, cu degete lungi şi care păreau întunecate în comparaţie cu nuanţa mai deschisă a pielii ei, iradia o forţă care-i pătrundea prin pori.

Intimitatea stîrnea în ea şi alte sentimente, senzaţii impetuoase care o făceau conştientă de atracţia sexuală.

Degetul lui mare îi atinse, involuntar, coapsa şi ea simţi cum se încălzeşte şi începu să se foiască în scaun. Se dojeni în gînd cu asprime pentru că se concentrează asupra bărbatului de la volan, în loc să se gîndească la bunica ei, dar prezenţa lui nu se lăsa ignorată. Ross părea să aibă electricitate în degete. Pielea ei se încinsese ca un cablu de înaltă tensiune, iar inima îi bătea atît de tare, încît simţea pulsaţia sîngelui în gît.

Prezenţa lui părea să cuprindă totul în jur, pînă cînd cabina camionetei începu să pulseze în ritmul muşchilor săi. Ea îşi aminti cum îi vîrîse mîna în buzunar şi senzaţia pe care o trăise cînd degetele ei îi atinseseră coapsa. Oare el trăise aceeaşi senzaţie la atingerea ei? Se foi din nou în scaun, dar continuă să-şi încleşteze degetele pe mîna lui.

El îi zîmbi şi-o apăsă pe picior.

– Nu-ţi face griji, scumpo. Aproape am ajuns.

Cînd el îi arătă placa pe care scria *Oraşul Vendor. Populaţie: 2612,* ea scoase un oftat de uşurare.

– Ia-o la dreapta cînd ajungi la semafor.

Îl îndrumă printr-o serie de intersecţii, pînă cînd intrară pe aleea ce ducea spre o casă albă pe a cărei cutie poştală stătea scris *„Bendel“.*

– Maşina bunicii tot nu s-a întors, spuse ea. Parchează sub copertină, să nu ne facă ciuculete.

Înainte ca motorul camionetei să se oprească, ea sări din cabină şi intră în fugă pe uşa de la bucătărie. Urmărită de bocănitul cizmelor grele pe podeaua dură din spatele ei, alergă prin camerele casei vechi şi familiare, înţesate de mobilă în stil victorian, pînă cînd ajunse în dormitorul cel mare din faţă al bunicii.

– Dagna, strigă ea, eşti bine?

Bunica, îmbrăcată într-o jachetă roz de noapte şi cu părul alb prins într-un coc micuţ pe creştet, stătea în capul oaselor şi urmărea ştirile de seară la televizor.

Chipul brăzdat de vreme al Dagnei se încruntă într-o strîmbătură.

– Pe naiba. Sigur că nu sînt bine, ard de furie mai rău decît flăcările iadului. Neisprăvita aia de Maureen Potts pe care a angajat- o maică-ta e plecată de la zece dimineaţa. A zis că dă o fugă pînă la băcănie şi la farmacie să-mi ia medicamentul şi dusă a fost. N-am putut să ajung nici măcar pînă la cadru ca să mă pot scula şi să-mi pregătesc ceva de mîncare. Mi s-ar fi lipit stomacul de şira spinării dacă n-aveam cutia aia de vişine trase-n ciocolată pe care mi-ai adus-o tu duminica trecută. Mi s-a tocit fundul, iar vezica stă să-mi plesnească de cînd stau ţintuită în patul ăsta. Ţine minte vorbele mele, stricata aia... Îşi întrerupse diatriba şi privi peste umărul lui Susan.

– Şi dumneata cine eşti, tinere?

Susan se uită în spate către Ross, care zîmbea, sprijinit de uşă. El luă cadrul pliant din hol, îl aduse în cameră, îşi scoase pălăria şi se înclină în faţa bătrînei doamne care îl măsura cu atenţie.

– Ross mi-e numele, doamnă. Un prieten venit să vă salveze. Deschise cadrul şi îl puse lîngă pat, apoi se aplecă şi-i sărută fruntea zbîrcită. Nu vă faceţi nici un fel de griji, doamnă. Vom îndrepta noi lucrurile într-un minut. În vreme ce Susan o să vă ajute aici, eu am să vă pregătesc ceva de mîncare.

După ce el ieşi, Susan o ajută pe Dagna să meargă la baie, apoi o aşeză la loc în pat.

– Ce era steaua aia prinsă pe cămaşa tînărului care-i cu tine? întrebă Dagna.

– E Texas Ranger.

– Un Ranger! Ei, asta-mi place. Bunicul tău voia cîndva să devină Texas Ranger.

– N-am ştiut. Şi de ce n-a făcut-o?

– Pentru că nu era în stare să călărească nici cît de-aici pînă la poartă. Niciodată nu s-a înţeles prea bine cu animalele cu patru picioare, în afară de cîini. Ross e noul tău cavaler?

– O, nu. E doar un prieten. Locuieşte în vecini.

– Ar trebui să pui mîna pe el, scumpo. E o mîndreţe de bărbat. Îmi aminteşte puţin de bunicul tău, doar că el era mai înalt. În orice caz, arată mult mai bine decît efeminatul ăla pe care l-ai luat prima dată. Ăsta e un bărbat adevărat. N-am înţeles niciodată ce-ai văzut la Thomas Rowe. Începusem să mă tem că n-ai o judecată mai sănătoasă ca mama ta în ce-i priveşte pe bărbaţi.

– Cine-i Thomas Rowe? întrebă Ross în timp ce intra în cameră purtînd o tavă.

Susan roşi la gîndul că s-ar fi putut ca el să audă discuţia.

– Stai, dă-mi voie să te ajut. Întinse mîinile să ia tava.

– Mă descurc singur. Aşeză tava în poala Dagnei, despături un şerveţel şi i-l aranjă sub bărbie. Am făcut ce-am putut şi eu, la repezeală, zise el, arătînd spre castronaşul cu supă de roşii, sandvişul cu brînză frumos gratinat şi cana cu lapte. Zîmbi. Îmi închipui că desertul l-aţi luat deja.

Dagna rîse:

– Îmi plac bărbaţii cu umor.

Luă cîteva înghiţituri, apoi îşi ridică privirea spre Ross.

– Eşti un diavol frumos şi, pe deasupra, ştii să şi găteşti. Îmi placi.

– Cine-i Thomas Rowe? întrebă el.

Fără să-i lase bunicii timp să răspundă, Susan interveni:

– Dagna, ai sunat la poliţie să vezi dacă Maureen n-a avut cumva un accident?

– Nu merită osteneala. Tot oraşul îmi cunoaşte maşina. Leonard m- ar fi sunat.

– Cine-i Leonard? întrebă Ross.

– Leonard Bottoms, şeful poliţiei. N-are minte nici cît un ied. Dagna bău ultima înghiţitură de lapte şi-şi linse buzele. Foarte gustos, tinere. M-ai dat gata.

– Ai sunat la băcănie să vezi dacă a trecut pe acolo? întrebă Susan.

Dagna raportă concis:

– Vorbit cu Henry Gears la magazin şi cu Wiston Moncrief la farmacie. Nici unul dintre ei nu i-a zărit măcar urma. Probabil că s-a întîlnit cu vreun bărbat şi-acum se distrează la *Motelul Shady Rest.* Sau a şters-o cu maşina mea. Niciodată n-am avut încredere într-o femeie cu părul în două culori.

– În două culori? întrebă Ross.

– Îi creştea în culoarea naturală după ce fusese decolorat, explică Susan.

– O creştere cam de un an, adăugă Dagna. Îmi închipui că a stat la pîrnaie în tot timpul ăsta.

– Zău, Dagna, ştii că mama i-a luat referinţe de la centrul de sănătate.

– Barbarei îi stătea gîndul mai mult la măritişul cu idiotul ăla infatuat decît la referinţe. I-am spus că Essie ar fi putut veni să stea cu mine, dar voia pe cineva cu experienţă de infirmieră. Ca şi cum Essie n-ar fi îngrijit în viaţa ei şapte copii şi optsprezece nepoţi.

– Doamnelor, spuse Ross, cred că trebuie să tava.

– Mă descurc singur. Aşeză tava în poala Dagnei, despături un şerveţel şi i-l aranjă sub bărbie. Am făcut ce-am putut şi eu, la repezeală, zise el, arătînd spre castronaşul cu supă de roşii, sandvişul cu brînză frumos gratinat şi cana cu lapte. Zîmbi. Îmi închipui că desertul l-aţi luat deja.

Dagna rîse:

– Îmi plac bărbaţii cu umor.

Luă cîteva înghiţituri, apoi îşi ridică privirea spre Ross.

– Eşti un diavol frumos şi, pe deasupra, ştii să şi găteşti. Îmi placi.

– Cine-i Thomas Rowe? întrebă el.

Fără să-i lase bunicii timp să răspundă, Susan interveni:

– Dagna, ai sunat la poliţie să vezi dacă Maureen n-a avut cumva un accident?

– Nu merită osteneala. Tot oraşul îmi cunoaşte maşina. Leonard m- ar fi sunat.

– Cine-i Leonard? întrebă Ross.

– Leonard Bottoms, şeful poliţiei. N-are minte nici cît un ied. Dagna bău ultima înghiţitură de lapte şi-şi linse buzele. Foarte gustos, tinere. M-ai dat gata.

– Ai sunat la băcănie să vezi dacă a trecut pe acolo? întrebă Susan.

Dagna raportă concis:

– Vorbit cu Henry Gears la magazin şi cu Wiston Moncrief la farmacie. Nici unul dintre ei nu i-a zărit măcar urma. Probabil că s-a întîlnit cu vreun bărbat şi-acum se distrează la *Motelul Shady Rest.* Sau a şters-o cu maşina mea. Niciodată n-am avut încredere într-o femeie cu părul în două culori.

– În două culori? întrebă Ross.

– Îi creştea în culoarea naturală după ce fusese decolorat, explică Susan.

– O creştere cam de un an, adăugă Dagna. Îmi închipui că a stat la pîrnaie în tot timpul ăsta.

– Zău, Dagna, ştii că mama i-a luat referinţe de la centrul de sănătate.

– Barbarei îi stătea gîndul mai mult la măritişul cu idiotul ăla infatuat decît la referinţe. I-am spus că Essie ar fi putut veni să stea cu mine, dar voia pe cineva cu experienţă de infirmieră. Ca şi cum Essie n-ar fi îngrijit în viaţa ei şapte copii şi optsprezece nepoţi.

– Doamnelor, spuse Ross, cred că trebuie să ne concentrăm asupra situaţiei actuale. Ori ceva a făcut-o pe Maureen să întîrzie ori a plecat deliberat. Susan, de ce nu-i controlezi camera să vezi dacă lucrurile ei mai sînt aici?

◆

Trei

Susan pătrunse în dormitorul vecin cu al Dagnei şi cercetă dulapul şi sertarele de la birou. Dinţii i se încleştară de furie cînd cercetă şi comoda. Năvăli în camera Dagnei.

– Hainele ei au dispărut. La fel şi argintăria.

Argintăria nu era singurul lucru care dispăruse. Au mai descoperit că poşeta bunicii fusese şterpelită, lipseau şi banii lichizi, cărţile de credit, actele de identitate şi carneţelul de cecuri. Dispăruse şi caseta de catifea în care-şi păstra

Dagna bijuteriile mai de seamă – o broşă de platină cu diamante şi cercei asortaţi, trei inele cu diamant, două şiraguri de perle, cerceii cu perle şi un ac de cravată din opal negru.

– Acul acela din opal a fost ultimul cadou pe care mi l-a dăruit bunicul tău, înainte de-a muri. Lacrimile străluceau în ochii bătrînei, dar ea clipi şi le alungă. Nu-i de mirare că tîrfa aia era atît de grijulie să-mi dea pastilele de dormit aseară. Eu voiam să mă uit la Arsenio Hall, dar ea a insistat mult, pe motiv că am nevoie de odihnă. Drace! Era nerăbdătoare să-şi încarce recolta. Probabil că mi-ar fi luat şi patul dacă nu eram în el. Susan, tu şi tînărul tău prieten daţi o raită prin casă şi faceţi o listă cu tot ce-a mai şterpelit măgăriţa aia, în timp ce eu o să-l sun pe Leonard Bottoms, deşi nu mă aştept la vreun ajutor din partea lui. N-ar fi în stare să-şi găsească nici propriul nas pe întuneric. Nici un Bottoms n-a avut vreodată un dram de minte. Nu uita să controlezi caseta de arme şi colecţia de monezi. Şi călimara de cristal a bunicii mele.

Călimara stătea la locul ei obişnuit de pe birou, caseta de arme era goală, iar monezile dispăruseră. Cînd Susan şi Ross ajunseră în bucătărie, lista obiectelor care lipseau umpluse o pagină întreagă din caietul pe care Susan îl ţinea în mînă.

– Cuptorul cu microunde pe care i l-am dăruit la ultimul Crăciun s-a dus. La fel şi televizorul portabil care stătea întotdeauna aici, spuse ea atingînd un loc gol de pe bufet. O jale cumplită o cuprinse şi o gheară i se puse în gît. Lăsă caietul deoparte şi-şi sprijini fruntea de frigider, luptîndu-se cu lacrimile care-i năvăleau în ochi. Doamne, Ross, cum poate cineva să despoaie o bătrînă neajutorată?

El o cuprinse în braţe şi o ţinu strîns, masîndu-i spatele şi legănînd-o uşurel:

– Nu ştiu, iubito. Nu ştiu. Dar nu-ţi face griji, o s-o prindem.

– Cum s-o prindem? Ar putea fi oriunde.

– O s-o găsim. Nu-ţi face griji.

Continua s-o ţină în braţe şi ea închise ochii şi se cuibări mai aproape de tăria muşchilor lui, adunîndu-şi liniştea şi curajul din cuvintele încurajatoare şi din forţa lui. În braţele lui se simţea de parcă ar fi ocrotit-o ramurile unui stejar. El îi mîngîie creştetul cu bărbia, iar respiraţia îi răsfiră părul şi-i încălzi ceafa. Sub palma lipită de pieptul lui, ea îi simţea bătaia puternică şi regulată a inimii.

Aşa cum stăteau împreună în bucătăria de modă veche, unde mirosul de pin al detergentului, al pîinii prăjite de curînd şi amintirea discretă a mii de mîncăruri înmiresmau aerul, numai sunetul ploii lovind în ferestre şi respiraţia lor tulburau tăcerea. Ea ştia că ar trebui să se desprindă şi să-şi continue inventarul, dar era atît de bine în braţele lui, se simţea atît de firesc, încît mai zăbovi, cuibărindu-şi capul sub bărbia lui şi oftînd.

El părea la fel de mulţumit s-o ţină în braţe. Îi mai sărută o dată părul şi o împinse uşor spre spate, apoi o trase înapoi. Palma ei se mişca în cerc peste pieptul lui lat, minunîndu-se de muşchii tari pe care-i întîlnea. Degetul ei mic alunecă prin deschizătura cămăşii şi-i atinse pielea.

Fascinată şi fără să se gîndească, îi descheie trei nasturi şi mîna ei se strecură să-i exploreze pieptul gol. Bătăile inimii lui îşi accelerară ritmul, iar mîna lui coborî mai jos de talie, trăgîndu-i şoldurile mai aproape de el.

Mîna ei se opri. Se înclină pe spate şi-şi ridică privirea spre el. Ochii lui radiau, negri ca noaptea.

Ea îşi umezi buzele, iar nările lui fremătară.

– Cred că va trebui să te sărut, Sin. Vocea lui era profundă şi provocatoare.

Ea oftă.

– O, Doamne, sper c-ai s-o faci.

El chicoti şi-şi înclină capul. Buzele lui erau moi şi pufoase atunci cînd gura i se mişcă spre a ei într-o lentă seducţie. Limba i se strecură înăuntru ca s-o atingă pe-a ei, iar mîinile îi alunecară pe spatele ei într-o lungă mîngîiere, care-i transformă trupul în ceară topită. Ea gemu de plăcere, îi încercui gîtul cu braţele şi, ridicîndu-se în vîrfurile picioarelor, se lipi de el, vrînd să-şi topească trupul într-al lui. Trase de cămaşă şi cutreieră cu mîinile peste pieptul lui gol şi tare ca stînca.

Buzele lui se desprinseră de-ale ei, iar mîinile lui îi cuprinseră fundul ca într-un leagăn şi o ridică pînă cînd chipurile lor ajunseră la acelaşi nivel.

Ochii lui negri, cu pleoape grele, se închiseră şi el respiră adînc.

– Mamă-mamă, Sin, spuse el rîzînd încetişor. Eşti plină de surprize.

Cu mişcări domoale, îşi ondulă statura solidă şi o apropie de trupul lui pînă ce ea se topi în unghiurile şi contururile muşchilor săi.

Îi putea acum simţi nasturii cămăşii, catarama, tăria crescîndă.

Susan îşi trase respiraţia, după care gura ei se odihni savurînd delicioasa senzaţie. Vîrful limbii lui desenă conturul buzelor ei înfiorate cu o încetineală înnebunitoare, înainte ca gura lui să se lipească din nou, în cele din urmă, de a ei. Niciodată nu mai fusese sărutată aşa cum o săruta Ross. Se simţea de parcă tot trupul îi crescuse. Abdomenul i se înfioră. Clopote începură să-i sune în cap.

Cînd el încercă să se desprindă, ea scînci şi gura ei o urmă pe a lui, refuzînd să rupă contactul.

– Iubito, şopti el, punîndu-i sărutări mici şi repezi pe colţurile gurii, cred că am auzit telefonul şi că cineva sună la uşă.

Complet absorbită de intima lor îndeletnicire, ea părea învăluită într-un nor de irealitate.

– Spune-le să plece.

– Probabil că e poliţia.

Cînd realitatea situaţiei îşi croi drum prin norul ei de senzualitate, Susan se crispă şi deschise larg ochii.

– Dagna. Leonard Bottoms. Cum am putut să uit? Se zbătu în braţele lui.

Punînd-o la loc pe picioarele ei, el îi trecu peste buze un deget.

– O să terminăm asta mai tîrziu.

Susan dădu fuga la uşă, unde-l găsi pe şeful poliţiei cu pălăria şiroind de ploaie. Roşi, încurcată.

– Vă rog, poftiţi, căpitane Bottoms. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Eram... tocmai în spatele casei şi n-am auzit soneria.

– Nu face nimic. Bărbatul cu început de chelie, cu ochelari cu rame metalice şi cu burtă îşi scoase mantaua şi pălăria, le atîrnă în cuier şi-şi şterse cizmele pe carpeta din hol. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu o batistă scoasă din buzunarul de la spate. Doamna Bendel spune că aţi avut necazuri.

– Tu eşti, Leonard? strigă Dagna din dormitor.

– Da, doamnă.

Susan îl conduse pe poliţist pînă în dormitorul bunicii, iar Ross li se alătură.

– Care-i necazul, doamnă Bendel?

– Ţi-am spus deja care-i necazul, Leonard, spuse Dagna, fulgerîndu-l cu ochii ei albaştri. Maureen Potts a furat de pe aici tot ce nu era bătut în cuie, apoi a şters-o din oraş. Mi s-a părut mie c-avea ochii cam tulburi azi-dimineaţă. Trebuie să fi trudit toată noaptea ca să încarce tot calabalîcul. Pariez pe ultimul dolar că a avut şi un complice.

Susan, Dagna şi Ross l-au pus pe poliţist la curent cu descoperirile lor privind obiectele dispărute, iar Susan îi înmînă lista.

– Este doar un inventar preliminar, îi spuse ea.

– Pare o recoltă destul de substanţială.

– Aş vrea să ştiu ce măsuri ai de gînd să iei, Leonard, spuse Dagna.

– Păi, cred că pot să dau în urmărire maşina dumitale. Un Cadillac galben, fabricat în o mie nouă sute şaptezeci şi trei, nu-i prea greu de reperat. N-au mai rămas multe-n circulaţie. Majoritatea au ajuns de ani de zile la cimitirul de maşini.

– Ţin să te-anunţ, Leonard Bottoms, că maşina aceea goneşte la fel de bine ca întotdeauna, replică Dagna. Oricum, asta n-o să te-ajute s-o găseşti pe hoaţă. Henry Gears tocmai m-a sunat de la băcănie. Se dusese să închidă magazinul, cînd a văzut maşina mea în parcare. Unul din băieţii care lucrează la el i-a spus că maşina a fost acolo toată după-amiaza. Ţi-am spus că a avut un complice. Probabil c-au mutat totul în altă maşină şi s-au descotorisit de a mea la magazin.

Leonard îşi trecu mîna peste creştetul chel, apoi îşi propti degetul mare în centură.

– Ei, asta complică un pic lucrurile. Bănuiesc că n-aveţi adresa ei.

– Eşti nebun, Leonard Bottoms? Nu, n-avem nici numărul carnetului ei de conducere, nici pe cel de la asigurările sociale. A angajat-o fiica mea, Barbara, care umblă acum haimana, în luna de miere, cu trăsnitul ăla arogant. Sînt pe un iaht, pe undeva prin Bermuda, nici nu ştiu cum să iau legătura cu ea.

Leonard îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi privi încurcat.

– A vorbit vreodată despre cineva din familia ei?

– Cred că avea o fiică pe undeva pe lîngă Waxahachie. Parcă-i zicea Mary Alice. Dar nu-i ştiu numele după soţ.

Căpitanul Bottoms luă notiţe despre Maureen şi făcu lista lucrurilor care lipseau.

– Nu prea am de ce mă agăţa, dar ne vom strădui, doamnă Bendel. O să fie, totuşi, cam greu de găsit fără nici un fel de date de identitate.

Ross îşi drese vocea:

– Căpitane Bottoms, sînt Ross Beringer, un Texas Ranger din Beaumont. Am venit aici doar pentru că sînt prieten cu Susan, dar aş fi bucuros dacă v-aş putea ajuta cu ceva. Aveţi nevoie de ajutor ca să luaţi amprentele?

– Amprentele. Asta-i o idee bună, fiule. Leonard se uită pe furiş la Ross, prin ochelari. Ne vom ocupa de asta mîine dimineaţă. Îţi voi fi îndatorat pentru ajutor.

Poliţistul îşi săltă pantalonii.

– Ei, acum m-aş duce. Cînd ai sunat dumneata, Martha mi-a pus mîncarea în cuptor s-o ţină caldă. Friptură şi cartofi piure, spuse el, bătîndu-se cu mîna pe burtă. Mîncarea mea preferată.

Dezgustată de faptul că şeful poliţiei părea mai preocupat de stomacul lui decît de furt, Susan porni să-l conducă spre ieşire. Ross o opri.

– Ţine-i de urît bunicii, scumpo, şi-l conduc eu pe căpitanul Bottoms, spuse el şi-i zîmbi. Poate o să dorească să ia vreun obiect din camera lui Maureen, care s-ar putea să aibă amprente.

– Bună idee, băiete. Bună idee.

Cei doi bărbaţi ieşiră şi Susan le auzi mur-

murul vocilor în camera de alături. După cîteva minute, Ross reveni în dormitor.

– Susan, ştiu că vrei să rămîi cu bunica peste noapte, dar eu trebuie să mă întorc la Beaumont. Nu vreau să te las fără mijloc de transport, aşa că-ţi las camioneta mea. Îi dădu cheile. Şeful poliţiei spune că e un autobuz care pleacă peste cîteva minute şi m-ar putea duce el repede pînă la staţie. Dacă n-ai nimic împotrivă, iau maşina ta şi ţi-o aduc mîine dimineaţă.

– Mă simt prost că-ţi dau atîta bătaie de cap, spuse ea.

– Nici vorbă, scumpo, nu mă deranjează deloc.

După ce Susan îi dădu cheile ei, se duse pînă la patul Dagnei şi-i sărută obrazul plin de riduri.

– Acum nu vă mai faceţi griji pînă mă-ntorc, bine? Cînd vă faceţi bine, mergem la dans, îi zîmbi el şi-i făcu cu ochiul.

Dagna parcă încerca să-şi ascundă un zîmbet, dar privi radioasă.

– Ah, şterge-o de aici, hoţomanule!

Rîzînd, el se întoarse spre Susan.

– Mai e nevoie de ceva? Ce faci cu librăria?

– O s-o sun pe Nadine să deschidă magazinul, dar dacă ai vrea să-mi hrăneşti broaştele ţestoase...

– Ţestoase?

Ea încuviinţă din cap.

– Pe Bond şi pe Moneypenny. Cheia casei mele e împreună cu ale maşinii. Îl conduse la uşă, unde Leonard tocmai îşi punea mantaua.

– Încă mai toarnă afară, îi spuse ea. O să te ude leoarcă.

– Lasă, iubito, că nu mă topesc, o tachină el. Te văd mîine.

◆

Cînd Ross deschise uşa casei lui Susan, era trecut bine de miezul nopţii. Aşteptase la postul de poliţie, pînă cînd Bottoms îşi luase cina, astfel ca Ross să-i poată face, cu tot tactul, sugestii pentru investigaţie şi să supravegheze cercetarea oglinzii pe care o luaseră din camera lui Maureen, împreună cu o cutie veche de ceai. Obţinuseră amprente foarte bune pentru dosar.

Apartamentul lui Susan era împărţit la fel ca al lui, dar asemănarea se oprea aici. Al ei era plin de toate capcanele unui cămin, într-un amestec de stiluri – toate cu aspect confortabil şi colorit viu.

Avea tablouri frumoase pe pereţi, o mulţime de plante şi tone de cărţi înşirate pe rafturi. Ba chiar mirosea plăcut – la fel ca ea, un amestec de floare de piersic şi mirodenii orientale aţîţătoare. Mobila lui se afla încă în apartamentul de la Waco şi fusese nevoit să închirieze cîteva obiecte ca să poată trăi în noua locuinţă – un pat, o canapea, un televizor şi o masă de bucătărie cu două scaune. Şi el avea tone de cărţi, dar jumătate din puţinele pe care le adusese cu el se aflau în lăzi.

Avea să-i fie cu neputinţă să aducă şi restul de lucruri pînă nu va avea mai mult timp liber.

Găsi mîncarea pentru ţestoase şi hrăni două arătări urîte şi verzi, cu puncte roşii de o parte şi de alta a capetelor vărgate. Citise odată undeva că oamenii cresc de obicei vietăţi cu care se aseamănă. Se aşeză pe un scaun şi privi în acvariu, unde o ţestoasă înota; iar cealaltă stătea pe una din stîncile ce depăşeau nivelul apei. Nu descoperi la nici una dintre ele ceva care să-i semene lui Susan.

„Bond şi Moneypenny“? Se amuză de numele pe care li le dăduse Susan. De ce nu Bond şi Octopussy? Şi ce putea să-ţi placă la ţestoase? El ar fi preferat un cîine sau un cal. Sau chiar o

pisică. Avea un soi de admiraţie pentru pisici. Erau independente şi se duceau unde aveau chef, cînd aveau chef şi nu dădeau socoteală nimănui. Se gîndi că asta spune, pesemne, multe despre el însuşi. Un îndărătnic toată viaţa, intrase de vreo două ori în conflict cu superiorii din pricina felului său independent de a acţiona. Nu era genul de Ranger conservator, care lucra ca la carte, ca fratele său Holt, dar îşi făcea întotdeauna treaba.

Se ridică şi se învîrti puţin prin cameră, uitîndu-se la cărţile ei, observînd ziarul pe care-l lăsase mototolit pe canapea şi ceaşca de cafea pe jumătate plină. El însuşi nu era prea ordonat. Asta nu-nseamnă că în apartamentul ei era dezordine. Pur şi simplu, avea acel aspect de loc în care cineva trăieşte efectiv, ceea ce-i plăcea.

Păşi pînă în colţul camerei, unde era amplasat un computer extravagant. Era un model nou, ultimul strigăt, cu modem şi imprimantă laser. Avea chiar şi un fax lîngă birou. Să fi fost Susan vreo maniacă a jocului pe computer? Îşi dădu seama că, pe cît de rapid se apropiase de ea, pe atît de puţine ştia despre Susan Sinclair. Îşi propuse să remedieze situaţia cît de curînd.

Odată trecut alături, în camera lui, se gîndi pe îndelete la Susan. Dumnezeule mare, cînd îl sărutase, simţise că ia foc cu totul. În numai două minute cu ea, se aprinsese mai rău ca un taur în călduri. Ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost întrerupţi?

Zîmbi în întuneric. Abia aştepta s-o ia din nou în braţe.

◆

Exact cînd Susan punea în chiuvetă ultimele vase rămase de la micul dejun, se auzi soneria. Îşi şterse mîinile pe pantalonii unui trening bleumarin decolorat pe care îl găsise în fosta ei cameră şi se-ndreptă spre uşa din faţă. Cînd o deschise, îl găsi pe Ross stînd în prag. Era îmbrăcat cu jeanşi, jachetă de doc şi cizme şi purta pălăria neagră de cowboy lăsată pe frunte, dar şi-o împinse spre spate şi îi zîmbi.

– Bună dimineaţa, scumpo. Ţi-a fost dor de mine? O sărută uşurel.

– Mmmm, făcu ea, savurîndu-i gustul. De ce-ai venit aşa devreme?

– M-am gîndit că s-ar putea să vrei să mergi cu maşina ta. Zăngăni cheile.

– Mulţumesc. Făcu un pas în spate. Intră!

– Susan, strigă Dagna. E cineva la uşă?

– Eu sînt, iubită doamnă, răspunse el cu voce sonoră. Ross. M-am gîndit să trec să văd dacă sînteţi gata de dans.

O luă pe Susan pe după umeri şi o duse spre dormitorul Dagnei. Cînd intră în cameră, Dagna chicotea.

– Nu încă, dar mai dă-mi un răgaz de cîteva săptămîni şi-o să vezi cum te întrec.

– Tocmai mă pregăteam să mă duc s-o iau pe Essie, îi spuse Susan. A fost de acord să vină să stea cu Dagna pînă cînd se va putea descurca singură.

– Cine-i Essie? întrebă el. E de încredere?

– Ei, asta-i bună! De o mie de ori mai de încredere decît Maureen Potts aia pe care cine ştie de unde-a dezgropat-o fiică-mea. Dacă Barbara m-ar fi lăsat să fac după capul meu, n-aş fi acum în situaţia asta nenorocită. Essie Waters a fost menajera mea vreme de douăzeci şi şapte de ani, şi-ar mai fi fost şi acum dacă copiii ei n-ar fi insistat anul trecut să se pensioneze. Abia aşteaptă un pretext ca să vină aici. Dă-mi voie să-ţi spun că e sătulă să privească filme siropoase şi să stea între patru pereţi.

– S-ar părea c-o să fiţi pe mîini bune, spuse Ross. Ce-ar fi să vă ţin companie pînă ce-o aduce Susan? Luă un pachet de cărţi de joc de pe noptieră şi trase un scaun lîngă pat. Dagna, ştii să joci gin-rummy?

– Te las fără pantaloni, tinere. În orice zi din săptămînă.

Zîmbind, Susan plecă în sunetul pe care-l făcea împărţitul cărţilor.

Cînd se întoarse cu Essie, jocul de gin era în toi.

După ce Essie sosi şi după ce fu lăsată să-şi aranjeze lucrurile, Ross spuse:

– Bunica ta e un rechin al jocului de cărţi. Am pierdut deja douăzeci şi trei de dolari. Zîmbi cu înţeles spre Susan şi ridică din sprîncene. Dar în schimb ţi-am aflat toate secretele. Nici de Thomas Rowe nu mă mai sinchisesc.

Susan simţi cum îi ard obrajii.

– Vai, Dagna, ce i-ai tot povestit?

– Hai, zău, nu face scandal pentru atîta lucru. Eu i-am stors informaţiile. O sărută pe Dagna pe obraz. Trebuie să ne despărţim, scumpa mea, dar am să vin să te văd. Scoase mai multe bancnote dintr- un portofel şi i le înmînă bătrînei doamne.

– Dagna! Doar n-ai de gînd să-i iei banii, protestă Susan.

– Ba bineînţeles că am să i-i iau. Îl învăţ eu minte, să nu mai subestimeze o doamnă în vîrstă.

Ross rîse în hohote.

Cînd Susan îl conduse la uşă, el o întrebă:

– Cînd te întorci la Beaumont?

– Mai tîrziu sau diseară. În cel mai rău caz, mîine la prima oră. Trebuie să fac nişte comisioane pentru Dagna şi să-i anulez cărţile de credit. Şi am cîteva idei în minte, cîteva fire pe care aş vrea să merg.

El se încruntă.

– Ce fel de fire?

– Mi se pare ciudat că toate notele de plată de luna trecută lipsesc. Dacă le-a luat Maureen, de ce a făcut-o?

– Probabil că-i încărca socotelile bunicii tale. Cînd telefonezi ca să anulezi cărţile de credit, explică-le situaţia şi cere ca toţi beneficiarii să emită un duplicat al notei. Dar, scumpa mea, lasă firele în seama profesioniştilor.

– Leonard Bottoms, profesionist? Dacă ne bizuim pe el pentru recuperarea bunurilor, n-o să le mai vedem în vecii vecilor. Omul e incompetent. Cînd l-am sunat azi-dimineaţă pe Henry Gears la băcănie, Leonard nici măcar nu-l interogase.

– Totuşi, n-aş vrea să intri pînă peste cap în vreo încurcătură din care să nu mai poţi ieşi. O sărută pe vîrful nasului. O să am eu grijă.

Sîngele începu să-i fiarbă în tălpi şi i se ridică spre trup. Ochii i se îngustară.

– Pînă peste cap?

– Scumpo, s-ar putea ca indivizii ăştia să fie periculoşi. N-aş vrea să păţeşti ceva. Lasă chestiile astea în seama celor care-s antrenaţi pentru genul ăsta de muncă. Nu-ţi mai frămînta căpşorul.

– Ross, nu-s o imbecilă fără minte. Şi, cu siguranţă, am mai mult fler decît Leonard Bottoms. Cred că eu aş putea s-o găsesc pe Maureen Potts înainte ca şeful să fi terminat să se scobească în dinţi după cină. Individul e o glumă a naturii.

– Ai numai puţină răbdare. O s-o găsim pe femeie, dar lucrurile astea cer timp.

– Dar...

– Ştiu că situaţia se agravează în timp, dar eşti o femeie rezonabilă. O sărută. Fii înţelegătoare şi stai deoparte.

După plecarea lui Ross, Susan se sprijini de uşă, savurînd gustul sărutului.

Rezonabilă, spusese el. Toată viaţa i se spusese că e rezonabilă. Nu putea suferi să fie la locul ei şi raţională şi rezonabilă. Era plictisitor, plictisitor, plictisitor. În ciuda pagubei pe care o suferise Dagna, ultîmele optsprezece ore fuseseră destul de palpitante.

Adrenalina crescută îi dădea o stare euforică. Şi Ross... ei bine, sărutul lui Ross îi mai pompase încă vreo trei litri de adrenalină în sînge. Numai gîndul la el, şi făcea ca inima ei s-o ia la goană.

Apoi, strînse din ochi şi se îmbrăcă în grabă. *Nu-ţi bate capul, nu-ţi face griji*. Ce-şi închipuia, oare, că-i o păpuşică neajutorată ca maică-sa? Ei bine, ea nu era aşa. Ba, chiar dimpotrivă. Citise zeci de romane poliţiste şi nu-şi pierduse în zadar cei şapte ani de documentare la bibliotecă. Pînă peste cap, hai? Ei lasă, că vedem noi cum vine asta.

Se duse în bucătărie să ia o pereche de mănuşi de cauciuc şi apoi se îndreptă spre garaj.

◆

Patru

Susan strîmbă din nas şi începu să trieze conţinutul primei pungi de gunoi, punînd obiectele pe care le alegea într-o pungă curată. Nu era o treabă prea plăcută, dar citise destule cărţi poliţiste ca să ştie că gunoiul putea furniza o mulţime de informaţii. Nimeni altcineva nu se gîndise la asta. Nici chiar Ross, dar, în orice caz, Leonard Bottoms, nu.

Ingeniozitatea ei dădu roade. Printre oase de pui, ziare ude, coji de banane fermentate şi alte resturi urît mirositoare ale traiului cotidian, găsi facturile Dagnei, inclusiv una de la compania de telefoane.

Puse deoparte plicurile, rău mirositoare şi pătate cu zaţ de cafea, şi continuă să scotocească.

În străfundurile celui de-al doilea sac, descoperi un pachet de chibrituri de la un bar din Port Arthur. Era absolut imposibil ca bunica ei să fi frecventat un asemenea loc. Respiraţia i se opri o clipă cînd deschise coperta pachetului, sperînd să găsească vreun număr de telefon mîzgălit înăuntru, dar nu descoperi decît două beţe de chibrit îndoite şi fotografia unei femei goale cu sînii extrem de mari.

Tot aici mai găsi o scobitoare de cocktail decorată cu un mic pinten de plastic de la *Saloonul "Sam cel şiret"* din Dallas, un bon de la un magazin de confecţii din Grover, un mic orăşel din apropiere de Port Arthur şi mai multe flacoane goale de medicamente preparate pe bază de reţetă. Majoritatea medicamentelor erau din acelea pe care le lua Dagna şi proveneau de la farmacia din Vendor, dar unul arăta dubios. Şterse o materie roşie şi lipicioasă de pe sticluţa mică şi maronie. Jumătate din etichetă era ruptă, inclusiv – cum era de aşteptat – partea cu numele persoanei, cu excepţia unei litere care ar fi putut fi un „o“ şi a alteia care era în mod cert un „n“. Rămăsese, în schimb, destul de mult din numele şi numărul de telefon ale producătorului, încît să-şi dea seama că farmacia face parte dintr-o reţea naţională, iar numărul reţelei era intact.

După o selecţie atentă, nu mai găsi nimic demn de atenţie, aşa că legă la loc pungile, îşi adună capturile şi le duse în bucătărie. Puse pe masă un ziar şi-şi răsturnă descoperirile în mijlocul lui.

Essie, care tăia legume lîngă chiuvetă, strîmbă din nas şi-şi şterse mîinile pe şorţul legat în jurul abdomenului ei considerabil.

– Copilă, ce fel de gunoaie împuţite mi-ai adus în bucătărie?

Fără a se lăsa intimidată de dojana afectuoasă, Susan îi zîmbi bătrînei care-i fusese ca o a doua mamă de cînd îşi putea aduce aminte.

– Ăsta nu-i gunoi, Essie. Astea sînt probe.

– Probe? Pff. Mie-mi miros a gunoi. Şi nici tu nu miroşi prea bine, domnişoară.

– Dar tu mă iubeşti şi-aşa, nu? Rîzînd, sărută obrazul întunecat al lui Essie cînd trecu prin dreptul ei ca să ia un prosop de hîrtie pe care-l umezi.

– O s-o găsesc pe Maureen Potts şi-o să-i aduc înapoi lucrurile Dagnei.

– Şi, mă rog, cum anume ai să faci asta?

– Cu logică şi perseverenţă. Ca Edward X. Delaney.

Essie se-ncruntă:

– Edward şi mai cum?

– Edward X. Delaney, un detectiv imaginar absolut sclipitor, creat de Lawrence Sanders, spuse Susan, ştergînd cu prosopul de hîrtie lucrurile pe care le adusese.

– Adică cineva din cărţile alea în care tot stai vîrîtă cu nasul?

– Exact.

Essie scutură din cap şi se-ntoarse la cepele şi morcovii ei, mormăind ceva despre „unii oameni şi ideile lor trăsnite."

Susan uscă articolele oarecum mai curate cu un prosop de hîrtie şi le stropi cu un dezinfectant parfumat. După ce făcu ordine pe masă, despături hîrtia umedă a notei de telefon şi-i cercetă conţinutul. Un zîmbet larg îi lumină faţa.

– Waxahachie!

Azvîrli triumfător cu pumnul în aer.

– Am prins-o!

Sări în sus, o cuprinse pe Essie şi ţopăi în jurul ei, fără să-i asculte bombănelile.

– Mii de draci, Essie. A lăsat o urmă. Trebuie să-i spun Dagnei.

– Ai grijă cum vorbeşti, don'şoară. Să ştii că pentru mine nu eşti prea mare ca să-ţi spăl gura cu săpun.

– Da, doamnă, rîse Susan şi fugi din cameră.

◆

În seara aceea, cu faţa demachiată şi părul prins într-o coadă de cal cam dezordonată, Susan stătea pe un scaun în faţa computerului. Derulînd paginile repertoarului pe ecranul monitorului, luă distrată o alună din cutia de lîngă ea şi o băgă în gură. Respiraţia i se opri cînd dădu peste numărul pe care-l căuta. Tocmai cînd nota pe un bileţel numele şi adresa din dreptul lui, se auzi soneria.

Se hotărî s-o ignore, dar soneria lăsă locul unor ciocănituri insistente. Bombănind în legătură cu ora nepotrivită, se ridică, îşi strînse cordonul halatului scurt şi roz şi dădu fuga la uşă. Se uită prin vizor şi-l văzu pe Ross în lumina becului de deasupra intrării. Ascunzîndu-se în spatele uşii, o întredeschise puţin.

El se sprijini cu mîna de tocul uşii, iar bluza lui roşie de tricot i se întinse pe muşchii pieptului.

– Bună seara, doamnă. Mă-ntreb dacă nu mi-aţi putea împrumuta puţin zahăr.

Amuzată, ea îşi ridică întrebător o sprînceană.

– Nu văd nici o cană.

Un zîmbet diabolic, care îi era de-acum familiar, îi ilumină faţa.

– Genul de zahăr după care tînjesc eu nu se transportă în cană. Felul exagerat în care tărăgăna cuvintele era cît se poate de sugestiv. Ai de gînd să mă ţii sprijinit de uşă sau îmi dai voie să intru?

Ea rîse nervos.

– Nu sînt îmbrăcată.

– Asta sună extrem de interesant.

– Vreau să spun că sînt doar în halat.

– Ah, ai stricat tot farmecul. Credeam că vrei să spui că mă aşteptai îmbrăcată doar într-un zîmbet. Dar dacă pe tine nu te deranjează să te văd în halat, pe mine să ştii că nu mă deranjează.

Ea ezită o clipă, apoi îi deschise uşa larg. El intră înăuntru şi privirea lui o măsură lent de jos în sus, de la unghiile date cu ojă roz, prelingîndu-se pe liniile alungite ale picioarelor goale şi zăbovind ici-colo pe corpul ei, înainte ca privirile lor să se întîlnească. Nările lui fremătară, iar ochii păreau că pulsează din adîncul lor negru de cerneală. Privirea lui înfometată îi paraliză plămînii, iar pielea i se înfioră de răceală. El veni mai aproape şi o luă în braţe.

– Am greşit, zise el. Mă deranjează. Buzele lui se mişcară peste ale ei într-un sărut cercetător. Ai gust de sare, în loc de zahăr.

– E de alune. Tocmai ronţăiam alune.

– Şi mie-mi plac alunele.

Limba lui îi contură linia buzelor, lingînd resturile de sare, apoi îi presă buzele pline de gust cu lente atingeri. Senzaţia erotică stîrni o durere adîncă în trupul ei şi-i transformă picioarele în nişte forme inerte şi inutile. Se agăţa de umerii lui ca să nu cadă.

Mîinile lui îi alunecară de-a lungul spatelui, mîngîind-o peste mătasea care-i acoperea pielea.

– Am încercat să-ţi dau telefon, spuse el cu o voce estompată de faptul că buzele lui erau lipite de tîmpla ei. Dar suna mereu ocupat.

– Foloseam modemul. În contact cu dimensiunile lui neobişnuite, ea se transforma tot mai rapid într-o masă inertă.

– Înţeleg. Mă gîndeam că ţi-ar face plăcere să ieşim la o pizza sau ce vrei tu. Mîinile lui continuau să se mişte în cercuri lente, alunecînd mai jos cu fiecare mişcare.

– Ce-ai pe tine pe sub chestia asta?

– Nu cine ştie ce.

– Poate am putea comanda pizza la domiciliu. Mîna lui alunecă peste curbura fundului. *Mai tîrziu.*

Sirene de alarmă începură să sune în capul lui Susan.

– M-ai luat cam repede. Cred că mai bine ar fi să mă duc să mă-mbrac.

El o mai ţinu o clipă în braţe, apoi inspiră pînă-n rărunchi şi dădu drumul aerului într-un oftat adînc.

– Poate c-ar fi mai bine. Iubito, mă tulburi şi mă pui pe jăratec mai repede decît orice altă femeie pe care-am cunoscut-o vreodată.

Inima ei se strînse brusc.

– Şi au fost multe?

– Multe ce?

– Femei.

El zîmbi în felul acela cuceritor, care-i încreţea colţurile ochilor şi-i adîncea tăieturile din obraji.

– Zău, Sin, n-am fost niciodată omul care să se laude cu femeile pe care le-a sărutat.

Susan se îndreptă, cît era de înaltă, şi-l privi tăios.

– Iar eu n-am fost niciodată o parteneră de ocazie. Şi nu mi-am propus să fiu doar o crestătură pe răbojul unui cowboy.

Încercă să se smulgă din strînsoarea lui, dar el o ţinea bine. O privi nedumerit.

– De unde pînă unde ai mai scos-o şi pe asta?

Ea ocoli un răspuns direct. Chiar, de unde scosese asta? Doar fusese tot atît de prinsă-n mreje ca şi el. Stătu puţin pe gînduri, apoi răspunse cinstit:

– Bănuiesc că e instinctul de autoapărare. Nu ştiu din ce motiv, mă sperii.

El îşi înălţă sprîncenele.

– Eu? De ce, iubito? Sînt pur şi simplu un căţeluş uriaş şi blînd. Nu-ţi fac nici un rău.

– Dar eşti atît de... atît de *masculin.*

El rîse.

– Ei, asta sper că se vede. Îţi dai seama ce caraghios aş arăta dac-aş fi femeie! Mîna lui atinse arma prinsă la centură. Te deranjează ăsta? Atinse steaua de pe cămaşă. Sau asta?

Ea negă din cap.

– Nu, nu-i asta. Nu ştiu ce este. Sună cam aiurea, dar pari uneori atît de... de copleşitor. Mă simt stresată.

Ross îi puse o sărutare pe frunte.

– Nu mai fi îngrijorată din pricina asta, iubito. O să luăm totul pe-ndelete. O lovi uşor cu palma peste fund şi făcu un pas înapoi.

– Pune-ţi repede nişte blugi şi hai să ieşim să gustăm ceva. Bine?

❧

Privindu-i picioarele frumoase şi lungi atunci cînd intră în dormitor, Ross nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar fi dacă le-ar simţi încolăcite în jurul trupului lui. Scuturîndu-se de acest gînd care, dus mai departe, n-ar fi făcut decît ca jeanşii să i se pară îngrozitor de strîmţi, păşi pînă la acvariu şi privi ţestoasele care se tîrau pe stînca ce ieşea din apă.

– Aproape că am dat-o-n bară, dar am o slăbiciune pentru micuţa doamnă de acolo, care mă face mai năbădăios decît un ţap într-un lan de piper.

Întinse mîna să-i atingă pe Bond şi pe Moneypenny, dar unul îşi dădu drumul în apă, iar celălalt îşi trase capul în carapace.

Ridică din umeri şi cutreieră prin cameră, scoţînd ici-colo cît o carte din raft şi frunzărind-o. Neavînd astîmpăr, se îndreptă spre computer. Pe ecran se vedea ceva ce semăna cu o pagină de definiţii de la cuvinte încrucişate. Se aşeză şi derulă informaţiile pînă cînd văzu că erau despre Waxahachie. Observă pe birou o fotocopie a unei note de telefon a Dagnei şi numele şi adresa pe care Susan le scrisese pe un bileţel. Oare ce punea la cale?

– Ce faci acolo?

El se roti la auzul vocii lui Susan.

– Îţi cercetez computerul. E grozav. Ce-i atît de interesant în Waxahachie?

– Căutam numărul la care a telefonat Maureen Potts de-acasă de la bunica. Probabil că-i al fiicei ei şi m-ar putea ajuta să-i dau de urmă.

cu coatele şi cu ochii la trecerea lui Ross. Cîteva chicote şi suspine se auziră în urma lor.

Cuprinzîndu-i talia cu braţul, el o-ntrebă în şoaptă:

– E bun locul ăsta, dragă?

Un zîmbet discret de automulţumire flutură pe buzele ei la gîndul că era împreună cu bărbatul acesta fabulos şi că acest lucru părea evident pentru oricine, în afară de ea. Se strecură în separeu.

– E grozav.

El îşi puse pălăria pe scaunul rămas liber şi veni lîngă ea.

– Cum îţi place pizza, don'şoară Sin?

– Cu orice, în afară de ceapă şi sardele.

– În ce priveşte ceapa, mie mi-e totuna, dar, ca să-ţi spun adevărul, se înclină el şi şopti conspirativ, întotdeauna mi-am imaginat că sardelele sînt pentru homo.

– Iar mie, mestecatul acelor chestii mici îmi dă senzaţia c-aş încerca să mănînc gene. Nu-mi pot imagina ceva mai rău, decît poate ficat, se înfioră ea.

– Ştiam că eşti o femeie după sufletul meu. Nici mie nu-mi place. Mai degrabă aş mesteca o gură de... Scuză-mă, era să repet ce i-am spus mamei odată şi m-a costat o săptămînă întreagă fără bicicletă. De-atunci, cînd aveam ficat la masă, ascundeam ce puteam sub garnitură şi băgam restul în buzunar ca să hrănesc mai tîrziu cîinele. Nu cred c-am reuşit să păcălesc vreodată pe cineva, dar mama n-a spus niciodată nimic.

Ea izbucni în rîs.

– Cred că erai o pacoste de copil.

– Da' de unde. Fratele meu şi cu mine eram pur şi simplu nişte copii vioi. Părinţii mei erau foarte de treabă. O să-ţi placă Eleanor.

– Eleanor?

– Mama mea. E o minunată. În anumite privinţe, îmi aminteşti de ea.

Inima lui Susan tresări. În ce privinţe? ar fi vrut să întrebe. Plănuia, oare, s-o prezinte mamei lui? Asta suna aproape ca şi cum... Nu, nu, îşi înăbuşi gîndul. Pur şi simplu, face conversaţie.

Chelneriţa aduse apa, iar Ross se întoarse spre ea ca să dea comanda. Plimbîndu-şi agale degetul pe marginea paharului, Susan se gîndea la copilăria normală şi fericită de care avusese parte Ross, cu amîndoi părinţii alături şi cu fraţii, care-i erau tovarăşi de joacă. În copilăria ei, singurele lucruri statornice fuseseră Dagna şi cărţile. Ea nu simţea pentru mama ei mîndria şi afecţiunea pe care le avea Ross pentru a lui.

După ce chelneriţa plecă, Ross îi prinse mîna şi-i frecă încheieturile degetelor cu degetul lui mare.

– Ce-i cu tine, iubito? Pari tristă.

Ea îţi ridică ochii şi citi pe faţa lui o îngrijorare sinceră.

– Nu, doar gînditoare, răspunse, forţîndu-se să schiţeze un zîmbet.

– Gîndurile nu-s permise astă seară, Sin. Nu ştii că prea multă gîndire îţi toceşte materia cenuşie şi te face sterilă?

Rîzînd, ea îşi ridică o sprînceană.

– Sterilă?

– Aşa am auzit. O trase de mînă şi o smulse din separeu. Haide să ne jucăm puţin la video, pînă vine pizza.

– Dar eu n-am jucat în viaţa mea un joc video!

Ross se prefăcu şocat.

– Ei, iubită Sin, educaţia ta are lacune serioase. Ţinînd-o cu un braţ pe după talie, o trase mai aproape de el şi se îndreptă spre monitoarele video din partea opusă a sălii.

de
– Norocul tău este că eu sînt un expert ele
bună credinţă. Am să te iniţiez în toate taine
jocului. să
Şi chiar îşi dădu silinţa. Dar îi era imposibil ate,
se concentreze, cu el atît de aproape în spa şi
încît îi simţea insigna cum o apasă pe umăr
catarama centurii înţepînd-o în şale. pe
– Acum! o instrui el în clipa cînd o navă de nu
altă planetă străbătu ecranul, dar degetele ei ăci
nimeriră butonul care declanşa focul, c ării.
respiraţia lui în urechi îi dădea fiori pe şira spin
– Nu-s prea bună, Ross. stfel
Cu mîinile sprijinite de maşina din faţa ei, a itor,
încît ea era prinsă între trupul lui mare şi mon
el îi adulmecă obrazul şi chicoti. nezi
– Cui îi pasă? Aş hrăni drăcia asta cu mo mă
toată noaptea, numai ca să pot sta aici şi să izza
lipesc de tine. Din nefericire, se pare că p mai
noastră e gata. Dar, dacă vrei să mai joci, sînt o să
mult decît încîntat s-o las să se răcească şi
comand alta mai tîrziu. tură
Vorbele lui cu subînţeles şi o muşc ă un
uşoară de lobul urechii făcură s-o străbat
nou val de fiori. ede.
– Oh, nu. Mor de foame, spuse ea rep

Susan Sinclair, eşti o gîscă! îşi reproşă ea. De ce naiba nu putea rosti ceva sugestiv, să se lanseze într-un flirt cu aluzii picante, în loc să vrea s-o ia la fugă ca un căprior care a adulmecat un animal de pradă?

Nu mai ştia dacă se simte uşurată sau dezamăgită, atunci cînd el păşi în spate. Virilitatea debordantă a lui Ross o inunda cu emoţii pe care le ţinuse sub control ani de zile. Gîndul de a avea o relaţie cu un bărbat de calibrul lui Ross o făcea, într-adevăr, să-i fie frică.

În loc să joace scena cu calm, se repezi năucită în separeul unde chelneriţa tocmai aşezase cana cu bere şi o pizza uriaşă înţesată cu de toate, în afară de ceapă şi sardele. Ross se strecură pe scaunul din faţa ei şi-i aruncă o privire înflăcărată care-ar fi putut încinge nişte cuptoare o lună de zile.

Cîteva clipe, ea rămase tăcută. O parte din ea ar fi vrut să ţină piept privirii lui şi să-i transmită în schimb propria ei văpaie, dar partea care-i era mai cunoscută privi în lături şi tăie o felie de pizza.

– Miroase bine. Chiar mi-e foame, spuse ea pe un ton plat.

– Şi mie, Sin, scumpo, tărăgănă el cuvintele cu subînţeles. Şi mie.

Aproape simţind mîngîierea din ochii şi din vocea lui îşi tăie o bucată din pizza aburindă şi luă o îmbucătură mare.

Caşcavalul topit îi arse cerul gurii. Ştiind că Ross o priveşte şi înspăimîntată la gîndul că el va vedea cum a fost pedepsită, întredeschise uşor buzele încercînd să plimbe cu limba îmbucătura fierbinte şi să tragă pe gură aer rece, ca să stingă focul. N-ajută la nimic. Lacrimi îi ţîşniră din ochi. Ross apucă un şerveţel şi i-l ţinu sub bărbie.

– Scuip-o!

Ea şovăi. Vreme de-o clipă nu se putu hotărî ce era mai rău: umilirea deplină sau jupuirea cîtorva straturi de piele.

– Scuip-o!

Ea scuipă. El îi puse un pahar cu apă rece în mînă şi bombăni:

– Ce imprudenţă!

După ce primul val de ruşine trecu, Susan bău apa.

– Iartă-mă.

– Pentru ce?

– Pentru c-am fost atît de al naibii de proastă.

– Scumpo, nu de tine era vorba. M-am referit la neisprăvita, la ticăloasa aia care-a adus pizza prea fierbinte. Îmi vine s-o... Cu o expresie feroce pe chip, dădu să se ridice.

Ea îl trase înapoi.

– Ross, pizza trebuie să fie adusă fierbinte. *Eu* nu trebuia să muşc atît de repede din ea. Mai sorbi o gură de apă şi-şi plimbă un cub de gheaţă prin gură.

– Te simţi bine?

Întrucît el arăta de parcă stătea să se transforme în urs, în caz că ea ar fi răspuns altfel, Susan îi zîmbi.

– Sînt foarte bine.

El îşi uni sprîncenele şi o privi cercetător.

– Precis?

Ea confirmă din cap. În mod destul de ciudat, chiar sentimentul de jenă se risipise. Simţi o nevoie imperioasă să-l îmbrăţişeze pentru că fusese atît de grijuliu cu ea în tot timpul acestui incident.

– Acum, să ştii, iubito, că secretul de a mînca pizza cu un strat dublu de brînză este să bei mai întîi nişte bere. Îţi unge limba şi-ţi pune un strat protector pe cerul gurii.

Ea zîmbi fără să vrea.

– Chiar aşa să fie?

Zîmbi şi el.

– Zău, scumpo, cum aş putea să te păcălesc?

Ea înclină din cap.

– Uite-aşa, într-o clipă.

– Vai de mine, Sin, m-ai rănit pînă-n adîncul sufletului.

– Nu cred că poţi fi rănit aşa de uşor, Ross Beringer. Ea luă cu prudenţă o îmbucătură, apoi îşi şterse buzele. Am tot vrut să-ţi spun ceva. E un soi de mărturisire.

El aşteptă, cu sprîncenele ridicate, pînă cînd ea îşi împături şerveţelul.

– După cum sună pare să fie ceva serios. Sper că nu eşti căutată de poliţie pentru că-l şantajezi pe primar!

– Eu? Ea îşi dădu ochii peste cap. Nu, nu sînt eu genul. Nu, e vorba că... că... de fapt, nimeni nu-mi spune Sin. Eu am inventat asta.

Chipul lui se destinse.

– Ei bine, eu am să-ţi spun Sin. Îmi place *păcatul*[1], spuse el lungind cuvintele. În afară de duminică. Un zîmbet larg i se aşternu pe buze, în timp ce îi luă mîna. Degetul lui mare desenă, leneş, cercuri în palma ei. Şi, cu puţină încurajare, aş putea uita şi de duminică.

---

[1] joc de cuvinte legat de numele ei (Sin= păcat)

Susan simţi cum se încinge şi, de data asta, n-avea nici o legătură cu pizza. Convinsă că obrajii i se înroşiseră, îşi trase brusc mîna.

– Uite, acum fugi din nou, spuse el, şi te vîri în carapace. Te fac să te simţi încurcată?

– Uneori. Dar, cel mai des, eu însămi mă fac să mă simt încurcată. Tare mi-aş dori să mă simt la fel de bine în pielea mea cum te simţi tu. Nimic nu pare să te deranjeze.

– N-am fost acuzat niciodată că aş fi timid. Şi nici tu nu trebuie să fii timidă în preajma mea. Relaxează-te, iubito, şi lasă lucrurile să meargă de la sine. Fă ceea ce vrei să faci şi spune ceea ce vrei să spui. Viaţa e de-o mie de ori mai amuzantă în felul ăsta.

Rămaseră în separeu, rîzînd şi vorbind mult după ce terminaseră pizza. Cînd deveni clar că erau ultimii clienţi din local, plecară fără prea multă tragere de inimă.

Ajunseră în faţa intrării casei ei şi Ross o sărută uşurel.

– Te mai ustură cerul gurii?

Cînd ea scutură din cap că nu, o sărută din nou – de data asta cu mai puţină blîndeţe. Limba lui îşi făcu loc peste a ei ca să controleze şi să exploreze.

– Mmm! murmură el. Mie mi se pare că-i destul de bine. De ce n-am continua înăuntru?

– Eu... eu...

El oftă:

– O.K. iubito, am priceput mesajul. O să mă duc singur în patul meu de celibatar. În seara asta. Ne vedem mîine. O sărută pe vîrful nasului.

– Plec la Waxahachie, ai uitat?

– La naiba, scumpo, dă-l dracului de Waxahachie. Te duci frumuşel la librăria ta şi-i laşi pe oamenii legii să se ocupe de Maureen Potts. Nu-ţi mai frămînta nici o clipă căpşorul tău frumos cu chestia asta.

De parcă i-ar fi pus sare pe rană, atitudinea lui trufaş masculină stîrni în ea dureri şi furii vechi. Îşi îndreptă spatele şi se uită ţintă la el:

– Să nu-mi vorbeşti mie de parcă aş fi o vrabie fără minte. Îmi displace profund. Ţi-am spus că mă duc!

– Îţi alegi cele mai nepotrivite momente să-ţi îndrepţi spatele şi să devii ţîfnoasă. Sin, iubito, e în firea mea să vreau să te protejez.

– N-am nevoie de protecţie, îţi mulţumesc foarte mult. Nu sînt soiul uşuratic şi neajutorat, care n-are mai mult simţ practic decît un castron de terci. Dacă ăsta-i genul tău, nu ţi-ai găsit norocul cu mine. Nu sînt, şi nici n-o să fiu vreodată, o femeie dependentă căreia-i trebuie un bărbat ca să gîndească în locul ei.

El zîmbi şi încercă s-o cuprindă în braţe.

– Ţi-am mai spus că ai nişte picioare trăsnet?

– Potoleşte-te, Ranger.

Îl îndepărtă, dădu buzna în casă şi trînti uşa.

◆

Susan îşi puse geanta de umăr în raftul pentru bagaje, se înfundă în scaunul de la fereastră şi-şi legă centura de siguranţă. Răsfoia leneş paginile unei reviste, cînd un bărbat în costum de culoare închisă se aşeză lîngă ea. Trase cu coada ochiului de jos în sus şi, cînd recunoscu pălăria neagră şi chipul familiar, răbufni:

– Ross Beringer, ce cauţi aici?

– Am cîteva zile libere şi m-am gîndit să dau o raită prin Waxahachie ca să admir priveliştea.

Ea îl privi.

– Nu cred să fi auzit vreodată de cineva care să-şi petreacă vacanţa în Waxahachie. Îţi urez distracţie plăcută.

El chicoti şi se lăsă pe spate, trăgîndu-şi pălăria peste ochi, întinzîndu-şi picioarele lungi şi împreunîndu-şi degetele peste catarama mare de argint a centurii.

– Cred c-am să trag un pui de somn. Trezeşte-mă cînd vin alunele. N-am apucat să iau micul dejun.

Ceva din felul lui insolent şi lipsit de griji de a-şi lăbărţa picioarele o irita. Dădu să spună ceva răutăcios, pe urmă renunţă, îşi încleştă braţele şi se întoarse la revista ei, smucind paginile cu furie, fără să vadă un cuvînt sau o poză din tot ce era tipărit acolo.

N-a fost nevoie să-l trezească. Stewardesa, o blondă cu gropiţe adînci, îi puse mîna pe umăr – şi zăbovi acolo, din cîte i se păru lui Susan, mult mai mult decît era nevoie – ca să-i atragă atenţia. Tot fluturînd din gene, fata îl servi pe Ross cu cafea, suc de portocale şi vreo jumătate de duzină de punguliţe cu alune, roind în jurul lui, toată numai zîmbet.

Odată ajunşi la aeroportul Dallas, Fort Worth, Susan încercă să-l ignore pe Ross cu geamantanul lui cu tot. Întrucît el insistase să-i ducă geanta şi să meargă alături de ea, lucrul nu era prea uşor. Se îndreptă spre cabinele telefonice de unde se puteau închiria maşini.

– Ce faci? întrebă Ross.

– Am impresia că nu eşti atent la ce-ţi spun. Închiriez o maşină ca să mă duc pînă la Waxahachie, rosti ea dinadins pe un ton conceput ca pentru doi oameni căsătoriţi de cel puţin doi ani.

– De ce nu mergi cu mine? Eu am deja o maşină rezervată.

Ea strînse din dinţi.

– Eşti ferm hotărît să-mi faci viaţa mizerabilă, nu-i aşa?

El rînji.

– Da' de unde, dragă. Sînt hotărît doar să-ţi protejez făptura nostimă să intre în bucluc. O bătu uşor pe spate, îi luă braţul şi o conduse spre agenţia care închiria maşini.

Ea nu protestă prea tare. Cu toată iritarea, faptul că exista un bărbat care-şi făcea griji din pricina ei era... la urma urmei... plăcut. Descoperi că-i place să fie ocrotită. Cîteodată. Nu ca mamei ei, fireşte, dar, din cînd în cînd, era agreabil.

De obicei, ea fusese cea care purta de grijă. Fostul ei soţ era prototipul profesorului distrat, atît de cufundat în gînduri şi teorii academice, încît adesea uita complet de existenţa ei. Odată, după o conferinţă ţinută la Batton Rouge, făcuse cu maşina aproape jumătate din drumul spre casă pînă să-şi aducă aminte că ea îl aştepta cu bagàjele în faţa hotelului. Un asemenea mototol fusese Thòmas!

La agenţia de închirieri, Ross luă nişte chei de pe birou şi o trase pe Susan afară, unde îi aştepta maşina lor. Deschise portbagajul unei maşini de lux, mari, negre, ultimul răcnet, ca să pună bagajele.

Ochii ei se deschiseră larg.

– Un Cadillac? Probabil că glumeşti.

El dădu din umeri.

– Am vrut să călătoreşti confortabil.

– Dar...

– Eu am picioarele lungi.

– Dar...

O reduse la tăcere cu o sărutare.

– Fă-mi plăcerea, iubito.

– Am să plătesc eu jumătate.

– Las' că mă descurc.

– Am spus că am să plătesc jumătate şi am s-o fac. Nu ştiu exact cît e salariul unui Texas Ranger, dar nu poate fi atît de mare încît să te fîţîi de colo-colo într-un Cadillac de închiriat, cu telefoane celulare.

El izbucni în rîs.

– Mama o să te adore. Dar fii liniştită, drăguţo. Maşina nu mă costă nimic.

– Bănuiesc că n-ai pretenţia să plătească contribuabilii pentru asemenea extravaganţe!

– Nici vorbă.

Ea mai aşteptă alte explicaţii, dar nu veni nici una. Se aflau pe autostradă de cîteva minute bune, cînd curiozitatea lui Susan se transformă într-o nervozitate insuportabilă.

Îşi încrucişă şi-şi descrucişă picioarele. Se jucă cu lănţişorul de aur pe care-l purta la gît peste bluza bej de mătase. Îşi răsfiră părul şi-şi netezi fusta.

În cele din urmă, nemaiputînd îndura, întrebă:

– Ai de gînd să-mi spui sau nu?

– Ce să-ţi spun, dragă?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Zău, Ross, tu, care eşti de obicei atît de sociabil, te transformi într-o soică în cele mai enervante momente. De ce nu trebuie să plăteşti pentru maşină?

El îi aruncă o privire piezişă.

– Tare-ţi mai place să-ţi vîri nasul! Mi-aduci aminte de Cory.

– Cine-i Cory?

– Soţia fratelui meu. Şi el e Ranger şi i-a trebuit lui Cory multă vreme pînă să priceapă că sînt lucruri despre care noi nu putem vorbi. Ne zice Rangers secretoşi.

– Bun, înţeleg, fireşte, cînd e vorba de investigaţii şi aşa mai departe, că anumite lucruri trebuie să rămînă confidenţiale, dar nu pricep ce-are a face asta cu faptul că tu nu trebuie să plăteşti pentru Cadillacul ăsta. Încerci să mă abaţi de la subiect? Să ştii că sînt o ţestoasă-muşcătoare, odată ce-mi înfig dinţii în ceva, nu mai las să- mi scape.

– Ca Bond şi Moneypenny?

– Nu, ele sînt ţestoase-cu-urechi roşii. Mă minţi în privinţa maşinii din orgoliu masculin, ca să nu mai insist să-mi plătesc partea mea sau eşti amestecat în vreo afacere murdară?

El chicoti.

– Nici una, nici alta. Te deranjează dacă ne oprim să mîncăm puţin mai devreme? Alunele alea nu prea m-au săturat. Mi-e aşa de foame, încît stomacul meu îşi închipuie că mi-am tăiat gîtul!

Ea îşi încrucişă braţele, înciudată.

– Ross Beringer, uneori mă enervezi aşa de tare, că-mi vine să scuip.

– Asta înseamnă că nu eşti de acord să ne oprim?

– Tu eşti la volan, bombăni ea. Iar eu încep să cred că voi regreta amarnic.

El ieşi de pe autostradă şi opri în parcarea unei cafenele.

– Aici au mîncare bună şi n-o să dureze mult. Cînd o ajută să iasă din maşină, ea încă mai strîngea din buze, exasperată. El o apucă de bărbie şi o ciupi uşurel.

– Fratele meu e proprietarul agenţiei de închiriat maşini.

– Oh. Îşi propti mîinile în şolduri şi-şi semeţi capul spre el. De ce n-ai spus aşa de la bun început?

El zîmbi şi o trase lîngă el.

– Pentru că-mi place cum aruncă scîntei ochii tăi frumoşi atunci cînd nu ţi se face pe voie. Ţi-am mai spus că ochii tăi mi-aduc aminte de-o furtună de vară în depărtare?

Ea se topi toată. Cum putea sta supărată pe cineva care spunea astfel de vorbe?

◆

– Nu, spuse Susan, în nici un caz. Am să mă duc singură să vorbesc cu vecinii din bloc. Parchează alături în aşa fel, încît să nu fii văzut.

– Eşti tare încăpăţînată, aşa-i?

– Mda. Descurcăreaţă şi încăpăţînată. Dacă nu-ţi place, cu atît mai rău. N-ai decît să te-ntorci singur la Beaumont şi să mă laşi cu treburile mele.

El chicoti. Susan ar fi putut să jure că era o notă de condescendenţă în rîsul lui.

– Tare nostimă mai eşti cînd începi tu să te grozăveşti. Nu-s prea mulţi oameni care să mă poată pune la punct în felul ăsta. Observ că eşti pe măsura mea.

– Păi, cu insigna ta! Şi cu pistolul! Intimidezi lumea atît de tare, încît oamenii n-or să vorbească la fel de liber cu tine cum o vor face cu mine. Mai ales cu acoperirea pe care o am.

– Acoperire? întreabă el amuzat. Lui Susan îi venea să-l ciupească.

– Sigur, acoperire. De asta am vrut să mă opresc la magazin. Ea scoase o pungă albă, simplă, din geanta de umăr, o scutură şi apoi mută în ea cutiuţele de plastic pe care le cumpărase. O strînse la gură cu un inel metalic.

– *Voilà!* Sînt o comisionară a firmei *Tupperware* care încearcă să-i livreze comanda lui Mary Alice. Toată lumea cumpără *Tupperware* şi e logic să mă interesez de adresa ei ca să-i trimit comanda. Nu-i aşa că-i o acoperire straşnică?

El se bătu cu mîna peste gură şi-şi drese vocea.

– Absolut straşnică!

– Îţi baţi joc de mine?

Cu latura arătătorului, el îi mîngîie gropiţa din bărbie şi-i zîmbi cu căldură.

– Nici nu-mi trece prin minte, scumpo. Du-te tu şi-ntreabă.

◆

Cînd Susan păşi hotărît spre clădire cu punga ei albă, Ross rîse şi scutură din cap. Era o figură. Cînd prindea bucăţica între dinţi, nu mai era chip s-o opreşti, decît luptîndu-te. Iar cu ea, el voia să se iubească, nu să se lupte. Se gîndi că n-avea cum să dea de bucluc, dacă punea numai cîteva întrebări. Dacă ar fi crezut altfel, s-ar fi dus cu ea, oricît ar fi strîmbat ea din nas. Probabil că n-avea cine ştie ce şanse să descopere ceva util, dar dacă a-şi băga nasul în toate o făcea pe ea fericită, el era dispus s-o lase să-şi facă cheful.

Plănuise să se ducă la Waco în aceste zile libere ca să-şi împacheteze lucrurile dar, la naiba, puteau să mai aştepte. Prefera de-o mie de ori să-şi petreacă timpul cu Susan.

În timp ce aştepta, sună doar aşa, de protocol, la oficiul *Rangers* care acoperea districtul Ellib, precum şi la cartierul general din Dallas, ca să-i anunţe că se află în zonă, pe urmele unui caz. Rugă ambele oficii să verifice ce-i cu Mary Alice Whiteside, dîndu-le ultima ei adresă cunoscută şi spunîndu-le că va reveni mai tîrziu.

Odată îndeplinite aceste obligaţii, telefonă la biroul fratelui său Paul din Dallas. Vorbi cu trei secretare pînă ce Paul se auzi pe fir.

– Ross, mă bucur că te aud. Ai primit maşina, totul e O.K.?

– Da, îţi mulţumesc. Stau acum în frumosul centru al oraşului Waxahachie. Ai aranjat cu hotelul?

– Nici o problemă. Doar că mama o să se supere dacă află că ai trecut prin oraş şi nu te-ai dus s-o vezi.

– Atunci mai bine nu-i spunem, da? Sînt cu o doamnă.

– Aha, rîse Paul. Şi, din cîte te cunosc, pariez că nu e genul pe care s-o poţi duce acasă la mama.

Ross simţi înţepătura şi rămase iritat.

– E o doamnă foarte bine şi subliniez cuvîntul *doamnă*, bătrîne. Miss Eleanor o s-o adore şi am chiar în plan să le organizez o întrevedere. Dar nu în timpul acestei călătorii.

– Deci aşa bate vîntul, hm? Ar cam fi vremea să te aşezi şi tu şi să termini cu viaţa de zurbagiu.

– Zurbagiu? Cine, eu?

Paul rîse din nou şi-apoi mai discutară ceva afaceri înainte ca Ross să închidă. Se uită la ceas. Susan era plecată de aproape o jumătate de oră. Se jucă cu degetele pe volan, deschise radioul, îl închise la loc. Se uită iarăşi la ceas.

Dar dacă totuşi *dăduse de bucluc*? Simţi cum un fior rece de groază îi coboară pe şira spinării. La naiba, o să se ducă după ea. Deschisese pe jumătate portiera, cînd o văzu venind, cu capul plecat şi umerii căzuţi. Îi ieşi în întîmpinare.

– De ce ţi-a trebuit atîta vreme? Începusem să mă-ngrijorez.

– Am stat să-ntreb. Administratorul a spus că poliţia l-a ridicat pe bărbatul ei, Rodney Whiteside, în urmă cu vreo două săptămîni, după ce se certase zdravăn cu Mary Alice – cred că a şi bătut-o – iar săptămîna trecută, Mary Alice şi-a luat cei doi copii şi a plecat în toiul nopţii, rămînînd datoare cu chiria pe o lună. Am stat de vorbă cu mai mulţi vecini. Nici unul nu ştie prea multe. Dar o vecină m-a invitat la o cafea şi a comandat un set de creme *Tupperware*.

Umerii lui Ross se zgîlţîiră într-un rîs mut.

– Nu-i de rîs, Ross. Contam pe informaţiile astea.

El o cuprinse cu braţul şi-o sărută pe frunte.

– Ştiu, iubito. Îmi pare rău. Hai să ne interesăm la poliţia locală.

În timp ce el pornea motorul, Susan spuse:

– Edna, cea care a comandat cremele, era foarte prietenoasă şi vorbăreaţă. Doar că habar n-avea unde se dusese Mary Alice. Se gîndea că poate s-o fi întors la Dallas să-şi reia vechea slujbă la un local cu specific *country and western* unde... Se opri brusc şi Ross aproape văzu cum un beculeţ i se aprinse în creier.

– Am găsit! Asta-i! Ştiu unde o pot găsi!

❧

Cinci

– La *Saloon-ul Sam cel şiret*? se încruntă Ross. De unde ţi-a mai venit şi ideea asta?

Susan scormoni în geanta de umăr, scoase o scobitoare de plastic cu un mic pinten la un capăt şi i-o flutură în faţa ochilor.

– De la asta. Am găsit-o în gunoi. Dagna n-o mai văzuse înainte, deci trebuie să fi fost a lui Maureen. E logic că a păstrat-o din localul unde lucra fiică-sa.

– Nu ştiu. Mi se pare cam trasă de păr toată povestea.

– Lasă-mă în pace, O.K.?

El chicoti:

– Fie.

Vizita lor la poliţia locală nu aduse nimic nou. Rodney Whiteside fusese eliberat pe cauţiune, iar adresa pe care o dăduse era aceeaşi la care se duseseră ei mai devreme. O luară înapoi spre Dallas ca să-l depisteze pe *Sam cel şiret.*

Situat în partea de nord a oraşului, saloon-ul uriaş semăna cu o magazie, ca în vechile oraşe din Vest. Parcarea, în care-ar fi încăput pe puţin trei sute de maşini, era pustie, iar uşile saloon-ului erau zăvorîte. Dădură ocol construcţiei în formă de hambar şi zăriră un bărbat îndesat care ducea gunoiul la bună.

– Bună! zise Ross ducîndu-şi degetele la pălărie. Îl căutăm pe patron.

– Nu-i pe-aici, răspunse omul, încruntîndu-se. Nu-i nimeni pe-aici decît oamenii de la curăţenie. Localul nu se deschide pîn'la şase. Spectacolul începe la opt. Îndesă în bună pungile pe care le cărase.

– Ai idee unde l-am putea găsi pe şef?

– Nu-i p'acilea. Nu-i nimeni p'acilea decît ăl de la curăţenie. Localul se deschide la şase. Veniţi atunci. Omul intră înăuntru şi trînti uşa.

– Prietenos individ, comentă Ross. Acum, trebuie să ne omorîm cîteva ore. Ce-ar fi să mergem la un hotel şi să ne-ntoarcem aici după ce luăm masa?

– Oh, Doamne! N-am făcut nici o rezervare nicăieri. Nu ştiam dacă o să rămîn peste noapte.

– Nu-ţi face griji. M-am ocupat eu de asta.

Ea îl privi pieziş, în timp ce se urca în maşină.

– Tu şi cu mine ne vom simţi atît de bine împreună, murmură el în timp ce-i desena cu vîrful limbii conturul urechii. Atît de bine...

Atît de bine, repetară gîndurile ei ca un ecou, în vreme ce genunchii i se crispară. *Atît de bine.* O maşină claxonă strident şi cineva strigă ceva. Ea se dezmetici.

– Ţi-am spus care-i părerea mea despre crestăturile de pe răboj...

– Dar, scumpo...

– Două camere, spuse ea apăsat. Şi eu o să mi-o plătesc pe-a mea.

◆

Susan încremeni de uimire, cînd room-service-ul îi conduse într-un apartament mare şi elegant cu flori proaspete pe măsuţe, în stil franţuzesc. În timp ce Ross se întoarse să-i dea băiatului un bacşiş, ea se îndreptă spre fereastra din colţ, de unde se vedea strălucind linia limpede a orizontului.

Venind din spate, Ross o învălui cu braţele peste mijloc şi-şi rezemă bărbia pe creştetul ei. Instinctiv, ea se sprijini de torsul lui solid.

– Îţi place? întrebă el. Sînt două dormitoare.

– E minunat, dar o să-mi dezechilibreze bugetul.

– Nu-ţi face griji. E gratis.

Ea ridică din sprîncene şi se întoarse ca să-l poată privi.

– Iarăşi fratele tău?

El zîmbi.

– Paul apare cîteodată chiar la fix.

– E însurat?

– Divorţat.

Ea traversă camera şi se opri să atingă mătasea de pe spătarul unui fotoliu, apoi îşi plimbă degetele pe motivul sculptat cu măiestrie în lemnul de cireş al braţului.

- Trebuie să fie foarte bogat.

Ross ridică din umeri.

- S-ar putea spune că da. Te fascinează bărbaţii bogaţi?

– Slavă Domnului, nu! Ea îşi încreţi nasul şi se înfloră. Dimpotrivă. Asta-i specialitatea mamei. Deviza ei este că e la fel de uşor să te îndrăgosteşti de un bărbat bogat, ca şi de unul sărac. Nu şi-ar pierde timpul nici măcar o zi cu un bărbat al cărui venit e mai mic de şase cifre. Dar eu prefer bărbaţii fără fasoane, cu gusturi simple.

El îşi scoase haina şi-o puse pe canapea, împreună cu pălăria.

– Sînt omul tău, drăguţo. Eu sînt din cap pînă-n picioare un bărbat fără fasoane. Îşi slăbi cravata şi-şi suflecă mînecile.

– Te frămîntă chestia asta? întrebă ea.

– Da' de unde, nimic nu-mi place mai mult decît o friptură de pui cu cartofi piure şi sos de smîntînă.

– Nu, faptul că ai un frate care-i bogat.

– Nuuu, lui Paul îi place să vîneze dolari, iar mie şi lui Holt ne place să vînăm pungaşi. Toată lumea-i fericită. Ce-ar fi să bem ceva? Se îndreptă spre bar şi examină proviziile. Avem bere, vin şi tot ce ţi-ar mai putea trece prin minte. Ce zici de un *Martini* sau un *Bloody Mary*?

– Aş vrea o cola cu zaharină.

– Vine!

Ross analiză situaţia, în timp ce-i deschidea cola. *Călcase în străchini*, se gîndi el. Voise s-o impresioneze cu toate lucrurile astea extravagante. Mai bine ar fi închiriat două camere la *Hollyday Inn*. Cum avea să reacţioneze ea cînd va afla că hotelul e, în parte, proprietatea lui? Agenţia de închiriat maşini era numai proprietatea lui Paul, în vreme ce Ross şi Holt erau proprietarii fermei, dar un sfert din toate celelalte posesiuni ale familiei Beringer îi aparţineau lui, inclusiv cîteva din clădirile acelea la care Susan privea pe fereastră. Cît despre ranch-ul pe care el şi fratele său geamăn Holt îl moşteniseră de la bunicul Holt Ross, tocmai se descoperise că are un lac întreg de petrol sub păşune.

Mai bine ar duce-o la *MacDonald's*. Într-o zi, cînd lucrurile se vor mai fi aşezat între ei, va găsi o modalitate să-i explice de unde vin banii. Scutură din cap şi rîse ca pentru sine. Susan era prima femeie din cîte cunoscuse care nu dădea doi bani pe avere, motiv pentru care nici nu-l mărturisise că face parte din clanul Beringer, cunoscut în Dallas. Acele venituri de şase cifre de care se îndrăgostea mama lui Susan erau o picătură într-un butoi în comparaţie cu ce cîştiga el.

Luă paharul ei de cola şi o bere pentru el într-o sticlă cu gîtul lung, aşezîndu-le pe măsuţă.

– Toată discuţia asta despre gusturi simple mi-a făcut o foame... Îţi plac puii fripţi?

– La nebunie.

– Ştiu un loc a-ntîia. Ce-ar fi să ne punem jeanşii şi să ne ducem să mîncăm înainte de a o lua înapoi spre *Şiret*?

– Nu mi-am adus jeanşi, dar am nişte pantaloni strîmţi. N-o să fiu deplasată dacă mă-mbrac aşa?

– Nici vorbă, scumpo, îmbracă-te cum te simţi tu bine. Eu trebuie să dau cîteva telefoane şi să fac un duş.

– Şi eu.

O sclipire jucăuşă îi apăru în ochi.

– Vrei să împarţi duşul cu mine?

Ea îl plesni în glumă peste mînă.

– Nu te-astîmperi niciodată? Am vrut să spun că şi eu am de dat nişte telefoane. Trebuie să-i spun Nadinei că nu mă-ntorc nici mîine şi vreau să văd ce face Dagna.

– Spune-i Dagnei că aş vrea să fie aici ca să meargă la dans cu noi.

– Dar noi nu mergem la dans.

– Iubito, *Saloon-ul Sam cel Şiret* e o sală de dans. N-o să scăpăm prilejul. O să bem cîteva beri şi-o să ne-nvîrtim niţel. O trase în braţele lui şi făcu cîţiva paşi prin cameră, unduindu-şi fundul exagerat şi împingîndu-şi sacadat mîna în sus şi-n jos. Se opri brusc.

– Sper că-ţi place să dansezi, nu-i aşa?

– Mă dau în vînt.

El zîmbi.

– Vezi, ştiam eu că eşti o fată după sufletul meu.

Se aplecă s-o sărute. Intenţionase să fie o scurtă atingere, dar moliciunea buzelor ei îl ispiti să zăbovească. Gustul şi mirosul ei dulce erau un afrodisiac căruia nu-i putea rezista. O sărută mai apăsat şi o trase mai aproape, ca să-i modeleze curbele molatice după forma corpului lui.

Oh, Doamne, se-ndrăgostise de-a binelea. Pînă peste urechi.

O, Doamne, era îndrăgostită de-a binelea. Pînă peste urechi. Încercînd să-şi alunge din minte gîndul, îşi trecu de cîteva ori cu putere peria prin păr, apoi o îndesă înapoi în geanta de umăr. Privindu-se în oglinda toaletei din localul unde mîncaseră, îşi rujă buzele şi-şi ajustă puloverul albastru în care era îmbrăcată.

Nu-şi putea permite să se lege, sentimental, de un bărbat ca Ross. Oh, fireşte că era excitant şi amuzant şi cel mai sexy tip pe care-l cunoscuse vreodată. Era tandru şi dulce şi nemaipomenit. O făcea să rîdă şi, atunci cînd o săruta, făcea ca trupul să-i tremure ca o piftie.

Dar uneori o făcea să dorească să se cuibărească la pieptul lui lat şi să-l lase pe el să se îngrijească de toate, iar asta o înspăimînta. Ross era o persoană autoritară, dominatoare – comportamentul ăsta era pentru el la fel de firesc ca şi respiraţia –, însă ea luptase toată viaţa să fie independentă. Nu suporta ideea de a se lăsa copleşită de vreun bărbat într-atît încît să nu poată trăi fără el. Intimitate cu preţul pierderii identităţii ei? I se părea un preţ prea scump de plătit. Ar fi putut, eventual, să-l primească pe Ross în patul ei, dar să fie-a naibii dacă o să-l lase să-i fure inima. A te îndrăgosti pînă peste cap însemna s-o apuce în mod sigur pe drumul durerii.

Hotărîtă în această privinţă, ieşi să-l întîlnească pe Ross.

Era trecut de şapte cînd ajunseră la *Sam cel şiret* şi parcarea se umplea văzînd cu ochii. În penumbra sălii de dans, firme de neon sclipeau pe toţi pereţii, făcînd reclamă unor mărci de bere, iar din difuzoare răzbăteau melodiile lui Hank Williams, făcînd să se clatine uriaşele fotografii cu John Wayne şi copacii singuratici sau pintenii prinşi în cuie ici-colo, alături de alte simboluri ale Vestului.

Aerul, pus în mişcare de o duzină de ventilatoare atîrnate de tavanul susţinut de bîrne groase, mirosea a fum de ţigară şi a prăjeală. Localul era impregnat de-o atmosferă de sălbăticie abia ţinută în frîu. Susan nu frecventa niciodată astfel de "bombe" şi fu bucuroasă să simtă mîna liniştitoare a lui Ross în jurul taliei.

– Salutare, amice, spuse unul dintre cei doi cowboys zîmbitori, care păreau a fi mai degrabă studenţi la secţia de dramă a universităţii locale decît fermieri veritabili. Bun venit la *Saloon-ul lui Sam cel şiret.*

– ’seara, răspunse Ross, ridicîndu-şi degetele la pălărie.

– Sîntem mîndri să vă avem în mijlocul nostru.

– Poftiţi, staţi jos ca să ne stea şi norocul, spuse celălalt. Astă seară îl avem pe Hoot Henry şi pe *Scandalagii.* În carne şi oase. Şterge-ţi cizmele, lasă-ţi pistolul aici şi... distracţie plăcută. Costă numai zece dolari.

Ross trase o bancnotă din portofel şi zise:

– Pistolul cred că am să-l păstrez. Nu ştii niciodată cînd dai peste un pistolar pornit să-şi facă un nume.

Tinerii izbucniră în rîs.

– Îţi baţi joc de noi, dom’le? întrebă unul dintre ei.

Ross îşi desfăcu jacheta de jeans şi le arătă steaua prinsă pe cămaşă. Cei doi cowboys arborară un aer serios. Susan îşi strînse buzele ca să nu pufnească în rîs, cînd văzu expresia de pe feţele celor doi tineri puşi să întîmpine lumea.

– Unde-l putem găsi pe şef? întrebă Ross.

– Nu-i aici. Pe cuvînt. Nita, directorul adjunct, e pe-aici, pe undeva. O s-o caut dacă doriţi. Dacă aţi vrea să aşteptaţi la bar, e mai multă linişte acolo.

Ross o trase pe Susan spre bar şi se aşezară pe două taburete, la oarecare distanţă de un cvartet de cowboys pestriţi, de oraş, care beau bere.

Unul dintre ei, cu ceafa groasă şi cu o cămaşă cadrilată bine întinsă pe pîntecele bombat, trase cu ochiul la Susan şi-apoi le spuse ceva tovarăşilor lui. Ei o priviră pofticios şi începură să rîdă.

Susan se înfioră şi întoarse repede privirea.

– Frumoasă clientelă...

– Vrei să plecăm, scumpo?

– Nu, fireşte că nu. Doar că-mi dau fiori.

– Nu le da importanţă. N-au maniere, dar, în fond, nu-s decît nişte burlaci mai copţi, ieşiţi să se distreze.

– Ce serviţi, copii? întrebă barmanul.

Susan se roti pe taburet şi se gîndi cîteva clipe.

– O să iau un *daiquiri* de banane.

Ross comandă o bere.

– Eşti un băutor de calibru mare, iubito! comentă el amuzat.

– Alcoolul face să-mi se-ntîmple lucruri ciudate. După două pahare, îmi amorţeşte nasul. După trei, devin total dezinhibată.

Cu un zîmbet lasciv, el spuse:

– Trebuie să ţin minte, să te dau gata cu băutura.

Ea clătină din cap.

– N-ai nici o şansă. După ce m-am făcut de rîs de vreo două ori, am învăţat să mă opresc la faza cu amorţitul nasului.

Barmanul le aduse băuturile şi sorbiră cîteva înghiţituri, înainte ca o roşcată îmbrăcată în jeanşi strînşi pe picior, să se strecoare pînă la bar şi să-i zîmbească lui Ross.

– Sînt Nita Fisher, directorul adjunct, se prezentă ea. Cu ce pot să vă ajut?

Ross îi prezentă legitimaţia, apoi spuse:

– Încercăm să dăm de urma unei anume Mary Alice Whiteside, care se pare că a lucrat aici.

– Numele nu-mi spune nimic, răspunse roşcata, dar eu nu-s aici decît de trei luni. Va trebui să vorbiţi cu Sam, proprietarul, dar în seara asta e ziua băieţelului lui, aşa că vine mai tîrziu.

– Vrei să spui că există cu adevărat un "Sam cel şiret"? întrebă Susan.

Nita rîse:

– Da, chiar există. Ce-ar fi să vă distraţi puţin şi să vă anunţ cînd vine?

După plecarea ei, Susan întrebă:

– Crezi că ne pierdem timpul alergînd după himere?

– Puiule, asta face parte, efectiv, din investigaţie. S-ar putea să aflăm ceva, s-ar putea să nu găsim nimic, dar timpul nu ni-l pierdem. Hai să dansăm. O ridică şi o conduse în salonul principal, şerpuind printre mese.

Cum Garth Brooks cînta o baladă romantică, Ross o luă în braţe, ţinînd-o aproape, astfel încît capul ei i se cuibărise sub bărbie.

Se potriveau şi se mişcau perfect. Ross o conducea nu numai prin presiunea mîinii, ci şi prin mişcările subtile şi senzuale ale întregului său trup.

Braţele lui îi încercuiră talia; ea-şi sprijini mîinile pe pieptul lui, astfel încît vîrfurile degetelor îi atingeau umerii. Cu ochii închişi, îşi frecă obrazul de ţesătura aspră a jachetei sale de jeans şi-i adulmecă mireasma.

Oftă, se cuibări mai aproape şi simţi cum ritmul inimii lui se accelerează. Orgoliul feminin o făcu să zîmbească.

Balada fu urmată de un vals lent. Fără cuvinte, mîna lui o căută pe-a ei şi paşii lor se schimbară după mişcările largi şi graţioase ale măsurii ternare. Dansul cu el era ca şi cum ar fi alunecat pe gheaţă.

Dacă ar fi avut o rochie lungă şi diademă, s-ar fi simţit ca o prinţesă la un bal din poveşti, cu lumînări pîlpîinde în locul reclamelor de neon pentru bere.

Cînd melodia încetă, se întoarseră la bar şi-şi terminară băuturile, comandară încă un rînd şi se întoarseră pe ringul de dans. Ross povestea istorii senzaţionale; au rîs şi au stat de vorbă, iar ea şi-a frecat nasul cînd a început să-i amorţească.

Hoot Henry şi *Scandalagiii* intrară în scenă şi deschiseră recitalul cu un rock-and-roll care umplu localul de fluierături şi bătăi din palme.

Cu mîinile pe talia ei, Ross o coborî de pe taburetul barului. Mişcîndu-se în ritm, el îşi răsuci fundul, scutură din umeri şi-şi lovi şoldul de al ei.

– Hai, iubito, hai să dansăm boogie, da' de-adevăratelea!

Pe ringul de dans se despărţiră, rămînînd uniţi doar prin priviri. Trupul lui masiv, cît era de lung, se lansă într-un vîrtej inconştient. Se apropia, apoi se retrăgea din nou, făcîndu-i cu ochiul şi zîmbind, la unison cu exuberanţa ritmului. Mişcările ei, la început reţinute, se destinseră curînd şi ea intră în jocul lui. Scuturînd din umeri şi ondulîndu-şi şoldurile, fiecare încercînd să-l întreacă pe celălalt, dansul lor se transformă într-un ritual de seducţie prin mişcare. Ross devenise Bărbatul într-un ritm primitiv al fertilităţii; Susan devenise Femeia.

Ochii lui, umbriţi de pleoape grele, şi negri ca noaptea, o fascinau; trupul lui o magnetiza. Între ei ţîşneau scîntei şi fulgere. Transpiraţia îi umezi faţa, în timp ce pulsul i se acceleră, iar respiraţia îi deveni sacadată.

Cînd cîntecul se sfîrşi, Ross o trase lîngă el şi mîna lui o plesni pe furiş, uşor, peste şold.

– Dulce Sin, eşti cu totul deosebită. Mă faci să doresc să fim înapoi, singuri la hotel. Mi-ar plăcea să... îi şopti la ureche lucruri pe care nici în cele mai sălbatice vise ea nu şi le imaginase.

Ochii ei se dilatară. Trase adînc aer în piept şi simţi cum se-ncălzeşte toată.

Simt nevoia să mai beau încă un pahar. Aproape că alergă pînă la bar şi comandă un al treilea *daiquiri* de banane. Sau să fi fost al patrulea? Cui îi păsa? Cînd barmanul i-l puse în faţă, îl dădu peste cap şi-şi făcu vînt, îndîrjită, cu şerveţelul.

Ross se sprijini de bar, cu un picior ridicat pe bară şi o privi amuzat.

- Ţi-e cald?

– Cred că aerul condiţionat s-a oprit de tot. Înainte ca el să apuce să facă vreun comentariu despre scuza ei palidă, Susan se ridică şi-şi apucă geanta. Trebuie să merg la toaletă.

Se-ndreptă în grabă spre uşa pe care scria *Doamne*, nedînd atenţie remarcilor pline de subînţeles pe care le făcură membrii cvartetului cu băsmăluţe roşii la gît, atunci cînd trecu prin dreptul lor.

Simţindu-se ameţită, se stropi cu apă rece pe faţă şi, în timp ce se ştergea, se sprijini de etajera oglinzii îndelung.

– Oglindă, oglinjoară, cine-i cît pe-aci să se-ndrăgostească-n ţară? Se apecă, apropiindu-şi faţa şi mai mult de oglindă. Eşti o proastă! Te porţi ca o smintită! Lasă chestia asta pe mai tîrziu.

Eşti aici ca să dai de urma lui Mary Alice şi a hoaţei de maică-sa, nu ca să ai o legătură înflăcărată cu un Taxas Ranger după care suspină toate femeile din local. O să-ţi facă necazuri. Auzi? Necazuri.

Se auzi apa trasă într-una din cabine şi o fată blondă ieşi. Cînd văzu că Susan e singură, îşi roti ochii spre uşă, apoi iarăşi spre Susan şi plecă fără să se mai spele pe mîini.

Susan chicoti:

– Vezi, ţi-am spus eu! Smintită.

Îşi frecă nasul. Mai ţeapăn decît clanţa uşii. Chicoti din nou. Oh, la naiba, fie ce-o fi.

Cîteva minute mai tîrziu, ieşea din toaleta doamnelor, legănîndu-şi geanta pe umăr şi fredonînd *„În vîrful picioarelor, printre lalele“*.

O mînă groasă o apucă de încheietură. Privi în jos la degetele păroase, apoi în sus la cowboy-ul îndesat, cu cămaşa cadrilată, care-i rînjea. Avea o strungăreaţă mare între dinţii din faţă şi o sclipire libidinoasă în ochi.

– Hai să dansăm amîndoi, dulceaţă, spuse el.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Ba nu dansăm. Încercă să-şi smulgă mîna din strînsoarea lui, dar nu reuşi. Dă-mi drumul.

Eşti beat.

El zîmbi triumfător spre camarazii lui care se hlizeau şi-l îmbărbătau, strigîndu-i:

– Pune laba pe ea, Charlie.

– Te-am văzut eu cum te frecai de tipu' ăla, de te-ncinseseşi toată, zise Charlie. Mi-ar prinde şi mie bine o frecţie d-aia. Cu mîna încă încleştată pe încheietura ei, o tîrî spre ringul de dans.

Susan se-nfipse bine-n călcîie şi-l pocni cu geanta.

– Dă-mi drumul, maimuţoiule!

Ar fi fost acelaşi lucru dac-ar fi vorbit cu o caracatiţă. El continua s-o tîrască spre ring. Ea se agăţă de unul din stîlpii care despărţeau barul de restul sălii şi-şi încolăci piciorul în jurul lui.

– Dă-i drumul doamnei, amice, comandă o voce gravă. Este cu mine. Susan oftă uşurată, cînd îl văzu pe Ross, cît era de lung, stînd în dreptul stîlpului, cu picioarele depărtate, cu ochii adînci, îngustaţi ca două virgule, şi cu muşchii fălcilor jucînd ca ai unui dansator de flamenco.

– Pîn'acu a fost, acu' nu mai e, bîigui Charlie.

– Este a mea, spuse Ross. Încă o dată-ţi spun, dă-l drumul.

Charlie mai apucă să mormăie în grabă două vorbe. Ross îl apucă de cămaşă, îi aplică o lovitură scurtă peste antebraţ, care-i descleştă degetele de pe încheietura lui Susan, apoi îi făcu vînt pînă-n tăblia barului. Charlie scoase un răget şi, cu pumnii strînşi, alergă spre Ross. Acesta pară lovitura, îl prinse pe cowboy-ul beat de gulerul cămăşii şi-l pocni cu capul de stîlpul gros de stejar. Omul se prăbuşi ca o păpuşă de cîrpă cu sforile tăiate.

– Fii atent, Ross! ţipă Susan în timp ce prietenii lui Charlie săriră în ajutorul lui.

Întorcîndu-se, Ross încasă un pumn. Doi dintre cowboys îi apucară braţele şi cel de-al treilea îl pocni în abdomen. Ross se scutură şi-i ripostă agresorului cu un şut, înainte să reuşească ceilalţi doi să pună iarăşi mîna pe el.

Susan înşfăcă o sticlă de bere şi-l lovi pe unul în cap, buimăcindu-l pentru o clipă. Acesta scutură din cap, o împinse în lături şi se-ndreptă din nou spre grămada de trei contra unu.

– Opreşte, opreşte! ţipă ea şi sări în spinarea celui care ţinea braţul drept al lui Ross. Căţărîndu-se pe el ca o maimuţă, Susan îl strîngea de gît şi-l lovea în cap cu poşeta.

Înjurînd, omul încercă să se elibereze, dar ea se ținea ca scaiul.

Mai multe persoane intrară în bar, dar Susan era prea ocupată cu adversarul său ca să observe. Reuşi să-l îngenuncheze. Un braț puternic o prinse de talie şi o dezlipi de bărbatul care încerca să-şi apere capul de loviturile furioase pe care i le trăgea cu poşeta.

– Las-o mai moale, dragă, lasă paza localului să se ocupe de el, îi şopti o voce cunoscută.

Ea sări în picioare şi-i căzu lui Ross în brațe.

– Oh, Ross, am crezut c-or să te omoare. De ce nu le-ai spus că eşti un Texas Ranger?

El chicoti şi o strînse mai tare.

– Păi, n-am prea avut ocazia. Pe deasupra, patru oameni contra unui Ranger e o nimica toată! N-ai auzit niciodată că un Ranger poate potoli de unul singur o răscoală?

Susan se trase înapoi şi-l privi piezis.

– N-au fost decît trei oameni. Nu uita că de al patrulea mă ocupam eu.

El rîse şi o strînse în brațe.

– Şi ai făcut o treabă foarte bună, să ştii. Dar să nu mai faci niciodată o astfel de prostie. Ai fi putut fi rănită. O strînse mai tare.

– Dar n-am fost, murmură ea cu gura lipită de cămaşa lui. Încercam să-ţi eliberez mîna cu care ţii pistolul.

– Drăguţo, eu nu scot pistolul decît atunci cînd nu mai am altă alternativă.

– Dar... Ea se trase înapoi şi-şi ridică privirea spre el. Ross! Bietul de tine. Îţi sîngerează faţa. Îi atinse un punct pe obraz. Te duc la urgenţă chiar în clipa asta.

– Dă-o-ncolo, puiule, e doar o zgîrietură.

– Pe naiba! Nu-i o zgîrietură. Cred c-o să fie nevoie de copci.

– Nu te interesează să auzi mai întîi ce are de spus Sam?

– E aici?

El încuviinţă din cap.

– A venit în timp ce tu erai la toaletă. Ne aşteaptă în biroul lui.

* * *

Şase

Însoţit de protestele lui Susan, care continua să insiste că are nevoie mai întîi de îngrijire medicală, Ross o trase spre biroul lui Sam Friedman.

– Zău, iubito, n-am nici pe naiba. M-am zgîriat cu mult mai rău la cules de mure cînd eram copil.

– Nu e o zgîrietură, Ross. Trebuie să te vadă un doctor. O să-ţi rămînă o cicatrice.

– Mulţumesc pentru grija ce-mi porţi, dragă, dar acum trebuie să vorbim cu tipul ăsta. O să ne îngrijim de cicatricea mea mai tîrziu. Într-un fel sau altul, spuse el, ridicîndu-şi o sprînceană şi frecîndu-şi şoldul de al ei. Am auzit că femeile consideră uneori că o cicatrice te face mai sexy. Gura i se încreţi într-un zîmbet pieziş şi ştrengăresc. Poate o să consideri că sînt i-re-zis-ti-bil.

Susan ridică ochii, exasperată.

– Ah, Doamne! Bine, domnule Macho, hai să rezolvăm treaba asta.

Cînd pătrunseră în biroul lambrisat, păşind pe covoarele pufoase, proprietarul se ridică în picioare. Mai scund cu un cap decît Susan, Sam Friedman avea fălcile late şi buza superioară tivită de-o mustăcioară subţire şi neagră, de parcă ar fi fost desenată cu tuş. Ross îi prezentă legitimaţia de Ranger bărbatului băţos, care purta un trandafir galben la butoniera redingotei croită în stilul celor la modă prin cazinourile de pe Mississippi. Apoi o prezentă pe Susan şi, după ce se aşeză, spuse:

– Domnule Friedman, încercăm să dăm de urma unei femei pe nume Mary Alice Whiteside. Din informaţiile noastre, se pare că ar fi fost chelneriţă aici. E adevărat?

Sam îşi strînse buzele, şi-şi trecu în fugă mîna peste părul lins.

– Se poate. De ce-ntrebaţi? A făcut ceva rău?

– Din cîte ştim noi, nu. Avem nevoie doar să-i punem cîteva întrebări în legătură cu un caz la care lucrăm.

– Şi, mă rog, despre ce caz este vorba? întrebă Sam, bănuitor.

– Aş prefera să nu spun, răspunse Ross, iritat de felul cum se eschiva tipul. A lucrat aici?

– Da, dar a plecat acum vreo trei sau patru luni. Luă un trabuc gros dintr-o casetă de pe birou şi şi-l aprinse tacticos. Cred că s-a dus la Waxahachie.

– S-a mutat de acolo, spuse Ross. N-aveţi idee pe unde-ar putea fi acum?

Friedman se legănă pe spate în scaunul tapiţat cu piele, scose un rotocol de fum, apoi ridică unul din degetele care nu erau ocupate cu trabucul scump. Buzele i se întinseră într-un zîmbet unsuros.

– Aş prefera să nu spun.

Fir-ar să fie, se gîndi Ross. Nu putea suferi să aibă de-a face cu bondoci dintr-ăştia care sufereau de complexul lui Napoleon şi încercau întotdeauna să demonstreze cîte ceva. Ross îşi propti una din cizmele de mărimea patruzeci şi cinci pe genunchiul opus şi-şi potrivi pălăria pe frunte. Ca din întîmplare îşi desfăcu jacheta şi-şi odihni mîna pe mînerul pistolului.

– Aţi prefera... sau refuzaţi?

Friedman trase din nou, adînc, din trabuc şi privi pe-ndelete fumul pe care-l trimisese spre tavan.

– Nu-mi vine să cred ce se-ntîmplă!

Susan, care stătuse cuminte cît durase schimbul de cuvinte dintre cei doi bărbaţi, sări în picioare şi se aplecă peste birou, uitîndu-se fix la individul ţanţoş şi împopoţonat ca un cocoşel.

– Ascultă, "Sam cel şiret", dacă ştii unde se află, mai bine ne-ai spune imediat. Ne grăbim să ajungem la urgenţă. Nu vezi că-i rănit? Arătă tăietura de pe obrazul lui Ross. Rană căpătată pe cînd le ţinea piept clienţilor tăi beţivi, încercînd să mă apere de insistenţele lor destrăbălate. Evident că va trebui să plăteşti pentru asistenţa medicală şi nu m-ar mira să urmeze chiar vreun proces. Poate chiar două. Al lui şi al meu. Pentru că nu-s obişnuită să fiu acostată de vagabonzi care-au băut peste limita de la care legea-ţi interzice să-i mai serveşti.

Ochii lui Susan aruncau scîntei şi-şi agita braţele ca un înger zburător. Friedman arăta de parcă ar fi fost prins cu mîţa-n sac, iar Ross îşi încleştase dinţii ca să nu pufnească în rîs.

– Uşurel, uşurel. Nu cred să fie cazul chiar de-un proces, domnişoară Sinclair. Domnule sergent, să-mi trimită mie toate facturile de la doctor, fireşte. Mă voi ocupa personal. Şi vă exprim amîndurora scuzele mele pentru nefericitul incident. Angajaţii mei vor primi ordinul expres de a nu mai permite vreodată accesul acelor oameni în local. Cît despre Mary Alice, am plăcerea să vă anunţ că am primit ieri un telefon prin care mi se cereau referinţe despre ea. Cred că am bileţelul aici, pe undeva. Căută printre hîrtii. Da, da, uite-l aici. Numi un hotel din Reno, Nevada. A fost o lucrătoare bună, aşa că i-am dat o referinţă excelentă.

Susan îşi înălţă bărbia şi-l privi de sus pe Friedman, care devenise dintr-odată extrem de prietenos.

– Vă mulţumim foarte mult. Acum, dacă nu vă supăraţi, vă rugăm să ne scuzaţi, trebuie să mergem la spital. Îşi întoarse privirea de la "Sam cel şiret". Ross?

Înăbuşindu-şi un chicot, el îşi propti picioarele-n podea.

– Da, doamnă. După dumneavoastră.

Ea nu mai scoase nici o vorbă pînă cînd nu ajunseră în maşină.

Acolo luă un şerveţel din poşetă şi-i tamponă obrazul.

– Nu-mi puteam crede ochilor, cum stăteaţi amîndoi acolo şi vă-nfruntaţi ca nişte copii, în vreme ce tu sîngerai. Unde e cea mai apropiată clinică de urgenţă?

– Zău, scumpo, cu un strop de apă oxigenată şi un plasture mă fac bine.

Două ore mai tîrziu, Ross ieşea din sala de tratamente cu trei copci şi un flacon de pastile contra durerii. Susan îl privi cu un zîmbet ce părea să spună „ţi-am zis eu!“.

* * *

– Corpul ţi-a fost traumatizat şi ai nevoie de odihnă, îi spuse ea, conducîndu-l pînă la uşa dormitorului.

Cu mîinile pe umerii ei, Ross îi sărută pe rînd pleoapele.

– Dar m-aş odihni mult mai bine dacă te-aş şti alături de mine. Dacă o să am nevoie de ceva peste noapte?

Susan îşi ridică ochii spre el.

– Ai un telefon la capătul patului. E doar o tăietură mică, Ross. Nu te răsfăţa.

– Cît de repede le uită pe toate, declară el, adresîndu-se unui public imaginar. Un bărbat îşi riscă viaţa şi integritatea corporală ca să apere onoarea doamnei inimii sale, iar ea îl dă deoparte ca pe o geantă veche.

Ea oftă exasperată.

– Du-te la culcare, Ross. Îi dădu o sărutare scurtă.

– Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă. Îi întoarse sărutarea, dar a lui zăbovi, adulmecînd şi gustînd şi muşcînd uşurel.

Ea se smulse din îmbrăţişare.

– Noapte bună, Ross.

– Nu vrei să vorbim despre cum o găsim pe Mary Alice?

– E tîrziu. O să vorbim mîine dimineaţă.

Îl împinse pe uşă şi se-ndreptă spre dormitorul ei. Epuizată de toată agitaţia acelei zile, îşi imagina c-o să adoarmă de îndată ce va pune capul pe pernă, dar se înşela. Tot răsucind în minte informaţiile noi despre fiica lui Maureen, se frămînta şi se întorcea în pat. Ceva nu-i dădea pace.

Mesajul de la Dagna. Sally Innis, care lucra la birourile companiei de telefoane din Vendor, le adusese o listă a convorbirilor interurbane purtate de la telefonul Dagnei în ultima lună.

Se sculă din pat şi scotoci după bileţelul pe care-şi notase ce-i spusese bunica ei mai devreme. Erau patru convorbiri pe care Dagna nu le recunoştea ca fiind ale ei. Trei, dintre care două cu acelaşi număr, aveau prefixul 409, care acoperea zona de sud-est a Texasului, iar una avea prefixul 702.

Susan luă cartea de telefon şi frunzări paginile de la început. Asta era. Un zîmbet de satisfacţie i se aşternu pe chip. 702. Nevada.

Se uită la ceas. Dacă în Texas era două şi jumătate noaptea, în Nevada trebuie să fi fost douăsprezece şi jumătate. Stătu în cumpănă o clipă, apoi se gîndi. „De ce nu?“ Luă receptorul şi formă numărul cărţii sale de credit ca să obţină un fir. Ţinîndu-şi respiraţia, ascultă cum telefonul sună la celălalt capăt, o dată, de două ori.

– *Motel Desert Rose*, răspunse o voce nazală, plictisită.

Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Susan spuse:

– Cu Mary Alice Whiteside, vă rog.

– Nu-i nimeni aici cu numele ăsta.

Umerii i se lăsară în jos.

– Ştiu că acolo era acum cîteva zile şi trebuie s-o găsesc. Mary Alice Whiteside. O femeie tînără, cu doi copii.

– Îmi pare rău, probabil c-au plecat, spuse vocea nazală.

– Ştiţi cumva cînd?

– Trebuie să vorbiţi cu patronul.

– Şi unde-i patronul?

– La ora asta îmi închipui că doarme buştean în patul lui, drăguţă, ceea ce şi eu aş face bucuros dac-aş avea un pic de minte şi o slujbă mai bună.

Susan îi mulţumi şi era pe punctul să închidă, cînd o altă întrebare îi veni în minte.

– Stai, stai, în ce oraş eşti?

– Reno, Nevada.

Susan închise telefonul şi rămase pe gînduri, bătînd cu unghia în receptor şi privind celelalte numere de pe listă; oare să-ndrăznească? Tînjea după computerul şi modemul ei.

Numerele păreau că-şi bat joc de ea. Ce naiba! Formă primul număr şi lăsă să sune de douăzeci de ori înainte de a-l încerca pe următorul. Nici un răspuns.

– Fir-ar să fie! Nemulţumită, se vîrî în pat şi încercă să doarmă. Mintea ei continua să rătăcească hai-hui. De ce nu şi-o fi luat o carte de citit?

Poate şi-o fi luat Ross vreuna. Traversă în vîrful picioarelor holul care despărţea cele două dormitoare, deşi, ce rost o fi avut să meargă pe vîrfuri cînd era în picioarele goale şi păşea pe un covor gros de două degete nici ea nu ştia, şi se furişă în camera lui. Luminile oraşului, răzbătînd prin ferestrele cu draperii trase într-o parte, scăldau patul mare. Se apropie.

Ochii lui închişi şi respiraţia adîncă şi regulată arătau că doarme. Era întins pe spate, cu braţele în lături şi picioarele desfăcute. Un cearceaf îi acoperea un picior şi partea strategică din jumătatea de jos a corpului, ca drapajul unei statui din vremea Renaşterii italiene. Restul trupului era gol, inclusiv un şold neted pe care colţul cearceafului nu-l învelea de tot.

Îl privi îndelung, atrasă de un magnet invizibil. Bărbatul era, într-adevăr, fabulos. Frumos. De la părul negru şi des, care i se ondula mai tare cînd dormea şi pînă la vîrfurile picioarelor, era, fără îndoială, cel mai frumos bărbat pe care-l întîlnise vreodată. Chiar şi degetele de la picioare îi erau perfecte. Din nou, îşi aminti de statuile clasice, care aveau întotdeauna al doilea deget de la picior mai lung decît primul, întocmai ca el. Curbura gleznei şi a gambei, la fel şi coapsa lui, iradiau forţă, dar în acelaşi timp exprimau o graţie desăvîrşită.

O furnicau degetele de dorinţa de a aluneca pe pieptul lui în jos, pînă dincolo, unde cearceaful îl ascundea privirii. Absorbită de miracolul trupului său, se întreba dacă părţile acoperite erau tot atît de minunate ca restul. Întinse mîna, apoi şi-o trase brusc.

Eşti o perversă, îşi spuse ea. *Ăsta-i "voyerism" curat.* Totuşi, zăbovi, cercetîndu-l din priviri, încercînd să găsească vreun defect acolo unde nu era nici unul. Era fantastic de atrăgător, izbitor de... masculin.

Cearceaful se mişcă. Îşi ţinu respiraţia; ochii i se dilatară şi-i întîlniră pe-ai lui. Ai lui erau deschişi, iar dinţii lui albi străluceau într-un zîmbet larg.

Ar fi vrut să moară.

– Eşti treaz, spuse ea.

– Îhîmm.

– De... mult?

El chicoti:

– De... mult... ce?

Ea simţi fierbinţeala cum îi urcă în obraji.

– De cînd eşti treaz?

– De cînd te-am simţit intrînd în cameră.

– Eu... eu voiam doar să văd dacă eşti bine. Dacă rana ta...

El chicoti din nou şi-şi bătu obrazul cu degetul.

– Iubito, rana mea e aici.

– Te simţi bine?

– Nu, mă simt de parc-aş fi pe jăratec.

Ea îi atinse fruntea cu palma.

– Nu cred că ai febră.

– Nu acolo-i fierbinţeala. Vino încoace.

Se întinse s-o prindă, dar ea se trase înapoi. Ar fi atît de uşor. Atît de uşor. Dar dacă ar fi cedat emoţiilor puternice care se-nvîrteau înăuntrul ei, ar fi fost pierdută. Absorbită, devorată şi pierdută.

Proaspăt spălat, bărbierit şi îmbrăcat, Ross stătea lîngă patul lui Susan, bînd a treia ceaşcă de cafea şi privind-o cum doarme. Era ghemuită pe-o parte, cu o mînă sub obraz şi cu cearceaful pînă sub bărbie. Păcat că n-avea raze X în priviri. Dar imaginaţia lui o luase deja razna de zece minute.

Gura ei era întredeschisă ca într-o dulce invitaţie la sărut, iar ochii i se mişcau sub pleoapele închise. Spera că-l visează pe el. Dumnezeu îi era martor că el petrecuse cîteva nopţi frămîntate visînd la ea.

Pentru prima dată, pricepu de ce Holt se purtase atît de nebuneşte cînd o-ntîlnise pe Cory. Acelaşi lucru îl simţea şi el pentru Susan. Nu putea fi decît o singură explicaţie: era îndrăgostit. Ce altceva putea explica nodurile din gît, sentimentul că într-o clipă pluteşte în aer, iar în momentul următor tropăie nervos ca un viţel la vremea însemnării cu fierul roşii. Uneori i se părea că pieptul sta să i se deschidă atunci cînd o privea sau o ţinea în braţe.

Sfinte Doamne, ce-o mai dorea. Ar fi vrut să-şi smulgă hainele, să sară-n pat lîngă ea şi s-o iubească pînă ce li s-ar fi pus cîrcei în degetele de la picioare.

Dar era la fel de capricioasă ca ţestoasele alea ale ei. Dac-ar fi ştiut la ce se gîndeşte el în clipa asta, ar fi sărit probabil în sus şi i-ar fi pus din nou placa aia despre cum de nu vrea să devină o crestătură pe răbojul lui. La naiba, nu era el genul ăla de bărbat. Sigur că-şi avusese porţia lui de fete, încă de cînd avea şaisprezece ani, dar nu era nicidecum armăsarul în călduri pe care-l credea ea, cel puţin nu fusese aşa în ultimii ani. Avusese cîteva legături mai statornice, dar nici o altă femeie nu-l făcuse vreodată să simtă ce simţea pentru ea. Abia-şi putea ţine mîinile să n-o atingă, cît despre inimă, demult nu mai era stăpîn pe ea.

Priveliştea părului ei răsfirat pe pernă într-o dulce şi atrăgătoare dezordine îi atrase mîna. Cu infinită grijă, îşi răsuci o şuviţă în jurul degetului şi o mîngîie cu arătătorul. Era moale ca mătasea porumbului.

Cum se aplecă asupra ei, mirosul deosebit, de floare de piersic şi mirodenii îl învălui. Închise ochii, strînse din dinţi şi fremătă de o foame adîncă.

Ochii ei se deschiseră, apoi se dilatară.

– Ce faci aici?

Te priveam cum dormi. M-am gîndit că aşa se cade, să-ţi întorc vizita. Obrajii ei se îmbujorară şi lui îi făcu plăcere.

– Eu îţi cercetam rana, spuse ea arţăgoasă. Nu mă jucam de-a *voyeur*-ul.

El îşi stăpîni un zîmbet.

– Dacă spui tu... Vrei puţină cafea?

– Te rog.

Îi oferi cana din mîna lui. Strîngîndu-şi cearceaful la piept cu o mînă, ea se ridică şi luă cafeaua.

El îi văzu bretelele roz ale cămăşii de noapte şi-şi aduse aminte de costumaţia sexy sumară în care o zărise cînd se întîlniseră prima oară.

Ea sorbi din cafea şi se strîmbă.

– E călduţă. Puse ceaşca de cafea pe noptieră, se întinse şi căscă. Cît e ceasul?

– Nouă şi ceva.

– Vai de mine! De ce nu m-ai trezit mai devreme?

– Pentru că erai obosită şi arătai atît de nostim dormind, că n-am avut inima să te trezesc. Or să ne aducă micul dejun în cameră peste cîteva minute.

– Mai bine m-aş îmbrăca.

– Îhîmm.

– Ross, trebuie să ieşi ca să mă pot scula.

– De ce? Te-am văzut în pantalonaşi şi cu altă ocazie.

Ochii ei se îngustară şi gura i se strînse de parc-ar fi muşcat dintr-o prună verde.

– Ai spus c-ai întors capul.

El zîmbi.

– Am minţit.

– Eşti un afurisit, Ross Beringer! Apucă o pernă şi-l pocni peste cap.

Rîzînd, Ross se apără cu braţul de loviturile ei, apoi îi prinse încheietura mîinii şi o dezarmă.

– Mă bucur că n-ai avut poşeta la-ndemînă. Mi-ai fi făcut un cucui, să se asorteze cu tăietura.

Furia ei se topi şi-l privi îngrozită.

– Oh, Ross, am uitat de copcile tale. Te-am lovit?

El o sărută pe vîrful nasului.

– Nu, scumpo, nu m-ai lovit. Glumeam numai. Cred că bate la uşă. Vrei micul dejun în pat?

Ea clătină din cap.

- Îmi pun un halat şi vin imediat.

Cîteva minute mai tîrziu, după prima ceaşcă de cafea fierbinte, ea îi relată cele mai recente informaţii despre Mary Alice.

- Se pare că a părăsit definitiv statul şi e în Nevada. Tare mi-ar plăcea să zbor pînă acolo şi s-o iau la întrebări.

- Hai s-o facem.

- Dar eu am treabă cu librăria, iar tu ai munca ta pe care trebuie să ţi-o faci.

El ridică din umeri.

- Aveam oricum cîteva zile libere, iar mîine e sîmbătă.

- Ross, eu nu-mi pot permite să zbor de-a lungul şi de-a latul ţării vînînd nişte urme nesigure. Şi nici tu n-o poţi face. Nevada e în afara jurisdicţiei tale.

- Nu-ţi face probleme pentru asta, iubito. Am strîns o grămadă de tichete de zbor. N-o să coste nimic să zburăm pînă acolo. Termină-ţi micul dejun şi, pînă te îmbraci, mă ocup eu de toate.

- Dar...

* * *

Neîncrezătoare, privirea lui Susan scrută interiorul elegant al avionului particular.

– Cred că glumeşti.

Cu un aer foarte mulţumit de sine, Ross ridică din umeri.

– Am o mulţime de tichete de zbor adunate.

Ea îşi înălţă, sceptică, o spînceană. Rîzînd, el se întinse într-o plecăciune largă şi o trase în braţele lui.

– Nu mă crezi?

– Nici o clipă.

– Ei bine, iubito, află că toate biletele la zborurile de astăzi erau vîndute. În plus... îşi pipăi el pistolul, n-aş fi putut să-mi iau cu mine prietenul fără să umplu o tonă de formulare, şi n-aveam atîtea ceasuri de pierdut.

– Ştii bine că l-ai fi putut lăsa aici.

– Nu. Unde merg eu, merge şi el. Nu ştii niciodată cînd te-ntîlneşti cu şarpele cu clopoţei, spuse el fără urmă de zîmbet, deşi ochii îi licăreau diabolic.

Oricît se strădui, ea nu se putu abţine să nu izbucnească în rîs la comentariul lui plin de ifose.

– Nu eşti serios niciodată?

– O, îmi place să glumesc, dar cînd e cazul să devin serios, sînt serios. Cu degetul mare, îi mîngîie adîncitura din bărbie. În ce te priveşte pe tine, sînt foarte serios.

Inima ei luă viteză şi ea încercă să se ridice, dar braţele lui îi încleştaseră talia. Încercînd să se poarte nonşalant, îşi stăpîni emoţiile şi privi în jur, cercetînd cabina.

– Avionul e al fratelui tău?

Ross dădu din umeri.

– Îmi este dator cîteva servicii. Îşi puse pălăria deoparte şi-o sărută pe colţul gurii. Acum, spune drept, nu-i mai comod aşa decît să fim înghesuiţi în scaun?

Ea consimţi, în silă, că, într-adevăr, aşa e. Nu mai fusese în viaţa ei într-un avion cu reacţie particular. Şi, în comparaţie cu aparatele de pe liniile comerciale cu care zburase, acesta era luxos. După ce decolară, insistă ca Ross să-i prezinte avionul, atît ca să se elibereze din braţele lui, dar şi din curiozitate faţă de acest mijloc de transport de înalt clasă. Pe lîngă cele aproximativ o duzină de fotolii confortabile, carcasa mai adăpostea o bucătărie şi două băi mari.

– Un dormitor? întrebă ea cînd el deschise uşa din fund.

– Sigur. El zîmbi, îi încercui gîtul cu braţul şi-i muşcă urechea. Vrei să intri în clubul celor care se iubesc la o altitudine de mii de metri?

– Ross Beringer! N-ai niciodată altceva în minte?

El oftă şi-i dădu drumul.

– În ultima vreme, iubito, am dus o luptă în care am fost învins.

Cunoştea şi ea sentimentul. Degeaba-şi spunea întruna că-i o proastă de prima clasă dacă se lasă să i se aprindă călcîiele după Ross. Pe plan raţional, înţelegea pericolul, dar trupul şi emoţiile ei se răzvrăteau neîncetat şi-o împingeau spre el, ca un kamikadze ce se năpusteşte cu avionul într-o stîncă.

Îşi luară ceva de băut şi se aşezară pe una din canapelele pluşate din cabină. Hotărîră să dezlege împreună careul de cuvinte încrucişate din *Dallas Morning News*, Susan mînuind creionul.

Dar mintea ei nu părea să funcţioneze la fel de bine ca de obicei. Îi era greu să se concentreze, cu el lipit de coapsa ei, respirîndu-i în ureche şi murmurîndu-i care şi care din atributele ei îl dădeau gata.

– Spune-mi un cuvînt de cinci litere pentru

„Piept", îl rugă ea, foindu-se în timp ce el îi desena cu limba conturul urechii.

Piept?

Ross! Fii atent.

Eu nu-s atent?

La careu, spuse ea. Zi-mi un cuvînt de cinci litere pentru „vocalist“.

– Randy.

– Ross! Fii serios.

– Iubito, sînt foarte serios. Randy Travis. Este un cîntăreţ de muzică country. Îi adulmecă din nou lobul urechii.

Cînd vîrful limbii lui se aventură în jos, în lungul gîtului, iar mîna îi alunecă în sus, de pe gambă pe genunchi, vîrful creionului se împiedică în hîrtie şi se rupse. Cu ochii închişi, ea sorbi lacom senzaţia delicioasă a mîngîierii lui. Buzele lui, închizîndu-se peste ale ei, îi înăbuşiră un scîncet.

Creionul îi căzu din mînă şi braţele i se încolăciră în jurul lui, ca să-l tragă mai aproape. Tot trupul îi ardea de dorul atingerii lui. Îşi simţea sînii plini şi însetaţi de mîngîiere. Mîna lui părea să-i descifreze dorinţele ascunse, cînd lunecă peste curbura şoldului, căutîndu-i rotunjimea sînului şi prinzîndu-l ca într-o cupă.

Ea blestemă ţesătura bluzei, iar degetele lui îi descheiară nasturii, încet, înnebunitor de încet. Mătasea îi alunecă de pe umeri în timp ce sărutul lui se adînci, cu un geamăt grav.

O dezbrăcă de combinezon, îi deschise cu îndemînare sutienul şi i-l dădu la o parte. Apoi se trase înapoi, instinctiv. Ea-şi încrucişă braţele ca să se acopere, dar el îi prinse încheieturile şi i le ţinu în lături.

– Nu, iubito, rosti el într-o şoaptă răguşită. Lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să văd. Degetul lui îi încercui un sfîrc încordat, apoi pe celălalt. Mîna îi cuprinse sînii pe dedesubt şi îi privi cu ochii aceia negri, arzători. Frumos. Se aplecă şi desenă cu limba cercurile pe care le desenaseră degetele.

Buzele lui se închiseră peste sfîrc şi-l supseră cu blîndeţe. Senzaţia îi cuprinse tot sînul şi se transmise mai departe şi iar mai departe, în cercuri tot mai largi, pînă cînd stîrni un murmur şi o vibraţie dureroasă, adînc în trupul ei. Îşi arcui spatele şi-şi înfipse degetele în braţele lui. Era topită într-un abur de dorinţă cum nu mai fusese vreodată.

– Aterizăm la Reno în cincisprezece minute, domnule Beringer, rosti o voce în interfon.

Anunţul pilotului răzbătu prin acel abur ca un jet de apă rece ca gheaţa. Îngrozită de purtarea ei, Susan îl împinse pe Ross la o parte şi se luptă să-şi tragă combinezonul.

- Oh, Doamne, Ross, aproape că... aproape...

El zîmbi.

- Da, ştiu.

Ea-şi luă bluza şi-şi acoperi pieptul.

- Ross, pilotul e acolo, dincolo de uşa aceea rotundă. Nu-mi vine să cred.

- Iubito, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Harvey. Ştie să facă lucruri mai deştepte decît să intre aici neinvitat.

Ea se crispă.

- Bănuiesc că pentru tine astfel de lucruri sînt ceva obişnuit, dar eu nu fac chestii de genul ăsta. Ţi-am mai spus, n-am de gînd...

- ... să devii o crestătură în plus pe răbojul meu, termină el fraza în locul ei, maimuţărindu-se în timp ce-i repeta cuvintele. Ce naiba, Sin, mă scoţi din minţi. Nici eu nu fac de obicei lucruri de-astea. Dar, draga mea, te doresc atît de intens, încît sînt tot timpul mai încordat ca o ţeavă de pistol!

Ea îşi strînse buzele şi-şi adună hainele risipite prin jur.

– Iartă-mă, trebuie să mă aranjez ca să arăt cît de cît normal.

Luîndu-şi în fugă poşeta, se refugie în baie. Cînd se zări în oglindă, gemu. Închise ochii şi-şi lăsă mîna să-i alunece pe sîni. Erau încă umezi. Gemu iarăşi adînc. Cum avea oare să reuşească să-i ţină piept unui astfel de bărbat? Fusese o nebunie să consimtă la această călătorie împreună cu el. Simţea deja cum alunecă într-un abis.

◆

Şapte

În încăperea enormă sclipeau, din toate direcţiile, lumini colorate, sunau clopoţei, iar tot felul de maşini scuipau monezi într-un sunet sacadat de metal pe metal. Chiar la această oră timpurie a după-amiezei, zeci de oameni, mulţi dintre ei cetăţeni respectabili, cu părul alb şi costume de stofă, stăteau în faţa maşinilor nichelate şi decorate cu tot felul de combinaţii de fructe, numere şi alte simboluri. Aveau alături cupe sau găletuşe de carton pline cu monezi de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenţi, din care hrăneau deschizăturile flămînde, cu o precizie demnă de nişte lucrători la banda rulantă. În alte zone, cîteva suflete mai aventuroase desfăceau fişicuri de dolari de argint, pe care-i vîrau apoi la loc cu aceleaşi mişcări automate. Doar cîţiva clienţi stăteau în jurul unor mese de joc.

Susan încercă să nu rămînă cu gura căscată în timp ce păşea în urma lui Ross către recepţie, dar nu mai văzuse aşa ceva în viaţa ei. Nu fusese niciodată la Reno sau la Las Vegas sau la Atlantic City. Thomas preferase întotdeauna să-şi petreacă vacanţele în locuri semnificative din punct de vedere arheologic. Fireşte că văzuse cazinouri în filme şi la televizor, dar pelicula nu reuşise să surprindă adevărata atmosferă din aceste locuri. Aici era o încordare, un suspans şi un fel de electricitate care umpleau de zumzet încăperea.

Undeva, în apropiere, o matroană roşcată îmbrăcată într-un costum lucios scoase un ţipăt atunci cînd maşina la care juca înnebuni parcă, sunînd clopoţei şi clipind din tot felul de beculeţe. Monezile începură să ţîşnească, aidoma unei ploi de argint.

S-ar părea să i-a reuşit un *jackpot*, spuse Susan.

Uimitor, trebuie să fi cîştigat sute de dolari.

Privind-o amuzat, el o-ntrebă:

Te cuprinde cumva frenezia jocului?

Ea clătină din cap.

N-am stofă de jucător. Muncesc prea din greu pentru banii pe care-i cîştig ca să-mi vină să-i arunc pentru o toană. Nu toţi cei de-aici sînt nişte norocoşi.

Secretul este să joci numai atît cît îţi poţi permite să pierzi şi să consideri asta ca pe-o distracţie.

Ross se întoarse ca să îşi spună numele funcţionarului de la recepţie. Susan insistase ca el să rezerve două camere simple, ea urmînd să şi-o plătească pe a ei.

Ah, domnule Beringer, bine-aţi venit. Vă aşteptam. Numai o clipă, vă rog. Domnul Green a cerut să fie anunţat de îndată ce sosiţi. Funcţionarul dispăru printr-o uşă din spatele mesei de recepţie.

-- Cine-i domnul Green? întrebă Susan.

Înainte ca Ross să apuce să-i răspundă, un bărbat în sacou bleumarin ieşi în întîmpinarea lor.

Era un tip bine, în genul actorilor de la Hollywood. Cu părul vopsit şi aranjat cu grijă, arboră un zîmbet larg, dezvelind un rînd de dinţi falşi pentru care plătise, probabil, destul ca dentistul său să-şi poată trimite copilul la universitate.

Îi strînse cu putere mîna lui Ross şi-l bătu pe spate.

– Cum o mai duci, băiete? Mă bucur că te văd. N-ai mai dat pe aici de cînd ne-ai curăţat în turneul ăla de poker de acum doi ani. Îmi pare rău că nu eram aici cînd ai telefonat azi-dimineaţă. Păstrîndu-şi zîmbetul larg, se întoarse spre Susan. Şi cine-i fermecătoarea doamnă?

Ross i-o prezentă pe Susan lui Marty Green, directorul hotelului.

– Încercăm să dăm de-o femeie care a cerut de lucru aici acum cîteva zile, Mary Alice Whiteside. Crezi că ne-ai putea ajuta cu vreo adresă?

– Nici o problemă, prietene. O pun pe secretara mea să verifice imediat. Între timp, voi doi urcaţi în camerele voastre şi instalaţi-vă. Marty îşi pocni degetele ca să-l atenţioneze pe recepţioner. John, ai grijă ca domnul Beringer şi musafira lui să fie conduşi în apartamentul *Belle*

Star de la etajul şapte, cu complimentele casei.

Susan se încruntă. Complimentele casei? Pentru ce? Prea bine crescută ca să-l chestioneze pe Ross în prezenţa altora, îşi propuse să-l întrebe despre cauzele acestui tratament special cînd vor rămîne singuri.

Pe drumul spre lifturi, trecură prin dreptul cîtorva *boutique*-uri cu lucruri absolut divine expuse în vitrine. Susan se uită cu jind la o rochie albastră brodată cu perle şi mărgele de cristal. *Pentru cine ştie ce norocoasă*, se gîndi ea în timp ce arunca o ultimă privire lacomă.

Ross, care rămăsese în urma *room-service*-ului în timp ce ea se uita la vitrine, o întrebă:

– Îţi place rochia asta?

– E superbă.

– Păi atunci de ce n-o cumpărăm?

– Cred că glumeşti. Trebuie să coste cît ochii din cap. Pe deasupra, unde aş putea purta aşa ceva?

– Am putea ieşi să luăm cina într-un local şic astă seară.

Susan privi în jos la bluza ei de mătase mototolită.

– În cazul ăsta aş putea să-mi cumpăr o altă bluză. Garderoba mea de voiaj e supărător de limitată. Nu intenţionam să stau atît de mult, aşa că nu mi-am luat prea multe haine.

El îi încolăci braţul pe după gît şi-o ciupi de obraz.

– Draga mea, tu arăţi răpitoare şi într-un sac, dar dacă îţi doreşti rochia aceea, eu ţi-o cumpăr.

Ea clătină din cap.

– E total nepractică.

– Şi tu eşti întotdeauna practică?

– De obicei.

Cîteva minute mai tîrziu erau instalaţi într-un apartament de două ori mai mare şi de un lux mult mai ţipător decît cel aranjat cu atîta gust în care locuiseră la Dallas. Lui Susan îi sugera un bordel din epoca victoriană.

În timp ce *room-service*-ul le descărca bagajele, ea şopti:

– De ce-oi avea impresia că dormitoarele or să aibă tăvi de aur pe noptiere, oglinzi în tavan şi că, dintr-o clipă în alta, trebuie să apară de acolo o curtezană?

Ross rîse şi-şi puse pălăria pe o statuie mare de bronz, cu un ceas în mijloc.

– Ia totul ca pe o aventură, scumpo. Probabil că nu ţi-ai mai petrecut niciodată noaptea într-o casă rău famată.

Ea îşi ridică o sprînceană.

– Şi tu ai mai petrecut-o?

– N-am mai fost de cînd eram boboc la colegiu şi, cu o gaşcă întreagă, ne-am umflat cu bere şi am vizitat *Ranch-ul Puicuţelor*.

– *Ranch-ul Puicuţelor?*

– Sigur. N-ai văzut niciodată filmul *Cel mai bun bordel din Texas*? Acţiunea se petrecea într-un loc real în apropiere de La Grange. Cred că, demult, cineva crescuse de-adevăratelea păsări acolo, dar cînd s-au mutat fetele, s-a instaurat pierzania şi păcatul, pînă ce un reporter de televiziune ursuz şi încăpăţînat le-a stricat afacerea. Mare păcat. *Ranch-ul Puicuţelor* era de veche tradiţie.

Înălţîndu-şi bărbia, ea spuse:

– Nu prea ştiu eu mult despre astfel de lucruri, dar bănuiesc că te-ai distrat de minune.

El izbucni în rîs.

– N-aş zice. Ultimul lucru de care mi-aduc aminte este cum vomitam peste o cucoană care purta un neglijé roşu şi un kil de fard. Am fost azvîrlit pe-o canapea şi-a trebuit să-l chem pe frate-meu să mă ia acasă în dimineaţa următoare.

– Pe Paul?

– Nu. Pe Holt. Nu-mi mai aduc aminte de ce nu venise şi el cu noi.

Ea pufni.

– Probabil că avea mai multă minte.

El chicoti.

– Pesemne.

Se auzi o bătaie în uşă şi cînd Ross deschise, un chelner împinse înăuntru un gheridon cu o faţă de masă albă, încărcat cu flori, şampanie la gheaţă şi mai multe tăvi pline cu fructe şi tartine care făceau să-ţi lase gura apă.

– Complimente din partea domnului Green, sir, spuse chelnerul, prezentîndu-i lui Ross vinul înainte de a destupa sticla.

Susan se gîndi că Ross pare foarte blazat faţă de tot ce se-ntîmplă, dar ochii i se dilatară cînd văzu eticheta de *Dom Perignon*. Deşi nu era mare cunoscătoare – vinul ei preferat avea un dop cu şurub şi se vindea la băcănie – pînă şi ea era în stare să recunoască aurul tras în sticle.

Cînd room-service-ul şi chelnerul ieşiră şi ei se aşezară alături, bînd şampania scumpă din pahare de cristal, Susan îl întrebă:

– De ce te bucuri şi aici de acest tratament de VIP? Tot fratele tău?

Ross clătină din cap şi zîmbi.

– Nu. Paul n-are a face nici în clin, nici în mînecă, cu asta. Eu sînt un jucător de poker dat naibii. Am cîştigat cîteva turnee aici şi la Las Vegas.

– Tu joci jocuri de noroc?

– Iubito, nu mai e joc de noroc atunci cînd joci "ştiinţific". Sînt al naibii de bun.

– Şi foarte modest pe deasupra. Dar îmi închipui c-ai pierdut un sac de bani, de vreme ce domnul Green se bucură aşa de tare să te vadă. Aproape că-i lăsa gura apă.

– Rareori pierd la poker. M-am născut norocos, cred. Dar, ai dreptate, Marty se bucură să mă ştie prin preajmă.

Ea se încruntă.

– Asta nu mai are chiar nici o logică. De ce s-ar bucura să fii aici, de vreme ce de obicei cîştigi?

El zîmbi şi-o sărută pe nas.

– Poate pentru că sînt aşa de fermecător!

– Ross! Fii serios.

– Dar ce-ai zice dacă mă place pentru că sînt un personaj plin de culoare, care poate să atragă nişte rechini de mare clasă, dornici să joace împotriva mea?

– Oooh, înţeleg, spuse ea. Dar noi n-am venit aici ca să joci tu poker. Am venit numai s-o găsim pe Mary Alice ca să ne pună pe urmele maică-si.

– Dar Marty nu ştie asta.

– Şi-atunci e cinstit din partea ta?

El părea amuzat de toată povestea.

– Nu-ţi mai face griji, iubito. Dacă avem timp, o să fac cîteva mîini cu barosanii lui Marty. Dacă nu, mă revanşez data viitoare. Oricum, vom fi chit.

– Dar, Ross, cum să-ţi permiţi să joci poker pe mize mari dintr-un salariu de Ranger? Pînă şi eu ştiu că unele din jocurile astea se ridică la mize al naibii de mari. Pariez că potul ajunge cîteodată mai mare decît leafa ta pe-un an.

El îşi frecă nasul de-al ei şi-i muşcă buza de jos.

– Nu-ţi mai frămînta căpşorul tău frumos. O sărută cu blîndeţe şi ea simţi gustul băuturii pe limba lui. În mod ciudat, urmele calde ale şampaniei aveau un gust diferit în gura lui decît într-a ei.

El îi luă paharul din mînă şi-l puse pe marginea mesei, apoi o cuprinse în braţe şi o sărută din nou. Mîna lui alunecă peste firele lucioase ale ciorapului care-i îmbrăca piciorul şi ea se înfioră. Poate era din cauza vinului, poate din pricina bărbatului sau din amîndouă la un loc, dar sistemul ei de apărare începu să se topească precum zahărul în cafeaua fierbinte. Sună telefonul şi ea tresări.

– Lasă-l să sune, spuse Ross, adulmecîndu-şi drumul în lungul gîtului.

– Dar s-ar putea să fie în legătură cu Mary Alice.

Ross scoase printre dinţi un epitet nu prea măgulitor şi ridică receptorul. Presimţirea lui Susan se adeveri cînd îşi dădu seama că la telefon e Marty Green. Nerăbdătoare, aşteptă pînă cînd Ross puse cîteva întrebări, îşi notă ceva pe-o hîrtie şi închise.

– Ei?

Un colţ al gurii lui se ridică într-un surîs.

– A fost angajată. Începe să lucreze la cafenea duminică la şapte dimineaţa. Iar adresa pe care a dat-o la serviciul personal este *Motel Desert Rose*, pe şoseaua Skyline.

– Oh, la dracu'! Asta-i locul unde am sunat azi-noapte. A plecat de-acolo.

El îi ridică bărbia.

– Nu te da bătută. Ne apropiem. Cel puţin ştim că putem da de ea poimîine dimineaţă la micul dejun. Ce-ar fi să dăm o raită pînă la *Desert Rose* să vedem ce putem afla?

Nu găsiră nimic. Mary Alice plătise şi plecase cu două zile în urmă, fără să lase vreo adresă. Aşteptarea era singura şansă. Se plimbară puţin să vadă locurile, ceea ce nu durăprea mult, dată fiind dimensiunea oraşului, apoi se opriră să ia o gustare la o cafenea pitorească de pe marginea şoselei şi se întoarseră la hotel.

În hol, aglomeraţia crescuse şi nivelul energiei se ridicase. Susan zăbovi să privească un bărbat care hrănea cu dolari de argint o maşină gigantică şi trăgea de manetă, apoi studie un domn mai în vîrstă care vîra monede de cinci cenţi într-o maşină pictată cu struguri şi piersici.

– Vrei să-ncerci? o întrebă Ross.

– Păi...

– Mă duc să-ţi aduc un fişic de dolari de metal.

– Dolari de argint? Nici vorbă. Cred că am ceva mărunţiş prin geantă. Scormoni pînă ce adună şapte monezi de cinci cenţi. Ross aprinse o lumină de pe maşinărie, în timp ce ea băgă trei fise. Urmări cilindrii învîrtindu-se, dar nimic nu se potrivea. Mai băgă trei monezi şi, cînd se aliniară două grămăjoare de cireşe, sună un clopoţel şi mai multe fise căzură în locaş.

– Ah, uite! strigă ea. Am cîştigat.

– Sigur c-ai cîştigat, dragă.

Ţinîndu-şi respiraţia, tot mai captivată, ea mai încercă trei monezi. Din nefericire, îşi consumă tot cîştigul, plus monezile din geantă, fără să mai cîştige ceva.

Suspină.

– *C'est la guerre.*

Ross îi oferi două fişicuri de fise de douăzeci şi cinci de cenţi pe care le cumpărase de la un supraveghetor.

– Încearcă-ţi norocul aici. Am o presimţire.

Privindu-l bănuitoare, ea întrebă:

– Aşa sînt ademeniţi oamenii să piardă averi? Cred că am să-mi limitez pierderea la treizeci şi cinci de cenţi.

– Măcar încearcă, scumpo. Cîntări în mînă fişicurile de bani. Chestiile astea sînt prea grele ca să le car în buzunare.

În pofida primului impuls, determinat de judecata ei sănătoasă, Susan consimţi. Cercetă deschizăturile pentru monede de un sfert de dolar, căutînd să descopere maşina perfectă. Ea încercă mai multe scaune şi studie panourile luminoase pînă cînd se hotărî pentru unul albastru din capătul sălii. Ross deşertă monedele într-un vas de carton şi se aşeză în spatele ei, urmărind-o cum joacă.

– Cred că-i un joc pentru tîmpiţi, bombăni Susan, băgînd trei fise în fantă şi apăsînd pe buton ca să-nvîrtească cilindrii.

Deodată, clopoţeii începură să sune ca sirenele de incendiu. Lumini sclipiră din toate părţile şi maşinăria înnebuni. Trei imagini se aliniară în faţa ei. O avalanşă de fise începură să curgă pe tavă, cu un clinchet constant, ding, ding, ding.

– *Jackpot*, chiui ea, privindu-l pe Ross şi aplicîndu-i un sărut apăsat pe gură. Am reuşit *jackpot*! Sărind în sus, arătă la rîndul de fise ce continuau să cadă în recipient. Uite, te rog, uită-te!

El rîse.

– Iubito, mai sînt încă mulţi de venit.

– Mai mulţi?

– N-o să fie destul loc pe tavă. Un supraveghetor va veni aici într-o clipă să-ţi achite suma.

Ochii ei se dilatară pe măsură ce-i sorbea cuvintele.

– Cît am cîştigat? întrebă ea încetişor.

El ridică un semnal care clipea să-ţi ia minţile, deasupra capului ei. Cînd Susan văzu cifra, aproape că amuţi. Îşi duse mîna la inimă. Nouă... îngăimă ea.

– ...mii opt sute şaptezeci şi cinci de dolari, sfîrşi el.

– Oh... Doamne... Dumnezeule. Simţi cum i se-nmoaie genunchii şi se lipi de Ross.

Pînă cînd şeful de sală ajunse lîngă ei, o mulţime destul de numeroasă se adunase ca s-o felicite. Învăluită ca într-o ceaţă, poză pentru cei care voiau s-o fotografieze lîngă maşină, apoi, încă ameţită, se duse cu Ross şi cu şeful de sală la casier.

Ross o zgîlţîi uşurel.

– Dragă, omul vrea să ştie cum să-ţi dea banii, bani gheaţă, cărţi de credit sau cecuri la purtător?

Ea încercă să gîndească, dar mintea îi era paralizată.

– Tu hotărăşti. Ţine minte, jumătate din bani sînt ai tăi.

– Nu, iubito, sînt toţi ai tăi.

– Dar...

– Sînt ai tăi, spuse el apăsat. Vrei să cumperi ceva pentru care ţi-ar trebui bani gheaţă?

O idee minunată şi nebunească îi încolţi în minte.

– Da, vreau să fac cumpărături.

La indicaţiile lui Ross, casierul numără mai multe bancnote de valoare mare, apoi tăie un pachet de cecuri pentru suma rămasă. Susan se zgîi la teancul de bani din mîna ei. Nu văzuse în viaţa ei atîtea bancnote de o sută de dolari la un loc. Dacă aveau s-o jefuiască? Deveni din ce în ce mai nervoasă, gîndindu-se la asta şi-şi roti privirea în jur, căutînd personaje dubioase.

– Ross, şopti ea, eşti bun să mă conduci pînă la *boutique*?

– Sigur. Vrei să stau cu tine cît faci cumpărături?

Ea clătină din cap.

– Nu. Doar să mă duci pînă acolo şi să mă laşi, apoi ne-ntîlnim în acelaşi loc peste două-trei ore. Vreau să-ţi ofer o masă la cel mai scump local din oraş.

[illegible]

Cred că trebuie să-mi lustruiesc cizmele. Vrei să comand eu masă?

Te-aș ruga.

Dorința dumneavoastră, e poruncă pentru mine, prințesă!

* * *

Două ore mai tîrziu, Susan, încărcată cu pachete, intră în apartament. Îl strigă pe Ross, dar nu primi nici un răspuns. Buun, se gîndi ea, are timp să facă o baie lungă înainte de a-și proba hainele noi. Una cu spumă. Cu foarte multă spumă.

Fredonînd pentru sine, își azvîrli cumpăraturile pe pat, își aruncă pantofii din picioare și se îndreptă spre baie.

În cîteva clipe, își prinse părul în creștet și se cufundă în cada adîncă de marmură pînă la bărbie. Cîntă de una singură, îngînînd melodia de la radio și se legănă în apa parfumată. Se simți al naibii de superficială. Genul ăsta de viață putea să creeze obișnuință.

Încă buimacă de norocul ei la joc și de

exorbitanta ei expediţie la cumpărături, îşi ridică în aer un picior şi mişcă din degetele cu unghiile lăcuite în roşu. Abia aştepta s-o vadă Ross în rochia ei albastră brodată. Era cel mai sexy lucru pe care-l avusese vreodată. Gîndul la reacţia pe care o va avea el în faţa noii ei toalete îi stîrni şi mai mult fantezia în legătură cu bărbatul care era în stare s-o tulbure într-atît cu privirea lui adîncă şi întunecată.

Iar sărutul lui o făcea să se simtă electrocutată, era un miracol că nu renunţase pînă acum la precauţii. Oare cît mai putea să...

– Doriţi companie? întrebă o voce profundă din uşa băii.

– Ross! ţipă ea, încrucişîndu-şi instinctiv braţele peste piept şi cufundîndu-se şi mai adînc în spumă. Fac o baie.

– Da, doamnă, zîmbi el, am observat asta de cum am intrat.

– Ce faci aici?

– În principal, mă uit la tine şi mă simt ca un răţoi năucit de furtună. Iniţial, intenţia mea era să te anunţ că avem o masă rezervată pentru cină peste o oră.

– Puteai să baţi la uşă.

Am bătut. De mai multe ori. Bănuiesc că nu [illegible] traversă baia şi se aşeză pe marginea [illegible] Vrei să te spăl pe spate?

Hunter Herlinger, eşti un neruşinat! Te rog să ieşi

[illegible] privi cu un soi de indulgenţă.

Iubito, nu pot vedea nimic de atîta spumă. [illegible] trebuie să-ţi mărturisesc că imaginaţia mea a luat-o complet razna. Hai, hai, nu-i nevoie să-ţi pierzi buna dispoziţie pentru atîta lucru. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să admiţi faptul că [illegible] spre lucrul spre care ne-ndreptăm.

El tulbură cu degetul spuma care părea că se dezintegrează cu o viteză alarmantă.

Da, sîntem făcuţi unul pentru altul. Şi-o să ne simţim atît de bine cînd s-o aprinde focul, încît o să topim aşternuturile. Atunci n-o să te mai sfieşti. N-o să te las să te-ascunzi de mine. Degetele lui îi încercuiră un genunchi care ieşea deasupra apei. Vreau să te văd toată, să te sărut, să te miros, să te gust în întregime şi să fac dragoste cu tine pînă n-o să te mai ţină genunchii ăştia drăgălaşi.

Ea simţi cum inima-i urcă în gît, iar pielea i se păruse dintr- odată atît de fierbinte încît fu uimită că apa nu clocoteşte în jurul ei. Primul impuls fu să-l tragă în cadă şi să-i spună:

– Ia tot, iubitule, sînt a ta.

Din fericire, îşi controla destul de bine hormonii ca să se poată abţine de la astfel de acte necugetate. Asta era genul mamei ei. Ea, dimpotrivă, îşi ascunse emoţia şi-l fulgeră cu privirea.

– Ross, ţi-am spus că n-am de gînd să fiu o...

– ...crestătură în plus pe răbojul de deasupra patului meu, încheie el. Fir-ar să fie, iubito, uită toată prostia asta cu răbojul. Tu eşti făcută pentru mine, eşti unică, chiar dacă nu ţi-ai dat seama de asta. Răbdarea nu e punctul meu tare, dar am să-ncerc să mă abţin pînă cînd o să simţi şi tu la fel. El zîmbi şi-i mîngîie o şuviţă de păr care-i cădea pe frunte. Acum, ar fi cazul să-ţi văd noile achiziţii. Se ridică şi ieşi din baie.

Cînd auzi uşa închizîndu-se, Susan mai zăbovi o clipă în spuma care se topea, cîntărind cuvintele lui Ross. Erau oare, pur şi simplu, o replică bine şlefuită sau ascundeau un sîmbure de adevăr? Putea fi, oare, ceva permanent cu un bărbat ca Ross?

Nu, îşi spuse ea. Suferea, pur şi simplu, de pe urma faptului că-i fusese răscolit libidoul. Ar putea [illegible], eventual, o aventură cu el, dar iubire? Își aducea aminte de cîte ori declarase mama ei că e îndrăgostită, că a găsit omul. Sentimentele fuseseră mai efemere decît bulele de săpun din cadă. Susan citise tot ce-i căzuse în mînă despre familiile dezorganizate, iar a ei fusese una de prima mînă. Înțelesese pericolul repetării acelorași greșeli și nu intenționa cîtuși de puțin să urmeze drumul Barbarei Bendel Weller Sinclair Bartlett Moore Guildry.

Nevrînd să lase gîndurile despre mama ei să-i strice tot cheful, se smulse din baie și se șterse.

După ce se înfășură în cearceaful elegant de baie, se fardă, punînd în aplicare noile trucuri învățate de la Linda. Se parfumă și-și retușă coafura cu fierul de ondulat, după care își puse o pereche de dresuri noi care străluceau într-o nuanță argintie și despre care vînzătoarea de la magazin declarase că sînt absolut obligatorii la rochie. Scoase din cutie obiectul albastru, brodat cu mărgele, și alunecă în interiorul său. Complet căptușită și cu un fel de sutien încorporat în ea, rochia nu necesita, practic, nici un fel de *dessous*-uri, dar Susan se simțea aproape dezbrăcată. Atingerea senzuală a mătăsii pe sfîrcurile goale îi dădea fiori pe piele.

Începînd să se-ndoiască de justețea acestei cumpărături extravagante, se studie în oglinda înaltă, întorcîndu-se în dreapta și-n stînga. S-ar simți mai bine dac-ar avea măcar un sutien. Dar bretelele subțiri și spatele decoltat făceau ca un sutien obișnuit să fie cu neputință de purtat și n-avea la ea unul fără bretele. Toaleta era însoțită de o eșarfă lungă; poate dac-ar...

O bătaie în ușă îi curmă firul gîndurilor.

– Ești cît de cît gata? strigă Ross.

– În două minute, răspunse ea.

O să porți rochia așa cum e, îi porunci ea imaginii din oglindă. Dacă ai luat-o, afișeaz-o! Își împinse pieptul înainte și-și scutură părul peste umeri cu o mișcare energică din cap.

Își atîrnă cercei de cristal în urechi și-și vîrî picioarele în sandalele argintii noi, cu tocuri mai înalte decît purta de obicei. În timp ce-și îndesa cîteva articole indispensabile într-o poșetă de seară, se ruga să nu cumva să cadă în nas și să se facă complet de rușine.

Privindu-se pentru ultima oară în oglindă, simți un teribil gol în stomac. Pe cine încearcă să păcălească? Nu fusese niciodată o femeie fatală.

Ross o să-şi spună probabil că e îmbrăcată deplasat şi ridicol. Îi venea să se ascundă sub pat.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, el ciocăni din nou.

Hai, scumpo. Nu mai pot de nerăbdare să te văd!

Ea respiră adînc, îşi îndreptă umerii şi deschise uşa.

Ross o privi lung, de parcă l-ar fi şocat. Panica îi punea un nod în gît. El dădu drumul unui fluierat discret şi un zîmbet i se aşternu pe faţă. Văzînd licărul din ochii lui negri, ea începu să-şi recapete încrederea.

Învîrteşte-te puţin, scumpo, să văd efectul întreg.

Ea se învîrti încet.

Arăt bine?

Uau-uau, Susan, un pic dacă arătai mai bine, făceam atac de cord.

Observîndu-i costumul negru, cămaşa albă şi cravata, ea întrebă:

Crezi că sînt îmbrăcată deplasat?

Privirea lui se prelinse încet peste întinderea de piele de deasupra corsajului şi zîmbetul i se lărgi.

– Oh, nu, n-aş zice asta.

Încrederea ei începu să şovăie. Îşi puse o mînă peste piept.

– Am... am o eşarfă. Sau aş putea să mă schimb.

El păşi mai aproape şi-i dădu mîna la o parte.

– Susan Sinclair, iubirea vieţii mele, eşti perfectă. Absolut, pozitiv şi neîndoielnic perfectă.

– Eşti sigur?

– N-am fost niciodată mai sigur de vreun lucru de cînd mă ştiu. S-ar putea să fie nevoie să bat cîţiva bărbaţi, dar... o sărută pe rotunjimea umărului, ce naiba? Întotdeauna mi-am spus: ai luat-o, afişeaz-o!

Ea rîse.

– Înţelept gînd.

El se încruntă, neştiind cum să ia comentariul ei.

– Las-o baltă, zise ea, apucîndu-l de braţ. Mor de foame.

* * *

Se aşezară la o masă izolată, într-un club elegant, unde un pian cînta discret melodii lente şi unde mîncau caviar pe felioare mici de pîine prăjită, sorbind şampanie cu gust de stropi lichizi de soare. Ross îi făcu cu ochiul.

Ai dracu' localul ăsta ca să n-aibă şi *nachos*.

Un hohot de rîs îi urcă în gît şi Susan îl înăbuşi cu o înghiţitură de vin.

Eşti incorigibil.

El făcu ochii mari, cu ignoranţă prefăcută.

Asta înseamnă un fel de cutie de carton, nu-i aşa?

Rîsul ei răbufni.

Ştii foarte bine ce înseamnă incorigibil. Ţi-am prins jocul. Nu eşti tu necioplitul cu basma roşie la gît, cum ai vrea să creadă lumea. Te-am auzit comandînd într-o franceză fără cusur.

– Păi, mama mea a insistat ca băieţii ei să înveţe cîteva chestii drăguţe în viaţă. N-am fost noi întotdeauna prea silitori, dar Miss Eleanor e ca un general.

– Mi-ar face plăcere să o cunosc cîndva pe femeia asta formidabilă.

– Poţi conta pe asta. Şi cred că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să-i pun să defileze pe Paul, Holt şi Cory, ca să obţin aprobarea ta.

Ea rămase surprinsă.

– N-are nici o importanţă dacă eu îţi aprob sau nu familia.

– Ba bineînţeles că are, scumpo. La masa familiei Beringer este un loc care te aşteaptă tocmai pe tine, de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun, chestii de genul ăsta. Familia mea a ţinut întotdeauna să marcheze sărbătorile. O s-o includem şi pe Dagna. O să se-nţeleagă de minune cu maică-mea.

Încurcată de întorsătura pe care o luase conversaţia, ea devie discuţia spre alt subiect. În timp ce luară o cină franţuzească dintre cele mai alese, vorbiră zeci de nimicuri despre lucruri care păreau să le facă plăcere amîndurora. Iar Ross, ca de obicei, continuă s-o amuze cu umorul lui nativ.

Îi făcea plăcere să fie cu el, să-i asculte vocea gravă, să-i privească ochii care se strîngeau în formă de semilună şi parantezele care se adînceau în obraji cînd rîdea, ceea ce se întîmpla adesea.

Îi plăceau obrajii lui aspri şi trăsăturile lui puternice. Îi plăcea rotunjimea senzuală a buzelor lui şi îşi amintea senzaţia pe care i-o dădeau cînd se lipeau de gura ei, de pielea ei. O durere ascuţită i se înfipse în trup şi începu să pulseze spre exterior. Oricît de tare s-ar fi străduit, nu reuşea să controleze dorinţa care-o răscolea.

- Iubito, spuse el într-o şoaptă răguşită, dacă nu încetezi să mă priveşti aşa, clienţii acestui restaurant franţuzesc şi snob vor avea parte de un spectacol pe cinste.

Încurcată, ea îi răspunse pe un ton înţepat:

-- Sînt sigură că nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ba ştii foarte bine. Mă faci să mă încing mai tare decît fierul înroşit şi singurul lucru pe care-l am în minte este cum aş face dragoste cu tine pe planul de colo.

Ochii i se dilatară.

– Ross! Nu se cade să spui astfel de lucruri!

– De ce nu? E purul adevăr.

Arşiţa îi îmbujoră obrajii şi ea îşi pironi privirea pe friptura de viţel din farfurie, tăind-o cu îndîrjire, de parcă era o fleică de vită de două parale.

Ross îşi puse mîna pe a ei, s-o liniştească.

– Iubito, iartă-mă dacă te-am făcut să te simţi jenată. Încerc să-mi pun lacăt la gură, dar unele lucruri îmi scapă. Jur că n-am să mai fac nici o aluzie la asta. O.K.?

Ea încuviinţă din cap.

Cînd terminară masa, Susan insistă să achite ea nota, aşa cum promisese. Observă că asta îl face pe Ross să se foiască nemulţumit în scaun, dar insistă.

Cînd ieşiră din restaurant, Ross spuse:

– Ai vrea să vedem un spectacol? Avem de ales între o revistă cu o mulţime de fete cu picioare lungi, o trupă de comedie, care se zice că-i destul de bună, sau Carly Simon.

– Carly Simon? Vai, Ross, chiar am putea? Îl ador pe Carly Simon.

– Dragă, cînd zîmbeşti aşa, aş fi în stare să prind şi luna cu lasso-ul, dacă mi-ai cere-o, şi ţi-aş pune-o la picioare.

◆

Mergînd spre apartamentul lor, după spectacol, Susan se simţea de parcă ar fi păşit pe valuri de bumbac pufos. Cu braţul pe după talia lui Ross şi cu al lui în jurul umerilor ei, îşi odihnea capul pe umărul lui masiv şi fredona o melodie din spectacol. Seara fusese perfectă, mai mult decît perfectă. Îi părea rău că se sfîrşea.

Dar nu era nevoie să se sfîrşească, îşi aminti ea. Nu făcea decît să se pedepsească singură pentru ceea ce doreau amîndoi. Era tot timpul obsedată de el, iar tenacitatea ei de a rezista avansurilor lui începea să pălească.

În apartament îi aştepta o gustare pentru miezul nopţii: fructe, brînză şi încă o sticlă de vin.

Vrei puţin? întrebă Ross.

Ea clătină din cap şi rămase tăcută, aşteptînd ca el s-o sărute. Nu trebui să aştepte prea mult. El o luă în braţe şi-i astupă gura într-o sărutare lungă care-i tăie răsuflarea şi-i stîrni fiori ce şerpuiau în lungul şirei spinării. Ea se dărui cu totul senzaţiei delicioase care o străbătea pe dinăuntru şi-i întoarse sărutul cu tot dorul descătuşat acum din lanţurile în care fusese ţinut.

El o sărută în felul acela specific, de-a lungul gîtului şi cu o mişcare scurtă a degetului dădu la o parte una din breteluţele înguste, apoi pe cealaltă. Cînd limba lui desenă un cerc umed pe unul din umerii goi, ea îşi încleştă degetele pe reverele hainei lui, ca să nu se transforme într-o grămadă de lut fără minte la picioarele lui Ross.

El îi coborî corsajul rochiei astfel încît să-i dezvelească sînii şi mîrîi de plăcere cînd sfîrcurile ei se încordară.

– Perfecţi, murmură el.

Prăbuşindu-se într-un fotoliu, o trase în braţe şi-i sărută cu evlavie fiecare rotunjime. Cînd îi prinse sfîrcul în gură şi îl umezi, apoi îl supse uşor, senzaţii minunate excitară extremităţile nervilor ei. Capul i se lăsă pe spate şi respira fremătînd, savurînd plăcerea care se transforma în flacări. Gura lui devenise fierbinte şi flămîndă, mîinile lui nerăbdătoare deveniră excitante.

Se vor duce în dormitorul ei sau într-al lui? În camera ei era o dezordine groaznică. Îşi lăsase lucrurile în dezordine. Şi protecţia? Nu obişnuia să poarte prezervative în poşetă. Oare era pregătită? Dacă el o să considere că-i o amantă nepricepută? În definitiv, n-avea atîta experienţă ca el. O încleştare grăbită pe bancheta din spate a unei maşini şi cinci ani de căsnicie cu Thomas Rowe nu se puteau numi experienţă. Cu siguranţă o să fie dezamăgit. Ea se crispă.

Gura lui Ross opri dulcea tortură şi el se trase înapoi. Cu mîinile tremurînde, îi aranjă cu grijă la loc corsajul şi bretelele. Ea era stînjenită şi nedumerită.

– Iubito, iartă-mă. Iar m-am lăsat luat de val, după ce ţi-am spus... În orice caz, iartă-mă.

– Dar, Ross...

– Pînă cînd nu eşti pregătită, n-o să te mai presez.

– Dar, Ross...

– Nu, fără nici un „dar“! N-am vrut să dau iarăşi buzna ca un armăsar la vremea împerecherii. O lovi uşor peste fund. Acum fugi la culcare. Îmi pare rău că nu te pot conduce pînă la uşă, dar s-ar putea să am un mers cam ciudat o bucată de vreme.

Ea ieşi în fugă din cameră, închise uşa dormitorului în urma ei şi se sprijini de ea. S-a dus naibii noaptea ei de pasiune sălbatică. Se simţea ca un copil lăsat ca ultima rezervă într-o echipă de baseball.

Şi, frustrată, se dezbrăcă şi-şi şterse fardul de pe faţă. Cu ce greşise? Nu ea se retrăsese; el o făcuse. Poate că, în fond, n-o dorea. Poate că totul fusese doar un fel de joc.

Nu. Simţise dovada dorinţei lui cînd îi stătuse în braţe. O dorea. Atunci ce se întîmplase?

Poate că încerca, într-adevăr, să ţină seama de sentimentele ei şi să n-o preseze. Ar fi vrut să intre în dormitorul lui şi să ţipe:

– Presează-mă, presează-mă.

Stai puţin. Ea adoptase o atitudine foarte pasivă în tot timpul sărutărilor şi al preludiilor amoroase. L-a aşteptat doar pe el, *i-a îngăduit* doar lui. Halal purtare de femeie independentă. Cum de îndrăznise el?

O să-i arate ea sergentului Ross Beringer.

Furioasă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi cît se poate de dîrză în hotărîrea ei, smulse cămaşa de noapte nouă, neagră şi foarte sexy dintr-una din pungile cu cumpărături şi o îmbrăcă repede. Pulveriză puţin parfum şi păşi prin acest abur. De teamă să nu-şi piardă curajul, traversă în grabă holul pînă în camera lui, oprindu-se doar atît cît să apuce, în treacăt, un cuţit ascuţit de pe tava cu fructe.

◆

Opt

El îşi înălţă sprîncenele, cînd se deschise uşa.

– Ţi-ai pus în gînd să mă înjunghii sau să mă castrezi cu cuţitul ăla?

Lampa era aprinsă, aruncînd o lumină discretă peste patul în care era întins Ross. Ca şi în noaptea cealaltă, cearceaful îl acoperea doar pînă la talie. Pieptul lui gol arăta întunecat în contrast cu cearceafurile albe, iar şuviţele mătăsoase de păr care-i acopereau pectoralii bine dezvoltaţi reflectau lumina, strălucind în nuanţe de bronz şi

– Nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji. Vino încoace. Răvăşind cearceaful, o trase lîngă el. Foarte încet, îi sărută pleoapele pe rînd, apoi colţurile tremurînde ale gurii.

– Eşti nervoasă, iubito?

– Poate, puţin. N-am fost niciodată prea grozavă la capitolul ăsta. Mă tem că vei fi dezamăgit.

– Nici o şansă.

Proptit într-un cot, o sărută şi o mîngîie cu mişcări lente şi lungi, pînă cînd o moleşeală plină de senzualitate îi învălui trupul. Cu ochii închişi, ea savura senzaţiile stîrnite de buzele şi limba şi degetele lui. El se descotorosi cu îndemînare de cămaşa de noapte şi-şi concentră atenţia asupra sînilor, adulmecîndu-i şi trecînd cu limba peste sfîrcurile sensibile, cuprinzîndu-le rotunjimea în palme.

În timp ce-i săruta şi-i sugea şi-şi freca obrazul de pielea delicată a sînilor ei, mîna lui îşi croi încet drum în jos, peste cutia toracică, peste curbura şoldului, încercuindu-i coapsa, mişcîndu-se mereu mai aproape de îmbinarea care aproape că durea de atîta dorinţă. Durerea deveni mai ascuţită cînd el îi îndepărtă coapsele, cu mişcări negru.

– Nici una, nici alta. Îi înmînă cuţitul. L-am adus ca să faci crestătura pe răboj. Vocea ei suna ciudat şi parcă tremura. Îşi drese glasul.

Nedezlipindu-şi ochii de la ea, el luă cuţitul şi-l azvîrli într-un colţ unde lovi peretele cu un zgomot surd.

– Am trecut de faza cu răbojul, dar mi-aş dori al naibii de tare să fac dragoste cu tine, Susan. Inima mea şi încă cel puţin trei organe de importanţă vitală sînt la cheremul tău. Eşti sigură că asta vrei?

Ea încuviinţă din cap.

– Foarte sigură. Eşti... pregătit?

El chicoti.

– Sin, sînt pregătit din prima zi cînd te-am văzut. Dacă nu vorbeşti serios, mai bine fugi repede, fiindcă, cu chestia aia pe care o ai pe tine, mă faci să strîng din dinţi pînă mi se tocesc măselele.

– Nu, vreau să spun... pregătit. Oh... ştii tu... *pregătit*.

Un zîmbet amuzat flutură pe buzele lui.

– Oooh... adică *pregătit.*

Zîmbetul i se lărgi pe toată faţa.

la fel de blînde.

Limba lui desenă o dîră umedă de-a lungul sternului şi-i încercui buricul. Degetele lui făcură o incursiune care-i tăie respiraţia şi-i deschise ochii. Atunci o văzu.

– Ross!

– Hmmm, răspunse el, fără să-şi întrerupă miraculoasa explorare.

– E o oglindă în tavan.

– Îhîm-hm.

– Stinge lumina.

– Eu vreau să te văd şi vreau ca şi tu să vezi ce fac.

Era cu totul deasupra ei, gustînd-o, sărutînd-o, mîngîind-o, de parcă era în transă. Ea încercă să-şi ţină ochii strîns închişi, dar aceştia se deschiseră într-o fascinaţie lascivă. Nu numai că putea simţi fiecare senzaţie care-i înceţoşa mintea, dar putea să şi urmărească magia prin care el îi vrăjea trupul. Totul era de un erotism imens, surprinzător de excitant.

El aruncă deoparte cearceaful şi-şi frecă trupul bronzat, musculos, de trupul ei fragil, cu graţia fluidă a unei pantere. Ea urmări cum capul lui întunecat se mişcă pe suprafaţa pielii ei, gustînd, scormonind, răpindu-i orice urmă de raţiune, pînă cînd ea se zvîrcoli înnebunită. Gemînd, îşi împleti degetele în părul lui şi-i trase faţa aproape de a ei.

– Ce-mi faci? îl întrebă într-o şoaptă disperată.

– Te iubesc, aşa cum am visat s-o fac, iubita mea. Vreau să te fac să ţi se înmoaie genunchii de cît de tare mă doreşti.

Ei i se opri respiraţia în gît.

– Am trecut deja de stadiul ăsta. Am trecut de mult.

– Nu încă, iubito, dar eşti aproape.

Buzele lui, ferme şi pricepute, se mişcară peste ale ei cu o foame care făcu s-o cutreiere un nou val de dorinţă. Cînd mîinile lui îi mîngîiară trupul şi limba-i pătrunse în adîncul gurii, toate reţinerile ei se risipiră şi faimosul ei autocontrol se transformă în scrum. Un sunet slab i se auzi în gît şi deveni sălbatică.

Mîinile ei cutreierară trupul lui umed într-o înflăcărată uitare de sine; întîmpina fiecare împunsătură a limbii lui cu o chemare a limbii ei. Îşi lipi faţa de gîtul lui, inspiră mirosul lui masculin, îi linse umărul şi savură gustul sărat al pielii, îşi înfipse degetele în spinarea lui, implorîndu-l s-o umple, s-o întregească.

Respiraţia lui se precipită, se-ndepărtă o clipă, apoi reveni. Ea se deschise pentru el, se întinse să-l primească. El îngenunche şi-i ridică şoldurile cu o singură mişcare a mîinilor sale mari. Ea îi încleştă umerii şi-l trase să intre, dar preţ de o clipă el doar o privi, cu trăsăturile preschimbate într-un portret al aşteptării încordate, aspru şi răvăşit de pasiune.

– Vrei să mă opresc?

– Nu. Doamne, nu, gemu ea.

– Dacă merg mai departe, Susan, te însemn ca fiind a mea. Înţelegi?

Fremătînd de dorinţă, ea încuviinţă din cap.

– Spune, atunci. Spune că eşti a mea.

– Sînt a ta. Numai a ta.

– Oh, Doamne, gemu el, pătrunzînd adînc şi nerăbdător în trupul ei. Oh, iubirea mea.

Picioarele ei îl încercuiră, îl prinseră ca într-un cleşte şi împreunarea lor deveni un torent de dorinţă, un vîrtej de zbucium erotic, o tornadă care pustia totul în cale. Unirea lor avea ceva primar, de cedare în faţa instinctului, dar în acelaşi timp era o nevoie mistuitoare de a se amesteca, a se topi unul în celălalt, a face împreună saltul în strălucirea patimii care orbeşte şi leagă.

Cînd pasiunea atinse dimensiuni insuportabile, Susan scoase un strigăt, o chemare plină de dorinţă frenetică, neîmblînzită.

– Uşurel, iubita mea, murmură el. Am să te duc pînă acolo. Mîna lui alunecă între trupurile lor şi o mîngîie uşor cu degetul mare.

Îndată ea fu cuprinsă de mirifice, nimicitoare spasme aurii care păreau să se înlănţuie iarăşi şi iarăşi.

– Ross, ah, Ross.

Cuvintele şi împlinirea ei îi frînseră controlul. El deveni rigid şi un strigăt profund îi scăpă din gîtlej.

Cîteva clipe lungi, rămaseră îngemănaţi, bucurîndu-se de radiaţia care-i învăluia. Apoi el se rotogoli într-o parte şi o trase alături. Îşi sprijini obrazul pe fruntea ei şi-şi plimbă mîna pe conturul trupului ei.

– Eşti perfectă, iubirea mea. Absolut, incomparabil şi dată naibii de perfectă. Ştiam eu c-o să aprindem iadul pe roate cînd ajungem în pat împreună.

Ea rîse.

– N-am ştiut că sînt aşa dezmăţată. Tu dai la iveală o parte din mine despre care habar n-aveam că există.

El o sărută.

– A fost întotdeauna acolo ... aşteptînd să apar eu. O sărută iarăşi. Ţi-e foame?

– Puţin.

– Mă-ntorc îndată.

Total nestingherit de goliciunea lui, el alunecă afară din pat. Susan se întinse şi-l privi cum iese, admirîndu-i torsul prelung, curbura feselor netede, lungimea picioarelor musculoase. Surprinzîndu-şi propria goliciune în oglinda de deasupra capului, îşi căută cămaşa de noapte şi o îmbrăcă.

Într-o clipă, el reveni cu tava încărcată cu vin, brînză şi fructe. Se opri şi îşi încruntă sprîncenele.

– De ce-ai făcut asta?

– Ce-am făcut?

– Ţi-ai pus cămaşa de noapte. Ţi-e frig?

Ea roşi uşor şi clătină din cap.

– Nu-s obişnuită să stau goală.

– Ar fi bine să te obişnuieşti. Am de gînd să te cam ţin aşa! El îi trase peste cap acel capriciu de satin şi dantelă şi-l azvîrli. Zîmbind, îi ciupi nasul şi-i vîrî în gură o boabă de strugure. Iar data viitoare, e rîndul meu să mă uit în oglindă.

❦

Dormiră pînă tîrziu şi comandară micul dejun în cameră, apoi se hotărîră să facă o plimbare pînă la Lacul Tahoe. Atrăgîndu-i atenţia că în munţi trebuie să fie frig, Ross îşi cumpără un pulover de lînă de la magazinul hotelului, iar Susan îmbrăcă unul asemănător, pe care-l cumpărase pentru Dagna în incursiunea ei din ajun.

Cu Ross la volanul unei maşini închiriate, de data asta un Lincoln, din cauza picioarelor lui lungi după cum îi spusese, părăsiră deşertul înalt pentru culmile munţilor. Priveliştea era spectaculoasă. O ninsoare uşoară, ce căzuse în urmă cu cîteva zile, se aşternuse albă pe coniferele înalte ce se înşirau de-a lungul şoselei şerpuite.

Se opriră de mai multe ori să admire întinderea imensă şi sălbatică a lanţului munţilor Sierra, mai maiestuoasă şi mai impresionantă decît tot ce văzuse Susan în viaţa ei.

– Ah, Ross, e atît de frumos, spuse ea, cu un uşor frison în răcoarea munţilor, plimbîndu-şi privirea peste nesfîrşita întindere de păduri verzi.

Splendide rîuri de munte se rostogoleau peste pietrele rotunjite şi şlefuite.

El o strînse în braţe şi-i frecă mîinile.

– O să îngheţi. Hai înapoi în maşină.

– Nu mi-am dat seama cît de mult mi s-a subţiat sîngele trăind în Texas. Şi încă nici nu-i iarnă.

Într-un pitoresc orăşel, cumpărară suveniruri, iar Ross găsi pentru amîndoi cîte un *poncho* de lînă cu motive indiene şi o pereche de mănuşi pentru ea.

– O să arăt ca o doamnă din aia cu zeci de bagaje cînd mă voi urca în avion cu toate cumpărăturile pe care le-am făcut.

– Mda. El îi sărută nasul rece. Dar o să fii o doamnă caldă.

După o zi minunată, coborîră din Sierra spre Reno, cînd începu să se lase întunericul.

La hotel, făcură o baie înspumată, de data asta împreună. Mai băură din şampania lui Marty Green şi se hîrjoniră ca nişte copii sau ca nişte îndrăgostiţi, în cada imensă.

Se îmbrăcară şi coborîră la cină, apoi dădură o raită prin cazinou, încercîndu-şi norocul la cîte-un joc sau altul, dansară puţin într-o sală unde cînta orchestra. Apucară să intre la spectacolul de noapte al unui cuplu de comici care distrau publicul cu nişte texte cam tari, dar teribil de amuzante.

Braţ la braţ, străbătură cazinoul lung spre apartamentul lor.

– Eşti obosită? întrebă Ross.

– Puţin. Dar e o oboseală plăcută. Îşi sprijini capul de umărul lui şi căscă.

– Acum să nu-mi faci figura. Am plănuit ca noi doi să nu dormim – o vreme.

Nici nu dormiră. De fapt, nici unul dintre ei nu reuşea să adoarmă. Ross era fascinat de oglinzi.

* * *

Duminică dimineaţă la nouă şi jumătate, Ross şi Susan intrară în cafenea. El era îmbrăcat cu jeanşi, cu o jachetă decolorată din doc şi purta pălăria cea neagră. Ea avea jeanşi noi, o jachetă asortată, imprimată de mînă, şi o pereche de cizme roşii de cowboy, cu fluturaşi pe carîmb.

Plănuiseră să ajungă mai devreme, dar în dimineaţa aceea un lucru îl atrăsese pe altul şi tot aşa... în fine, coborau mai tîrziu decît intenţionaseră.

Miresme ademenitoare de cafea, şuncă şi cornuri calde radiind de pe mese şi dinspre bucătărie, o făcură pe Susan să saliveze. Băuseră o cafea în cameră, dar era nerăbdătoare să mai bea o ceaşcă şi, pe deasupra, murea, efectiv, de foame. Ciudat lucru să-i fie atît de foame, cînd ea, de obicei, nu mînca mai nimic la micul dejun.

Ora de vîrf fiind deja trecută, erau mai multe mese libere şi Ross o rugă pe chelneriţa zîmbitoare care-i întîmpină să-i aşeze la o masă unde servea Mary Alice.

Chelneriţa îşi înălţă capul şi se încruntă mirată.

– Mary Alice? După o pauză, adăugă: Aha, fata cea nouă. Poftiţi pe-aici, vă rog.

Clătinîndu-şi coada de cal, îi conduse la o masă pentru patru persoane. Între solniţă, pacheţele de zahăr şi o căniţă cu sirop, se afla nelipsita vază de sticlă în formă de boboc, cu o singură garoafă roşie şi un fir de ferigă. Deşi era amplasat într-un hotel luxos, localul părea copia fidelă a mii de cafenele risipite pe tot cuprinsul ţării. Susan se gîndi că e un loc foarte comun pentru marea confruntare pentru care trudiseră atîta.

După ce Susan cercetă meniul, şopti:

– Parc-aş avea fluturi în stomac. Nu ştiu dacă-i din cauza foamei sau fiindcă urmează s-o întîlnim pe Mary Alice.

Ross chicoti.

– Cred că e puţin din amîndouă. Eu aş putea face faţă unei stive înalte de clătite plus trei ouă, cîrnaţi şi biscuiţi.

Urmăriră o femeie tînără şi subţirică ce ducea o tavă cu mîncare la o masă de alături şi care porni apoi spre ei, în mînă cu carneţelul pentru notat comanda. Purta o uniformă galbenă, care nu se-mbina prea fericit cu tenul ei palid.

– Asta trebuie să fie Mary Alice, şopti Susan din colţul gurii. Oricît încerca să-şi păstreze calmul, inima începu să-i bată mai tare şi palmele i se umeziră.

Chelneriţa trase creionul pe care-l avea înfipt în cocul neglijent de păr şaten prins în creştetul capului. Era trasă la faţă, iar ochii ei păreau ai unei femei mai vîrstnice de douăzeci şi opt-douăzeci şi nouă de ani, cît bănuia Susan că ar putea să aibă. Unghiile îi erau roase pînă-n carne.

Zîmbetul profesional pe care li-l adresă nu i se citi şi în privirile ochilor căprui.

– Cu ce vă pot servi în dimineaţa asta?

– Sînteţi Mary Alice Whiteside? întrebă Ross.

Îngrijorarea i se citi în ochi.

– Da, răspunse ea speriată.

Ross îşi desfăcu jacheta şi-i arătă steaua argintie prinsă pe cămaşă.

– Ross Beringer, Texas Ranger. Doamnă, am vrea să vă punem cîteva întrebări, dacă nu vă supăraţi.

Pe faţa ei se aşternu o expresie de panică. Se răsuci şi fugi spre bucătărie ca un şoricel speriat.

– Haide, îi strigă Ross lui Susan. Trebuie s-o prindem.

Săriră amîndoi şi o luară la fugă după Mary Alice, sărind peste mese de parcă ar fi fost la o cursă cu obstacole. Probabil dărîmară cîteva, judecînd după strigătele furioase care se auziră în urma lor, dar nu se opriră nici să evalueze daunele, nici să-şi ceară scuze.

Cu Susan la un pas în spatele lui, Ross dădu buzna prin uşa batantă în bucătăria uriaşă. Cel puţin o duzină de bucătari cu diverse îndeletniciri lăsară lucrul şi se uitară la perechea care năvălise înăuntru.

– Nu puteţi intra aici! strigă un bărbat durduliu, cu vocea piţigăiată.

– Ba al naibii să fiu dacă nu intru, îi strigă

Ross. O prinse pe Susan de mînă şi o trase după el. Pe aici. S-a dus în spate.

Fuga lor în zig-zag prin bucătărie stîrni în încăpere un haos de nedescris. Unii ţipau şi încercau să-i alunge, fluturîndu-şi şorţurile, de parc-ar fi încercat să alunge un cîrd de găini. Alţii se luptau mai activ, agitînd ameninţător crătiţi deasupra capului sau încercînd să-i apuce de haine. Braţele lui Susan fură aproape smulse din umeri, cînd un bucătar furios o apucă dintr-o parte şi Ross din cealaltă.

– Ross! urlă ea.

El se răsuci şi călcă într-un vas mare de inox plin cu măruntaie de peşte, pe care cineva i-l împinsese în cale. Blestemă, scuturîndu-şi cizmele. Fulgerîndu-l cu privirea pe agresorul lui Susan, scoase pistolul.

– Poliţia, mormăi el. Lasă-ne să trecem.

În cameră se lăsă liniştea şi braţul ei fu eliberat. Ross trimise cu un şut vasul într-un colţ, însoţindu-şi gestul cu o înjurătură complicată şi o prinse din nou pe Susan de mînă. Cînd ieşeau pe uşa din spate, un scrîşnet de roţi se auzi din parcarea din dreapta lor. Un Mustang vechi, albastru, manevra în viteză printre şirurile de maşini parcate şi se-ndrepta spre ei.

– Pe aici, ţipă Ross, tîrînd-o spre uşa din faţă a hotelului.

Mary Alice trecu pe lîngă ei, tocmai cînd ajunseseră în dreptul şirului de taxiuri de la intrare. Ross îi făcu semn celui mai apropiat dînd la o parte un domn cu un geamantan.

– Urgenţă, mormăi el în chip de scuză. Omul cu geamantanul căscă ochii mari la pistolul din mîna lui Ross şi se dădu înapoi. Urmăreşte Mustangul acela albastru! îi strigă şoferului, în timp ce sărea în scaunul din spate, trăgînd-o pe Susan după el.

– Mii de draci, spuse şoferul, dezvelindu-şi dinţii de aur într-un zîmbet larg. Întotdeauna mi-am dorit să fac chestia asta. Porni aparatul de marcat şi demară, scrîşnind din cauciucuri, pe cînd Susan încă se mai căznea să închidă uşa. Puţin a lipsit să nu fie proiectată afară.

Ross o trase înapoi şi trînti uşa.

– Ai un bacşiş de cincizeci de dolari dac-o prinzi, îi spuse Ross şoferului, în timp ce punea pistolul la loc.

– S-a înţeles, şefu'! Nu-mi scapă ea mie. Taxiul trecu un stop pe roşu şi goni după maşina albastră, care avea un avans bunişor. Voi doi sînteţi oamenii legii? întrebă şoferul.

– Mda.

– Dumnezeu o să te pedepsească pentru minciunile pe care le-ai spus, şopti Susan în urechea lui Ross.

El îi făcu doar cu ochiul şi zîmbi.

– Fata aia pe care o urmărim a jefuit pe cineva sau vreo chestie de genul ăsta? strigă şoferul peste umăr.

– Nu, avem doar nevoie de ea ca să-i punem cîteva întrebări în legătură cu un caz la care lucrăm.

Şoferul viră în viteză şi Susan, căutînd ceva de care să se agaţe, se izbi de uşă. Ross o trase înapoi lîngă el şi o ţinu de mijloc, cît trecură printr-un şir de curbe şi întoarceri ameţitoare. Se simţi ca un pasager în metrou.

– Ţineţi-vă bine, ţipă şoferul. Scurtătură.

Făcu slalom printr-o parcare, izbindu-se de fiecare bordură cu viteza de cincizeci de mile pe oră. Capetele lor se izbeau de tavanul maşinii, apoi fundurile săltau în arcurile banchetei tapiţate cu piele, în vreme ce taxiul părea că zboară peste terenul accidentat.

– Uite-o colea! jubilă şoferul, un anume

Roscoe P.Davis, după cum se putea vedea pe permis. Ieşi în viteză din parcare, chiar în spatele Mustangului, în momentul cînd Mary Alice accelera şi ieşea din oraş.

– Ce vreţi să fac mai departe?

– Ţine-te după ea pînă găseşti un loc pustiu şi blochează-i calea, îi spuse Ross.

Dar soarta interveni. Maşina albastră încetini, apoi trase pe dreapta într-o parcare înconjurată de dealuri sterpe de nisip. Ross sări afară din maşină şi alergă spre Mustang. Susan venea la doi paşi în urma lui. Vîntul deşertului îi răvăşi părul, încercă să-i smulgă pălăria lui Ross şi le aruncă nisip în faţă.

Mary Alice stătea ghemuită asupra volanului, tremurînd.

– N-am să vă las să-mi luaţi copiii.

Ross se încruntă şi se apleacă spre ea, proptindu-şi mîinile pe geamul deschis.

– Copiii?

– Nu te-a trimis bărbatu-meu?

– Rodney?

– Da, spuse Mary Alice cu o voce tremurată. L-am părăsit şi de îndată ce o să-mi pot permite o să cer divorţul. N-o să mă mai pocnească el pe mine sau pe vreunul din copii.

– Nu te condamn, spuse Susan, indignată de ideea bătăii în familie. Nu trebuie să te resemnezi şi să accepţi un astfel de comportament necivilizat.

Ochii căprui ai lui Mary Alice se mişcară de la Ross către Susan şi înapoi.

– Dacă nu-i vorba de Rodney, atunci ce vreţi cu mine?

– Doar, cîteva întrebări în legătură cu mama dumitale, spuse Ross, asumîndu-şi responsabilitatea interogatoriului.

Roscoe îşi scosese trupul mătăhălos din taxi şi, sprijinit de botul maşinii, trăgea cu urechea fără jenă.

– *Mama* mea?

– Da, doamnă. Care-i numele mamei dumitale?

– Numele ei? Velma Henson.

– Ştii cumva pe unde se află?

– Ultima oară cînd am vorbit cu ea, îngrijea o bătrînă pe undeva, pe lîngă Beaumont. Cred că-şi rupsese şoldul. Bătrîna, nu mama.

– Nu mai este acolo. N-ai primit vreo veste de la ea în ultimele zile?

Mary Alice clătină din cap.

– Ce-i toată povestea asta? S-a întîmplat ceva cu mama?

Ross îşi drese glasul.

– Nu tocmai. Ne-ai putea da vreo informaţie despre prieteni sau rude care ne-ar putea ajuta să dăm de ea?

– Nu vă mai spun nimic pînă cînd nu-mi spuneţi întîi voi despre ce este vorba. Nu cred că un Texas Ranger are vreo autoritate în statul Nevada. Strînse din buze şi-şi miji ochii.

Susan răbufni.

– Află că bătrîna la care lucra maică-ta e bunica mea. Mama ta a plecat, fără să spună nimic, marţea trecută, şi a luat cu ea mai multe lucruri de valoare din casă.

Chipul lui Mary Alice se încreţi şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Oh, îndură-te, Doamne! Îmi spusese că a terminat cu chestiile astea. Pariez că aici e mîna lui Lon Yarrow. Omul ăsta e scursura pămîntului, mai rău ca Rodney, un parazit blestemat care niciodată nu este bun de nimic. Mama mi-a jurat că n-o să mai aibă nimic de-a face cu el. Şi acuma, uite-n ce bucluc s-a vîrît.

Odată deschise zăgazurile, Mary Alice le spuse tot ce ştia. Mama ei fusese condamnată pentru un furt comis în Dallas cu o stratagemă similară, pusă la cale de prietenul ei, Lon Yarrow. Ieşise din închisoare de cîteva luni şi avusese cîteva slujbe temporare, folosind numele de Maureen Potts, numele de fată al mamei sale, care murise cu cîţiva ani în urmă.

– Bunica mea era în Liga Surorilor Veterane şi, cu toate că mama n-avea pregătire de specialitate, ştia destul de multe despre îngrijirea bolnavilor. Chestii de-astea de bun simţ, ştiţi voi. Taică-meu a murit în şaptezeci şi opt şi nu cred c-a fost careva dintre noi care să ducă prea tare dorul beţiilor şi scandalurilor pe care le făcea. Deşi mama lucra din greu şi încerca să aibă o slujbă, trăiam mai mult din ajutorul social. Ştiu că se simţea singură, dar avea darul de a se încurca numai cu neisprăviţi. Lon Yarrow ăsta nu era bun de nimic. Un păduche blestemat.

Ross o mai întrebă şi alte lucruri, între care cum arată Lon Yarrow şi tot ce-şi mai putea aduce aminte. Îşi notă pe un bileţel răspunsurile ei şi-l îndesă în buzunar.

Mary Alice era extrem de cooperantă şi, cu toate că aflară o mulţime de lucruri despre Velma

Henson, adică Maureen Potts, nu ştia prea mult pentru a-i ajuta să dea de urma ei.

– Oh, Dumnezeule preamilostiv, gemu Mary Alice, probabil că am rămas şi fără slujbă, şi încă din prima zi.

– Nu-ţi face griji pentru asta, doamnă, spuse Ross. O să aranjez eu lucrurile cu cei de la hotel. Întoarce-te acolo.

– Nu pot. Am rămas fără benzină. Aveam în plan să cumpăr ceva benzină cu bacşişurile pe ziua de azi.

Roscoe şi Ross plecară cu taxiul să facă rost de benzină, iar Susan rămase în scaunul de lîngă şofer al Mustangului împreună cu Mary Alice.

– Bărbaţi! Femeia subţirică scuipă cuvîntul ca pe o otravă. Nu dau doi bani pe nici unul. N-aduc decît necazuri. Oho, toţi îţi spun cuvinte dulci la început. Te mint şi te înşeală şi-ţi promit orice, pînă ce ţi se vîră în chiloţi. Dar de îndată ce se toceşte lustrul noutăţii, te tratează ca pe un gunoi şi te tîrăsc în mocirlă după ei. Uită-te la buclucul în care a intrat mama. În spatele lui e un bărbat. Dar n-are decît să se-nveţe minte. Eu nu mă mai încurc cu altul, Doamne păzeşte. O să-mi cresc copiii şi o să-mi port de grijă singură.

Susan o întrebă pe Mary Alice despre copii şi aceasta scoase mai multe poze din portofel, vorbindu-i despre cei doi băieţi.

Privind fotografiile, Susan ascultă flecăreala lui Mary Alice doar cu jumătate de ureche. Atacul violent al femeii la adresa bărbaţilor o duse cu gîndul la familiile dezorganizate şi la cercul vicios al comportamentului anormal în care erau prinşi oamenii. Se gîndise mult la subiectul ăsta de cînd divorţase de Thomas. Propriii ei părinţi fuseseră, într-un fel, tot atît de nepotriviţi ca ai lui Mary Alice, iar Mary Alice urmase tiparul comportamental al mamei sale.

Oare ei îi era hărăzită aceeaşi capcană? se-ntrebă Susan. În această ordine de idei, Ross îi amintea puţin de tatăl ei, atît cît îşi putea ea rememora. Amîndoi erau frumoşi, înalţi, virili, robuşti şi puteau fermeca şi păsările din pomi, ca să nu mai vorbim de femeile din paturi. Barbara spunea că numai minciunile lui şi goana după fuste duseseră de rîpă căsnicia lor, dar Barbara era cunoscută ea însăşi pentru firea ei schimbătoare atunci cînd era vorba de bărbaţi.

Nu, se gîndi ea, Ross nu era ca tatăl ei. Se deosebeau în multe privinţe. Dar, în definitiv, cît de bine-l cunoştea ea pe Ross? Problema cu jocul de cărţi o preocupa. Soţul numărul trei al Barbarei fusese cartofor, totuşi Susan nu-l cunoscuse prea bine. Nu se prea dădea în vînt după copii, aşa că ea stătuse la Dagna mai tot timpul scurtei lor căsnicii. Barbara îi spusese că Mel Bartlett ar fi fost în stare să joace pe orice, ceea ce fusese O.K. atîta timp cît au fost bani. Cînd el începu să piardă masiv, Barbara divorţă, înainte ca el să apuce să-i joace haina de vizon.

Cu toate astea, Ross părea cinstit şi sincer, nu semăna deloc cu Mel Bartlett, care n-avea mai multă personalitate decît un dop. Zîmbi în sinea ei. Şi-apoi, Ross era un amant fantastic. Atîta timp cît nu se pripea sau nu-şi dăruia inima, totul era O.K. Prudenţa era cheia!

Gîndurile îi fură întrerupte de întoarcerea celor doi bărbaţi cu benzina. În vreme ce ei alimentară Mustangul, Susan luă cîteva bancnote din portofel şi îndesă banii în mîna lui Mary Alice. Chelneriţa făcu ochii mari.

Susan îi spuse:

– Ţine-i pentru ce veţi avea nevoie, tu şi copiii, pînă ce te pui pe picioare.

Din ochii lui Mary Alice ţîşniră lacrimi pe care şi le şterse cu vîrfurile degetelor sale cu unghiile roase.

– Nu ştiu cînd o să pot să vi-i dau înapoi.

– N-aştept să mi-i dai înapoi. Mi-e destul dacă vei da şi tu cîndva o mînă de ajutor cuiva aflat la nevoie.

– Îmi pare sincer rău de ceea ce i-a făcut mama bunicii dumneavoastră.

Susan o bătu uşurel pe braţul subţire.

– Nu-i vina ta, Mary Alice. Nu putem împiedica acţiunile părinţilor noştri, dar putem încerca, cel puţin, să nu le repetăm greşelile.

◆

După ce avionul privat decolă, îndreptîndu-se spre Beaumont, Ross spuse:

– Tare-aş fi vrut să mai stăm o noapte.

– Dar eu am de administrat un magazin, îi spuse Susan şi sînt sigură că şi tu ai treabă. În plus, vreau să văd ce face Dagna şi să analizez informaţiile pe care le avem despre Maureen- Velma.

El îi adulmecă urechea.

– Ai vorbit cu Dagna de patru sau de cinci ori de cînd sîntem plecaţi şi era bine. Cît despre celelalte, tot nu putem face nimic pînă luni. O să fac rost de-o copie după dosarul Velmei şi o să verific la circulaţie dacă e vreun automobil înregistrat pe numele ei sau al lui Lon Yarrow. S-ar putea s-avem noroc şi să dăm de adresa actuală.

– Cît o să dureze?

– Cîteva zile.

Susan oftă.

– Cu cît aşteptăm mai mult, cu atît ne scad şansele de a-i mai găsi pe ei sau ceva din lucrurile Dagnei.

– O să-i găsim. Trebuie să ai răbdare.

Ea rîse.

– Tu îmi spui mie să am răbdare?

El îşi scoase pălăria şi o trase la el în braţe.

– Aşa spune şi Holt, întotdeauna.

– Va trebui să-l cunosc şi eu pe acest înţelept.

– O să-l cunoşti. Curînd. O sărută şi-şi frecă nasul de al ei. Acuma vrei să intri în clubul iubitorilor de altitudine?

– Primesc certificat?

El zîmbi.

– O să-ţi fac unul de comandă.

* * *

Nouă

Luni dimineaţă, dînd curs unei presimţiri şi după ce făcuse oarecari cercetări, Susan formă numărul unei farmacii din Port Arthur, ceru repetarea unei reţete şi dădu numărul de pe sticluţa recuperată din gunoi.

– Numele pacientului? întrebă farmacistul.

Susan strînse pumnii.

– Velma Henson, răspunse ea, încercînd să imite vocea nazală a Velmei.

– Doamnă Henson, văd că reţeta v-a fost

onorată cu numai cîteva zile în urmă. Ar fi trebuit să vă ajungă pe-o lună.

– Aşa e, spuse ea, căutînd la repezeală o scuză, dar am avut un accident. Am... ştiţi cum e cu dopurile astea făcute ca să nu le poată desface copiii. Încercam să scot capacul şi toate pastilele mi-au zburat din mînă şi s-au risipit în toate părţile. Cele mai multe au căzut în toaletă. Cîteva au aterizat pe pardoseala băii, dar parcă nu-mi vine să le înghit acum. Nu-i igienic, nu-i igienic deloc.

– Am înţeles, doamnă Henson, dar să fiţi atentă pe viitor. Reţeta dumneavoastră va fi gata cam într-o oră.

– Vă mulţumesc, am s-o trimit pe nepoata mea să le ia.

După ce închise, se lipi de telefon, simţind cum inima îi bate-n urechi. Asta fusese un telefon foarte aproape de ţintă. Poate prea aproape. Dar flaconul de medicamente i-ar fi putut oferi ceva informaţii adiţionale: numele unui doctor, poate chiar o adresă.

Ce-i drept, Ross promisese c-o să cerceteze atît dosarul Velmei, cît şi pe cel al lui Lon Yarrow, dar asta avea să dureze cel puţin cîteva zile, poate chiar mai mult, cu toată birocraţia asta a lor. Susan se simţea datoare să facă ceva între timp.

Sună telefonul şi ea răspunse.

– Bună dimineaţa, scumpa mea, spuse Ross. Sper că nu te-am trezit.

În după-amiaza anterioară, la puţin timp după ce reveniseră în Beaumont, Ross fusese convocat de urgenţă la Houston. Aveau o acţiune în stil mare, la care trebuiau să participe mai mulţi Rangers. El bombănise, dar se dusese.

– Nu, m-am trezit demult. Unde eşti?

– Tot la Houston. Se pare că o să-mi petrec aici aproape toată ziua. Ţi-e dor de mine?

– Am fost prea ocupată ca să-mi fie dor de cineva. Am stat trează pînă la miezul nopţii ca să mai descurc hîrtiile. Nadine şi cumnata ei or să vadă de librărie şi astăzi, iar eu m-am gîndit să mă duc s-o văd pe Dagna. Şi poate mai fac ceva săpături prin zonă, adăugă ea cu prudenţă.

– Ce fel de săpături? În vocea lui se simţea îngrijorarea.

– Ah, ştii tu, să verific telefoanele pe care le-a dat Velma de la Dagna de acasă, chestii de genul ăsta.

– Scumpo, ţi-am spus să laşi lucrurile în seama oamenilor de meserie. N-am chef să muşti mai mult decît poţi mesteca şi să păţeşti ceva.

– Cum crezi că aş putea păţi ceva dacă stau în casa mea şi mă folosesc de computer? Zău, chiar că te porţi ca o cloşcă.

– O fi cum spui tu. Dar promite-mi că aştepţi pînă ce mă întorc eu acasă, ca să ne ocupăm de toate astea.

– Care era marea urgenţă la Houston?

El chicoti.

– Ştii bine că nu pot vorbi despre investigaţiile în curs. Haide, îmi promiţi?

Încercarea ei de diversiune nu prinsese.

– Ross, sînt o femeie inteligentă. N-am de gînd să întreprind nimic periculos sau stupid.

– Ai grijă să nu uiţi asta.

– Da, să trăiţi, domnule Ranger, s-a-nţeles, să trăiţi!

El rîse.

– Acum e bine.

– Poţi dormi liniştit.

– Trebuie să fug, iubito. Cineva ţipă după mine. Ne vedem diseară.

Nu-i spusese de farmacie. Nu-i spusese nici faptul că descoperise că unul din numerele la care sunase Velma de la telefonul Dagnei era al barului *Fontenot*, acelaşi bar din Port Arthur a cărui reclamă figura pe cutia de chibrituri găsită în gunoi. Omisese să menţioneze şi faptul că celălalt număr era al unei case de amanet din Beaumont şi că avea de gînd să-şi bage puţin nasul pe acolo.

◆

Găsise! Cu genunchii tremurînd, Susan se urcă în maşină şi străbătu cîteva străzi, înainte de a trage pe dreapta. Inima era cît pe-aci să-i sară din piept. Respirînd de cîteva ori adînc, încercă să se calmeze.

Petrecuse cîteva minute bune dînd tîrcoale casei de amanet de pe lista ei. Cu un dram de şiretenie şi făcînd pe detectivul, depistase preţiosul ac de cravată al Dagnei în prăvălia de vechituri. Nenorocitul ăla de proprietar al prăvăliei mai avea, pesemne, şi alte lucruri de-ale Dagnei. Putea pune pariu că omul ştia foarte bine că sînt de furat. Trebuise să se stăpînească din răsputeri ca să nu-i arunce-n faţă acuzaţia de corupţie şi practici comerciale ilegale şi să nu-i ceară să-i dea pe loc toate lucrurile furate de la Dagna. Dar asta ar fi fost o tîmpenie clasa întîi. Dacă i-ar fi stîrnit cea mai mică bănuială, el ar fi dosit lucrurile şi nu le-ar mai fi văzut în veci.

Oare să anunţe poliţia? Care poliţie? Secţia din Beaumont, care habar n-avea de caz, sau pe idiotul acela de Leonard Bottoms care ar fi înţepenit de tot lucrurile? După ce întoarse problema pe toate feţele, hotărî că lucrul cel mai bun de făcut e să-l aştepte pe Ross.

Of şi Ross ăsta! Unde era tocmai acum, cînd avea nevoie de el? Prins în nu ştiu ce acţiuni secrete!

Se gîndi că, dacă tot a ieşit cu maşina, ar putea da o fugă pînă la Port Arthur să ridice reţeta. Era puţin stresată de ideea că farmacistul i-ar fi putut recunoaşte vocea, dar la ghişeu se afla o femeie.

Susan era cît pe-aci să se sufoce cînd femeia ceru şaptezeci şi patru de dolari pe medicament, dar îşi ascunse surpriza şi plăti cu ultima bancnotă de o sută de dolari pe care o mai avea. În timp ce vînzătoarea se pregătea să-i dea restul, privi flaconul. Era trecut numele doctorului, numele medicamentului era dactilografiat cu grijă la locul indicat, dar nu era nici o adresă a pacientei. Vax! Vax! Vax!

– Ăă... mătuşa mea m-a rugat să verific dacă aveţi noua ei adresă, improviză Susan. S-a mutat de curînd.

– Să verific la computer. Care-i adresa cea nouă?

Lucrurile nu mergeau cum îşi închipuise ea.

– Benbrook Drive, 212, spuse Susan, dînd adresa unei prietene din Ohio.

– Nu, o avem trecută pe strada Hardy. O să modific.

O furnicau tălpile să meargă să tragă cu ochiul la computer sau să-ntrebe la ce număr pe strada Hardy, dar, temîndu-se că toată stratagema ei s-ar putea duce de rîpă, Susan se hotărî să nu mai insiste pentru alte informaţii. Strada era un început şi era mai bine decît nimic. Murmură un „mulţumesc“ şi plecă grăbită. Se opri să ia benzină şi cumpără o hartă a oraşului. Dacă tot era aici, ar putea să dea o raită pe la barul *Fontenot.* Era un local mizer într-un cartier prăpădit al oraşului. N-ar fi intrat singură într-un asemenea loc pentru tot aurul din lume, nici chiar ziua în amiaza mare. Absolut din întîmplare, descoperi că strada Hardy e doar la distanţă de un cvartal de bar.

În timp ce se întorcea la Beaumont ca să-şi schimbe hainele înainte de-a pleca la Dagna, o idee îi încolţi în minte. De îndată ce intră pe uşă, telefonă la barul *Fontenot*. Cînd o voce dogită îi răspunse, îşi îngroşă propria ei voce cu o octavă mai jos şi întrebă:

– Lon e acolo?

– Lon Yarrow? Noo, nu s-arată el înainte de şapte, asta în caz că se hotărăşte să apară.

– Mulţumesc. Închise repede şi scoase un chiot. Banditii ăia doi erau ca şi prinşi.

❧

Mort de oboseală şi tînjind după un duş şi o noapte de somn ca lumea, Ross intră în Beaumont puţin înainte de zece. Nu mai văzuse patul de sîmbătă noaptea, de la Reno, şi nici atunci nu prea dormise, îşi aminti el cu un zîmbet.

Frecîndu-şi ochii iritaţi de lumina farurilor, îşi înăbuşi un căscat. Ar fi fost mai înţelept să-şi petreacă noaptea la Houston, dar era nerăbdător s-ajungă acasă şi s-o vadă pe Susan. Chiar dacă o săruta numai de „noapte bună“, tot voia s-o vadă.

Doamne, chiar că s-a grăbit să-şi vîre capul în laţ. Chiar aşa ocupat cum fusese în ultimele treizeci de ore din pricina cazului ăluia urît de răpire, gîndul la Susan, imginea chipului ei şi amintirea felului cum îşi ţinea ea capul cînd rîdea, nu-l dăduseră pace nici un minut. Devenise o obsesie. Şi o iubea mai mult decît crezuse vreodată că-i posibil să iubeşti o femeie. O iubea aşa de tare, încît simţea că ar putea să-şi ia zborul şi să planeze ca un vultur.

Oare era prea devreme s-o ceară în căsătorie? se întrebă el. Era clar ca bună ziua că voia să se însoare cu ea – şi cît de repede. Vroia să o iubească şi să o răsfeţe şi să-i dea luna de pe cer legată cu fundă roşie. El nu era genul de om care să lase iarba să-i crească sub tălpi cînd îşi punea ceva în minte. Dar Susan era mai precaută. Îi lăsase impresia că, din pricina experienţei mamei sale şi a propriei sale experienţe ratate, n-o prea încînta ideea măritişului. Nu discutaseră amănunţit despre asta, era mai mult o intuiţie de-a lui. Va trebui să ducă ceva muncă de lămurire.

Poate ar fi fost util să-i ofere un bun exemplu de cum arată o căsnicie reuşită. Menajul lui Holt şi al lui Cory era unul extrem de fericit. Mda. O să-i invite la sfîrşitul săptămînii. Susan şi Cory or să se-nţeleagă de minune, iar lui Ross îi era dor de fratele lui geamăn.

Îşi trecu mîna peste falca nebărbierită şi deschise geamul, astfel încît aerul rece să-i înviorcze faţa. Sigur că mai erau cîteva lucruri pe care trebuia să le discute cu Susan, cel mai important fiind acela că nu găsise nici un prilej să-i spună despre banii familiei Beringer. Dar asta nu era chiar aşa de grav. O să înţeleagă ea.

Ross se simţi uşurat cînd opri în faţa şirului de case. Se tîrî din maşină şi se duse la uşa lui Susan. Apăsă pe sonerie, nerăbdător ca un copil să-i vadă chipul drăgălaş.

Nici un răspuns. Sună din nou şi aşteptă, cu pălăria dată pe ceafă şi cu greutatea sprijinită de tocul uşii. Fir-ar să fie! Poate se hotărîse să rămînă peste noapte la Dagna sau s-o fi dus în vizită la cineva. O să facă un duş şi o să o sune pe urmă.

Cînd descuie uşa, găsi un plic lipit la nivelul ochilor. Îl deschise, intră în casă şi aprinse lumina să citească biletul. Era de la Susan.

Dumnezeule atotputernic! urlă el. N-are minte nici cît un bebeluş care face pe el! Filaj? La dracu', în cartierul ăla din Port Arthur, noaptea, singură, înseamnă că are noroc cu carul dacă scapă neviolată şi cu beregata întreagă.

Spaima şi furia îi pompară un val de adrenalină în sînge. Mormăind înjurăturile cele mai abjecte şi mai colorate care-i veneau în minte, trînti uşa destul de tare ca să se-audă pînă-n Dallas şi sări în camionetă. În cîteva secunde, mînca asfaltul, scoţînd fum din cauciucuri, iar inima-i sălta în ritm de twist.

Străbătu cele douăzeci de mile pînă la Port Arthur într-un sfert de oră.

❦

În maşina parcată în umbră, peste drum şi în diagonală faţă de barul *Fontenot*, Susan se foi neliniştită în scaunul de la volan şi sorbi din cutia de cola, devenită apoasă, pe care o cumpărase cu cîteva ceasuri în urmă. Deşi înfăşurase cu grijă resturile gustării pe care o luase şi le îndesase în pungă, mirosul de ceapă şi muştar de la chifla cu hamburger şi brînză umpluse maşina, devenind tot mai înţepător.

Deschise puţin geamul, încercînd să înlăture mirosul. N-ajuta la nimic. Noaptea umedă şi faptul că zona se afla în apropierea rafinăriilor, făceau ca mirosul de-afară să fie şi mai rău decît acela de ceapă dinăuntru. Filajul nu era nici pe departe atît de palpitant cum părea în filmele de la televizor. Dacă ar fi Ross aici, cel puţin ar avea cu cine sta de vorbă, dar îl aşteptase pînă aproape de şapte. Încercase să o convingă pe prietena ei, Linda Brewer, să vină cu ea, dar Linda nu era genul temerar. De fapt, Linda îi spusese că ideea ei e absolut ţicnită şi îngrozitor de periculoasă.

Dar lui Susan i se părea logic ca, dacă Lon Yarrow lucrează la bar şi Velma e îndrăgostită de el, ea să vină pînă acolo să bea ceva. Dacă ar fi venit, lui Susan nu-i rămînea decît s-o urmărească înapoi pînă acasă, ca să vadă unde locuieşte. Din nefericire, Velma nu venise. Alte cîteva zeci de persoane, în majoritate bărbaţi, intraseră şi ieşiseră, dar nici urmă de Velma. Simţind că trebuie să meargă la toaletă, se foi în scaun şi încercă să ignore nevoia. Era sigură că dacă pleacă în căutarea unei staţii de benzină, vînatul pe care-l pîndea o să apară chiar atunci. Rămase cu ochii aţintiţi pe uşa barului.

Dar dacă Lon Yarrow nu venise la slujbă? Omul cu care vorbise la telefon lăsase să se înţeleagă că nu te puteai baza întotdeauna pe el. N-ar fi păcat de tot efortul ei? Să stea şi să se chinuie atîta de pomană!

Starea ei şi dorinţa de a şti dacă Lon este sau nu înăuntru, făcură să-i încolţească o idee. Ar putea să intre în bar, să meargă la toaletă şi să comande o băutură răcoritoare. Sau poate mai bine o bere. Da, precis că o bere era mai bine. În felul ăsta, o să ştie sigur dacă Lon este acolo. Era convinsă c-o să-l recunoască după descrierea lui Mary Alice: un bărbat îndesat cu păr roşcat, foarte creţ şi care începuse să încărunţească, cu o mustaţă groasă şi o cobră tatuată pe mîna dreaptă.

Nu, tot planul era o nebunie. O femeie singură intrînd într-un bar ca ăsta însemna că-şi caută necazul cu lumînarea.

Dar nimeni nu se legase de ea în tot timpul cît stătuse aici singură. În plus, avea un spray paralizant în buzunarul jachetei. Stătu în cumpănă o vreme, pînă ce, în cele din urmă, se hotărî să meargă. Nevoile elementare o presau să-şi asume riscul. Vîrîndu-şi cheile în geanta de umăr, ieşi din maşină.

Tufişurile înalte aflate de-a lungul gardului ce mărginea trotuarul formau umbre groteşti. Aerul părea apăsător de-atîta nemişcare. Dacă în tufişuri era ascuns cineva şi-o pîndea să treacă? Privi cu nervozitate peste umăr.

Un miorlăit strident făcu să-i zbîrnîie nervii încordaţi, respiră precipitat şi inima i se opri o clipă. O pisică, îşi spuse. E doar o pisică. Dar strînse mîna pe spray-ul din buzunar şi ţinu degetul pe buton.

Cînd începu să traverseze strada în intersecţie, i se zburli părul. Putea să jure că a auzit paşi în urma ei. Se grăbi.

O mînă mare îi prinse cotul şi o voce groasă mormăi:

– Unde naiba îţi închipui că o să te duci?

Paralizată, scoase un ţipăt, smulse spray-ul şi trimise un jet scurt spre agresor înainte de a-i recunoaşte vocea. El scoase un urlet, urmat de o cascadă de înjurături din cele mai murdare.

– Ross! Vai, nu. Ah, Doamne. Îmi pare aşa de rău. Dar n-am ştiut că eşti tu.

El stătea aplecat cu braţul peste ochi, continuînd să înjure. Cu compasiune, îşi schimonosi şi ea faţa într-o grimasă de durere şi începu să-şi frîngă mîinile.

– Ross, îmi pare aşa de rău. Vai, aşa de rău îmi pare! Hai, dă-mi voie să te ajut.

Îl trase înapoi spre maşina ei şi bîjbîi încercînd să descuie portiera. Trase un teanc de şerveţele din cutia pe care o ţinea pe bancheta din spate şi înmuie cîteva în cola, singurul lichid pe care îl avea la îndemnă. Îi tamponă ochii şi-i şterse faţa cu şerveţelele ude, cerîndu-şi întruna scuze.

– Cu ce dracu' m-ai stropit? Arde ca flăcările iadului.

– Cu *Mace*. Uite. Ţine şerveţelele astea pe ochi. Arsura o să dispară în cîteva minute. N-am dat decît un jet foarte scurt şi nu cred că te-am nimerit chiar în plin.

– Nici nu vreau să mă gîndesc cum ar fi fost dacă mă nimereai în plin. Gura, nasul şi ochii îmi ard ca focul.

– Te duc la urgenţă şi-o să te spele.

– N-am nevoie de nici o blestemată de urgenţă, dar dacă aş găsi o staţie de benzină cu furtun de apă aş fi mulţumit. Cîteva străzi mai încolo, găsi o staţie şi parcă maşina. Dar în loc să folosească furtunul, el se îndreptă spre toaleta bărbaţilor, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Păşind grăbită în urma lui, ea întrebă:

– Nu vrei să vin să te ajut?

El o privi lung cu ochii iritaţi.

– Nu forţa nota.

Ea ridică din umeri şi se îndreptă spre toaleta doamnelor.

După cîteva minute, se întoarse în maşină şi-l aşteptă pe Ross pînă ieşi. Partea din faţă a cămăşii îi era udă şi avea ochii roşii, dar arăta mult mai bine. Numai muşchii maxilarului continuau să-i joace ca boabele de porumb cînd se preschimbă-n floricele.

– Te simţi bine? întrebă ea timid, cînd el se strecură pe scaunul din faţă.

– Dacă a te simţi ca şi cînd ai fi intrat cu capul într-un muşuroi de furnici roşii înseamnă bine, atunci mă simt bine.

– Ross, îmi pare rău că eşti furios, dar zău că n-am vrut să te atac. M-ai speriat şi am reacţionat. Dacă era un hoţ?

El respiră cu un oftat exagerat.

– Ştiu, scumpo. Ai făcut ce trebuia să faci.

Atîta doar că eu sînt mort de oboseală şi eram bolnav de grija ta. Şi, în primul rînd, de unde ai scos ideea asta aiurită cu statul la pîndă?

Indignată, îşi strînse buzele şi îşi îngustă ochii.

Nu a fost deloc o idee aiurită. A fost o idee excelentă.

Sin, iubito, dacă ai fi avut numai puţină răbdare, am contactat mai multe agenţii şi trebuie să înceapă să-mi vină informaţii de la o zi la alta. N-am putea discuta despre asta mîine dimineaţă? Sînt dărîmat.

Încă iritată de atitudinea lui, ea îl duse cu maşina pînă la camionetă. El insistă ca să lase baltă pînda şi conduse în spatele ei tot drumul pînă la Beaumont ca să fie sigur că ajunge acasă teafără.

Cînd ea deschise uşa, el o urmă înăuntru.

– Credeam că eşti obosit, spuse ea.

– Nu ştii că pentru tine, Sin, nu sînt niciodată prea obosit?

O cuprinse în braţe şi o sărută, dar ea, încă îmbufnată, ţinu buzele strînse.

– Mă duc să fac un duş.

El îi sărută pleoapele şi-şi frecă nasul de al ei.

– Ce-ai zice să-ţi ţin companie?

– Nu, mulţumesc. Nu sînt chiar aşa de aiurită încît să nu mă pot spăla pe spate.

– Zău, iubito, ce naiba, eu...

Ea îl fulgeră cu o privire care ar fi putut opri şi expresul, apoi porni spre baie. Cînd ieşi, după cîteva minute, îl găsi dezbrăcat, întins în pat în chiloţi şi dormind buştean.

Se gîndi o clipă să se culce pe canapea, apoi abandonă ideea. Se urcă în micul spaţiu rămas liber lîngă trupul lui mare şi se agăţă de marginea saltelei.

❧

Cînd se trezi a doua zi dimineaţă, o mînă îi ţinea sînul ca într-o cupă, iar fundul i se cuibărise în căuşul trupului cald şi viril. Ţinîndu-şi respiraţia, aproape că se strînse mai tare lîngă el, înainte de a-şi aminti că era supărată pe Ross.

Se duse la magazin cu două ore mai devreme şi-şi dărui toată puterea de concentrare hîrţoagelor care se adunaseră. Puţin după ce deschise *Marea evadare*, Ross năvăli înăuntru, tot numai zîmbet şi cu pălăria dată pe ceafă. Purta în mînă un buchet de crizanteme galbene pe care i le oferi cu o plecăciune şi un sărut.

Ea nu scoase nici măcar o vorbă. Nu se lăsa cumpărată chiar aşa uşor.

– Draga mea, iartă-mă că am fost aşa de măgar aseară, dar eram nedormit de sîmbătă noaptea. Şi, din cîte îmi aduc aminte, nu s-a prea dormit mult în noaptea aia, spuse el zîmbind cu subînţeles. Dar trebuie să afli că ai devenit lucrul cel mai important din viaţa mea. Te iubesc, Susan, şi gîndul la tine, singură pe străzi într-un asemenea cartier, a făcut să mi se ridice părul măciucă.

Susan împietri.

– Ce-ai spus?

– Am spus că ai făcut să mi se ridice părul măciucă.

– Nu, înainte de asta.

El zîmbi:

– Partea aia cînd am spus că am fost un măgar?

– Nu, după măgar şi înainte de părul măciucă.

Expresia lui deveni gravă, apoi tandră.

– Te iubesc. Tu eşti pentru mine cel mai important lucru din lume.

– Trebuie să pun astea în apă. Susan apucă florile şi fugi în camera din spatele magazinului.

Mîinile îi tremurau, în timp ce bîjbîia prin dulăpior căutînd o vază.

– Ai nevoie de o mînă de ajutor, domnişoară Ţestoasă?

Ridică privirea şi-l descoperi pe Ross ghemuit lîngă ea.

– Ţestoasă? De ce ţestoasă?

– Pentru că de fiecare dată cînd mă apropii prea tare, te tragi în carapace sau o iei la sănătoasa ca Bond şi Moneypenny. E atît de îngrozitor faptul că te iubesc?

– Da. Nu. Ah, n-aş vrea să vorbim despre asta.

– Vezi, nu faci decît să dovedeşti că am dreptate. Dar mă las păgubaş acum. O sărută cu blîndeţe pe pleoape, apoi pe vîrful nasului, apoi pe buze. Plec ca să putem amîndoi să ne vedem de treabă, dar diseară te duc să luăm masa într-un loc deosebit, O.K.?

Ea încuviinţă.

– Şi nu te mai joci de-a detectivul.

Ea nu răspunse.

– Susan, nu o mai face pe detectivul, ne-am înţeles?

Aerul lui superior o enerva groaznic.

S-ar putea să te intereseze, domnule sergent Beringer, că am descoperit unde sînt lucrurile Dagnei, ceea ce e mai mult decît s-ar putea spune că au făcut oamenii de meserie implicaţi în acest caz.

Îi povesti despre vizitele ei la casa de amanet şi la farmacie.

– Sînt sigură că Velma locuieşte în Port Arthur pe strada Hardy, probabil împreună cu Lon Yarrow, care lucrează la barul *Fontenot*. Singurul lucru pe care nu-l ştiu este numărul casei.

– Ai încercat în registrul de telefoane?

– Evident că am încercat. Am sunat şi la Informaţii. Nu figurează nici unul dintre ei.

El o ridică în picioare, o aşează pe tejghea şi o sărută din nou. Limba lui făcea incursiuni adînci în gura ei, care îi dădeau fiori. I se tăie respiraţia, iar sîngele i se aprinse. Atingerea lui o transformă într-o masă palpitîndă de terminaţii nervoase. Sunetul îndepărtat al clopoţelului curmă brusc vraja.

– Un client, şopti Susan.

Ross inspiră adînc, apoi dădu drumul aerului cu un fluierat uşor.

– Femeie, ar trebui să fii declarată oficial poliţistă. O dădu jos de pe tejghea. Am să-i prind eu pe bandiţi pentru tine, scumpo. Ai încredere în mine. Am să iau legătura cu secţiile de poliţie din Beaumont şi din Port Arthur. Ai numai puţină răbdare.

– Dacă mai aud o singură dată vorba asta, încep să ţip. Am obosit şi m-am plictisit să tot am răbdare. Dacă aveam răbdare, n-am fi aflat nimic pînă acum!

* * *

Două zile mai tîrziu răbdarea lui Susan ajunsese la capăt. Îi venea să iasă-n stradă şi să scoată un urlet sălbatic care să oprească în loc circulaţia. Îşi înăbuşi pornirea şi puse la cale o stratagemă.

După ce-i dădu telefon lui Nadine şi o rugă să deschidă ea magazinul, se îmbrăcă într-una din rochiile ei de bumbac cu guler de şcolăriţă şi-şi puse espadrilele. Îşi adună cîteva accesorii de pe birou, apoi se opri la drogherie şi cumpără cei mai slabi ochelari pe care îi găsi, doar puţin mai tari decît sticla simplă. La ora nouă, păşi în salonul Lindei şi o rugă să-i împrumute o perucă brunetă.

La ce-ţi trebuie o perucă brunetă? întrebă Linda.

– Ca să mă deghizez.

– Susan, iar te joci de-a Sam Spade?

– Nu. Edward X. Delaney e mai aproape de genul meu.

– Ross o să se înfurie.

– Cu atît mai rău. Ei, îmi împrumuţi sau nu o perucă brunetă?

Pe la zece, parcă maşina la unul din capetele străzii Hardy, care, slavă Domnului, n-avea decît zece cvartale. Majoritatea clădirilor arătau de parcă ar fi fost construite imediat după al doilea război mondial şi n-ar mai fi fost zugrăvite de atunci niciodată.

Îşi potrivi peruca, îşi luă un blocnotes şi un creion şi păşi plină de încredere spre prima uşă. O femeie cu un copil în braţe şi un şorţ murdar legat peste fustă îi deschise uşa.

– Bună dimineaţa, zise Susan. Institutul nostru face un sondaj despre animalele de casă. Dumneavoastră aveţi vreun animal?

* * *

Zece

Cu cîteva minute înainte de prînz, Ross rula încet în lungul străzii Hardy, încercînd să localizeze un Bronco negru, fabricat în 89, al cărui număr de înmatriculare îl primise de la Divizia Circulației cu o oră în urmă.

Ia te uită, aceea de sub copertină ar putea fi camioneta lui Lon Yarrow.

Conduse limuzina gri de serviciu pînă la capătul cvartalului, apoi întoarse şi trecu să se mai uite o dată. De data asta, observă o femeie blondă, de vîrstă mijlocie, în nişte pantaloni *strech* ce n-o avantajau deloc, care uda nişte flori prăpădite în faţa casei. Asta trebuie să fie Velma. Da, da, ăsta era locul – strada Hardy nr. 2413. Femeia blondă puse furtunul deoparte şi intră în casă.

Opri cîteva case mai încolo şi anunţă prin radio secţia de poliţie din Port Arthur să ridice suspecţii. Cum stătea acolo şi se uita, observă o femeie înaltă cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie roz, care mergea din casă în casă. Ţinea în mînă un blocnotes şi arăta de parcă o dureau picioarele. Mijindu-şi ochii, o urmări cum urca treptele la 2413. Avea ceva, un anumit fel de a merge, care...

Sări drept în sus din poziţia lui incomodă.

Fir-ar a dracului să fie de treabă! Era Susan!

Primul lui impuls fu acela de a traversa în fugă strada, ca s-o smulgă de acolo. Lon Yarrow avea un dosar mai voluminos decît lungimea braţului său; era un ticălos clasa-întîi.

Ross îşi impuse să aştepte. Degetele i se încleştaseră pe volan şi fruntea i se acoperise cu stropi de sudoare.

După un timp, care lui i se păru o veşnicie, deşi trecuseră doar cîteva minute, ea coborî scările, strîngînd blocnotesul cu ambele mîini. Fu nevoit să recunoască că Susan nu făcuse nimic care ar fi putut stîrni bănuieli. Se duse la uşa vecină şi schimbă două vorbe cu persoana care o deschise. Făcu la fel cu ultimele două case din cvartal, apoi dădu colţul. El porni motorul şi rulă încet, dînd şi el colţul şi spionînd-o cum mergea pe trotuar. Trăgînd pe dreapta, deschise brusc uşa şi-i sări în faţă.

– Treci în maşină, mîrîi el.

Susan clipi des de cîteva ori în spatele ochelarilor cu rame urîte şi spinarea îi deveni ţeapănă ca un băţ:

– Poftim?

– La dracu! Susan, m-ai speriat îngrozitor. Ai idee cu cine ai stat de vorbă, acolo, pe stradă?

– Bineînţeles că am idee. Cu Lon Yarrow şi cu Velma Henson. Şi eram în căutarea unui telefon ca să te anunţ. Îi zîmbi cu un aer superior. Eu i-am găsit, strada Hardy 2413. Velma şi-a decolorat iarăşi părul. Arăta mult mai bine aşa. Sigur, n-am aruncat decît o privire, dar tot am zărit vreo jumătate de duzină de televizoare în camera de zi – toate agonisite pe căi necurate, dacă vrei să ştii părerea mea – şi era plin de lăzi cu lucruri peste tot. Toate de furat, pun pariu. Şi ştiai că au o pisică?

– Nu mi-ar păsa nici dacă ar avea un cangur. Treci în maşină.

Susan, făcînd ochii mari, îl măsură din cap pînă în picioare.

– Măi, măi, măi! Dar tare supărăcios mai eşti astăzi! Ţi-a scuipat cineva în pălărie?

El încercă, fără succes, să-şi înăbuşe un chicot de rîs.

– Zău, numai să am grijă de tine ar fi muncă de o normă întreagă.

– Pot să-mi port singură de grijă, mulţumesc foarte mult. Ce facem, nu sunăm poliţia din Port Arthur?

– Am sunat eu deja la secţia de poliţie.

Ea îl apucă de mînă şi-l trase spre maşină.

– Păi, atunci, hai, grăbeşte-te. Dacă stăm şi ne pierdem vremea aici, o să ratăm marea finală.

Erau cît pe-aci s-o rateze. Ross trase limuzina gri pe dreapta, exact în clipa cînd doi ofiţeri în uniformă îi scoteau din casă pe Velma şi pe Lon, îmbufnaţi şi cu cătuşe la mîini.

– Salutare! Susan îşi ridică degetele în chip de pistol şi trase un foc imaginar spre Velma. Te-am prins! Rîzînd, îşi scoase peruca din cap şi-şi scutură părul. Hoţia n-aduce bogăţia, strigă ea pe urmele maşinii de poliţie care se îndepărta.

Îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui Ross şi-l îmbrăţişă.

– Hai să-i dăm un telefon Dagnei şi pe urmă mergem să sărbătorim!

* * *

– Credeam că ne ducem să sărbătorim, spuse Susan, cu o senzaţie de lene şi împlinire. Zăcea întinsă în pat, pe burtă, în timp ce Ross îşi croia drum pe spatele ei, cu muşcături mici, vertebră cu vertebră.

– Dar tocmai am sărbătorit, iubito. Îşi lipi gura de spatele ei şi suflă aerul cu un zgomot caraghios. Ea chicoti.

– Nu, vroiam să spun, să sărbătorim cu mîncare sofisticată şi tot tacîmul.

– Păi, n-am adus eu şampanie şi *nachos*[1]? Şi încă ce *nachos* bun, făcut de mine!

---

[1] mîncare mexicană din mălai şi sos de ardei iuţi

Rîzînd, ea se-ntoarse pe spate şi, cu vîrful degetului arătător, mîngîie cicatricea roz de unde fuseseră scoase copcile.

– Da, a fost foarte bun, ştiu că n-o să mai am probleme cu sinusurile. Dar n-ar fi trebuit să-ţi cheltuieşti banii pe un vin aşa de scump. Una este cînd e gratis şi cu totul altceva cînd...

El îi apăsă buzele cu degetele.

– Ăăă... iubito, am tot vrut să-ţi spun ceva despre asta. Banii sînt acum cea mai neînsemnată dintre grijile mele.

Comentariul lui o descumpăni o clipă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că fratele meu Paul nu e singurul Beringer cu bani. Nimeni din familie nu e tocmai sărac.

Ea deveni băţoasă.

– Adică vrei să spui că eşti bogat?

– Ei, nu sînt chiar al doilea J. Paul Getty, dar am moştenit şi eu o parte din bunurile familiei, iar el şi cu mine am mai cîştigat ceva bani din petrol şi creşterea vitelor.

– Ai tot atîţia bani ca fratele tău Paul?

Mîngîindu-i braţul cu un aer distrat, el dădu din umeri:

– Cam pe-acolo.

Trăgîndu-şi mîna, ea se ridică în capul oaselor şi-l fulgeră cu privirea:

– M-ai minţit. Simţindu-se dintr-odată vulnerabilă, îşi strînse cearceafurile de jur-împrejur ca să-şi acopere goliciunea.

– Zău iubito, nu te-am minţit.

– Mă rog, chiar dacă n-ai minţit, ai fost pe-aproape. Mi-ai dat în mod deliberat impresia că Paul e bogat, iar tu şi Holt sînteţi nişte oameni obişnuiţi.

– Chiar sîntem oameni obişnuiţi. Lui Paul îi place să se ocupe de afacerile familiei. Mamei îi place să sape în grădina ei, iar lui Holt şi mie ne place să fim Rangers. Toţi mîncăm puiul fript cu mîna şi ne scărpinăm cînd ne mănîncă. Cea mai mare parte din timp nici nu mă gîndesc la faptul că am bani. Drept să-ţi spun, uneori mă simt jenat din pricina asta.

Începu s-o sărute, dar ea întoarse capul. Gîndurile ei se transformară într-un vîrtej. Dacă nu s-ar fi aflat în propria ei casă, în propriul pat, într-o clipă şi-ar fi tras hainele pe ea şi ar fi ieşit glonţ pe uşă.

– Sin, reacţia ta e disproporţionată. Faptul că am bani nu mă schimbă cu nimic. Nici ceea ce s-a întîmplat între noi. Sper că n-o să laşi chestia asta să-ţi otrăvească sufletul.

– Nu ştiu. Trebuie să mă gîndesc. Acum ar fi mai bine să pleci. Simt nevoia să rămîn puţin singură.

Ea rămase cu faţa la perete, dar îl auzi oftînd şi simţi cum greutatea corpului său părăseşte patul. După un foşnet de ţesătură, auzi fermoarul de la jeanşi. Patul se lăsă iarăşi o clipă, apoi se clătină şi ea şi-l imagină trăgîndu-şi cizmele.

În loc să iasă pe uşă, cizmele înconjurară patul venind pînă în partea unde stătea ea. Ross, cu cămaşa descheiată, se aşeză alături. Îi luă bărbia în mîini şi-i ridică faţa pînă ce ochii lor se întîlniră.

– Încă un lucru la care ar fi bine să te gîndeşti cît timp stai ascunsă în carapace, domnişoară Ţestoasă, este că te iubesc şi că am de gînd să mă însor cu tine, orice ar fi să fie. Întrucît cred că mă iubeşti şi tu, chiar dacă nu vrei s-o recunoşti, e bine să ştii că nu poţi fugi destul de departe sau destul de repede ca să scapi de mine. O sărută şi apoi adăugă: Nu uita că am programat o cină deosebită, sîmbătă seara, la mine acasă. La ora şapte.

Cu mintea paralizată, cu inima strînsă, ea îşi aţinti privirea pe florile de pe tapet. Nu-şi putea da seama cît a stat aşa acolo, buimăcită, sufocată, strîngînd spasmodic cearceaful. Primul sentiment care o năpădi fu panica.

Căsătorie? Oh, Doamne, nu!

Se îmbrăcă la repezeală, adună cîteva lucruri într-o geantă şi peste cincisprezece minute ieşea din oraş. Se opri acolo unde ajungea întotdeauna, cînd era tulburată: în Vendor, acasă la Dagna.

Essie dormea, dar Dagna era încă trează, uitîndu-se la Arsenio Hall. Susan îşi aruncă geanta în dormitorul pe care toată lumea îl socotea încă al ei, îşi afişă pe chip un zîmbet şi păşi în dormitorul bunicii sale.

Rîsul Dagnei se curmă cînd o văzu pe Susan.

– Scumpa mea, ce-ai păţit?

– N-am păţit nimic, Dagna. Se apleacă să sărute obrazul ridat al bunicii. Am vrut numai să-ţi ofer o relatare din sursă directă a capturării Velmei Henson, alias Maureen Potts.

– Doar am vorbit despre asta la telefon, azi după-amiază. Mi-ai povestit de-a fir a păr tot ce s-a întîmplat. Ai omis ceva?

Susan clătină din cap. Pieptul o durea din nou.

– Ştii ce? Adu pentru amîndouă cîte un bol cu îngheţată de scorţişoară şi, pînă cînd terminăm de mîncat, poate îmi spui şi mie ce te frămîntă, bostănelule.

Susan zîmbi cînd îşi auzi porecla din copilărie. De cîte ori nu rezolvaseră, ea şi cu Dagna, tot felul de probleme deasupra unui bol cu îngheţată de scorţişoară? Pînă şi ritualul scoaterii materiei roz din cartonul de doi litri, avea darul s-o liniştească.

Înfipse cîte o linguriţă în fiecare bol, luă cîteva şerveţele sub braţ şi duse îngheţata în camera Dagnei.

Dagna bătu patul cu palma, indicîndu-i lui Susan unde să se aşeze. Susan îi întinse un bol, îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză turceşte pe cuvertura croşetată. În tăcere, fiecare savură cîteva linguriţe de îngheţată.

– Ross e bogat.

– Aha. Dagna mai luă o înghiţitură, apoi întrebă: cît de bogat?

– Nu ştiu foarte exact, dar cred că extrem de bogat.

– Ei şi?

Susan ronţăi o bucăţică de scorţişoară.

– Ei, bravo lui! Mi-am dat seama din prima clipă că e un tînăr cu scaun la cap.

– Dar, Dagna, eu nu mă pot mărita cu Ross. Nu mă pot mărita cu nimeni.

– Şi aş putea, mă rog, să ştiu şi eu de ce? Nu-l iubeşti?

– Ba da, cred că-l iubesc, dar nu-i chiar aşa de simplu.

– Mie mi se pare destul de simplu. E un bărbat frumos şi are caracter, te iubeşte, îl iubeşti, unde-i problema?

– Joacă jocuri de noroc.

Dagna îşi ridică sprîncenele decolorate.

– Asta-i o boală la el?

– Nu, nu cred. Dar uneori joacă poker pe sume mari. Dacă l-ai fi văzut pe director cum ne-a mai periat la Reno!

– Bunicul tău juca poker din cînd în cînd şi era chiar un jucător destul de bun, iar eu eram recunoscută pentru că mereu cîştigam la cărţi. Ba mi se pare că şi tu ai povestit ceva despre un *jackpot* gras pe care l-ai făcut la jocuri mecanice. Şi-mi aduc aminte că ai fost cu mine şi la cursele de cai, de cîteva ori. Dagna aduna ultimele linguriţe de îngheţată. Oare chiar povestea cu jocurile de noroc să fie adevărata problemă?

Susan privi lung în bolul gol şi oftă.

– Nu. Mă tem că o să ajung ca mama şi că Ross e numărul doi într-un lung şir de soţi. Nu vreau să fiu aşa, Dagna, şi n-am de gînd să-mi expun copiii unui asemenea mod de viaţă.

– Doamne păzeşte, de unde ai mai scos şi ideea asta? Nu semeni deloc cu Barbara. Ea e uşuratică precum un colibri, pe cînd tu eşti statornică precum o stîncă. Cu toate că e fata mea şi ţin la ea, Barbara e superficială ca apa dintr-o farfurioară, pe cînd gîndurile şi sentimentele tale sînt profunde.

– Dar, Dagna, tu nu-nţelegi că eu provin dintr-o familie dezmembrată şi tiparele tind să se repete? Uită-te la mine, am deja la activ o căsnicie ratată.

– Prostii! Toate revistele care-mi trec prin mînă bat apa-n piuă despre familiile dezmembrate şi jumătate din dezbaterile pe care le urmăresc la televizor fac acelaşi lucru. Dacă vrei să ştii părerea mea, nu-i decît un moft de care s-au agăţat oamenii ca să-ncerce să explice ceva ce nimeni nu-nţelege cu adevărat şi ca să dea vina pe alţii pentru problemele lor. Nu spun că unii părinţi nu-s complet zăpăciţi şi de-a dreptul periculoşi pentru copiii lor. Am văzut şi dintr-ăştia destui, dar nu poţi să te bălăceşti în noroi la nesfîrşit. Vine o vreme cînd orice om trebuie să se scuture de trecut, să-şi ia în mîini propria soartă şi să se-mpace într-un fel cu viaţa. Uite, chiar aşa prost cum au început-o copiii lui Jake Sayer, cei mai mulţi dintre ei au ajuns foarte bine.

– Dar...

– Nici un dar. Spune-mi un lucru: chiar crezi sincer că eşti ca maică-ta?

Susan clătină din cap şi puse bolurile deoparte.

– Linda spune cîteodată că înclin dinadins spre extrema cealaltă, numai ca să fiu total diferită de ea.

– Nici nu trebuie să te osteneşti prea tare.

– Linda mai spune că eu mă feresc de legăturile emoţionale profunde cu bărbaţii.

Dagna încuviinţă:

– Asta am văzut şi eu.

– Uneori, Ross îmi spune „domnişoara Ţestoasă".

Dagna întinse braţele şi Susan se cuibări la pieptul ei, cum făcea cînd era copil.

– Mă doare faptul că purtarea Barbarei te-a făcut să-ţi fie frică să iubeşti. Dagna o mîngîie pe păr. Acum, să ştii, o căsnicie nu înseamnă numai trandafiri şi trebuie să-ţi dai osteneala să meargă, dar nimic nu-i mai grozav decît iubirea statornică a unui om bun. Eu am avut parte de asta. Am dorit-o pentru Barbara şi ţi-o doresc şi ţie. Ross e un om bun, bostănelule. Încrede-te în inima ta.

Rămaseră tăcute multă vreme şi Susan parcă se îmbiba de iubirea care se revărsa prin fiecare mîngîiere a bunicii sale.

– Dagna, te-ai întrebat vreodată de ce mama e aşa cum e?

Bătrîna continuă s-o mîngîie.

– De multe ori am stat trează chiar în patul ăsta, îngrijorată de ultima ei escapadă, şi m-am întrebat ce aş fi putut să fac altfel decît am făcut. Bunicul tău şi cu mine o iubeam şi-am căutat să facem tot ce am putut mai bine. Dar, încă de cînd era mică, nu era niciodată fericită prea multă vreme cu un lucru. A avut întotdeauna o fire nestatornică. Cred că unele suflete sînt pur şi simplu născute să fie aşa cum sînt. După o clipă, Dagna adăugă încetişor: Dar, din cînd în cînd, asta mă îndurerează.

◆

Sîmbătă dimineaţa, Susan se duse la *Marea evadare* şi deschise magazinul. În ultimul timp, se gîndise mult la ea însăşi, la mama ei şi la sentimentele ei pentru Ross. Discuţia cu Dagna o ajutase. Înţeleapta ei bunică avea darul de a se strecura printre mărunţişuri şi a atinge miezul oricărei situaţii.

Cum nu prea erau clienţi, avu timp destul să mai întoarcă o dată problemele pe toate feţele. Aranjînd rafturile şi ştergînd cărţile de praf, îşi cîntări iarăşi dilema, încercînd să fie cît se poate de obiectivă şi de corectă cu sine, chiar pînă la brutalitate. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît îşi dădea seama că Dagna are dreptate. Simţea nevoia să-şi urmeze inima.

Încercînd să sfărîme tiparul de viaţă al mamei sale, Susan risca să facă exact lucrul pe care încerca să-l evite, devenind o infirmă pe plan emoţional. În fine, poate că „infirmă“ era un cuvînt cam dramatic. Devenea o Ţestoasă.

Spre sfîrşitul după-amiezii, Susan hotărîse să-şi lepede carapacea şi să facă pasul. Gata cu fuga şi cu felul ăsta de a se retrage din viaţă; ce naiba, era îndrăgostită de Ross! Şi chiar dacă n-o fi fost el liniştit şi fără surprize ca insipidul Thomas Howe, nu semăna nici pe departe cu nici unul dintre bărbaţii cu care se măritase mama ei.

Ross Beringer era un bărbat dintr-o categorie aparte. Era inteligent şi spiritual şi excitant. Şi, în pofida faptului că-i ascunsese adevărul despre bani, ea ştia că e cinstit. În sinea ei, avea instinctiv încredere în el. Era un om integru şi de onoare, cu adevărat în spiritul Texas Ranger-ilor. Şi, zîmbind în sinea ei, se gîndi că era cel mai sexy bărbat pe care îl întîlnise vreodată. Avea el tendinţa s-o cocoloşească cam mult, dar asta se mai putea vindeca.

Da, hotărî ea, va accepta propunerea lui, dar va insista ca logodna să dureze mai multe luni. Ţinînd seama de timpul scurt care trecuse de cînd se cunoscuseră, o logodnă lungă era cît se poate de indicată.

Închise magazinul cu o oră mai devreme şi, cu inima uşoară, făcu o escală în piaţa de flori din apropiere şi cumpără un buchet mare de gladiole roşii ca para focului. Se pregătea pentru o seară memorabilă. Avea să facă o baie prelungită, cu multă spumă, şi să se îmbrace cu ceva care să le dea gata, în mod sigur, pe rudele lui Ross.

Cînd ajunse în faţa casei, îşi îndesă sub braţ corespondenţa din ziua aceea şi, fredonînd şi legănînd buchetul de flori, descuie uşa. Abia făcuse un pas înăuntru şi se pregătea să închidă, cînd un Lincoln mare şi argintiu intră în parcare, alături de camioneta roşie a lui Ross.

Cînd Ross, îmbrăcat într-un costum gri, bine croit şi cu o pălărie de cowboy albă, ieşi din maşină, Susan fu surprinsă. Ea îşi imaginase că, la vremea asta el trudeşte din greu să pregătească cina. Îi dăduse de înţeles că vrea să fie o cină deosebită. Cînd el deschise uşa din dreapta şi ajută o femeie frumoasă să coboare din maşină, deveni curioasă. Cînd femeia se ridică pe vîrfuri şi-l sărută, Susan încremeni.

Cum sărutarea se transformă într-o îmbrăţişare înflăcărată în toată regula, aproape că făcu un atac de cord. Faţa i se goli de sînge şi scrisorile de sub braţ se risipiră pe covor. Susan privi, îngrozită şi paralizată, cum Ross şi femeia îşi continuau îmbrăţişarea pătimaşă. În cele din urmă, se opriră să-şi tragă sufletul şi porniră încet spre uşa casei, cu braţele împletite pe după talie şi privindu-se în ochi ca nişte vechi îndrăgostiţi.

Susan aproape că strivi tulpinile florilor pe care le ţinea în mînă. Mirosul lor îi umplu nările pînă la saturaţie, în vreme ce stomacul începu să-i tresalte, ameninţînd să-şi reverse conţinutul. Primul impuls o îndemna să fugă cît mai repede şi cît mai departe de umilitoarea privelişte. Strînse din dinţi şi-şi înfrînă pornirea.

Tot privindu-l pe Ross cum îşi plimbă mîna peste şoldul femeii, cum se apleacă şi o sărută din nou, umilinţa lui Susan se preschimbă în furie aprinsă, mistuitoare.

Cu sîngele urcat pînă în albul ochilor şi buzele strînse într-o linie subţire, ieşi din casă şi păşi apăsat spre cuplul de îndrăgostiţi.

– Şarpe ce eşti! ţipă ea strident. Fustangiu de mahala, neisprăvitule, lepădătură. Îl plesni pe Ross cu buchetul de gladiole de-i zbură pălăria cît colo. Ross Beringer, ai merita să te împuşc cu propriul tău pistol.

– Ce naiba? urlă el, apărîndu-şi faţa cu mîinile, în timp ce ea continua să-l lovească peste cap.

– Nici nu-mi vine să cred că mi-a trecut prin minte chiar şi umbra gîndului de a mă mărita cu un asemenea dihor vopsit. Nu pot să concep că mi-am pierdut, fie şi un minut, dormind cu un asemenea nefericit reprezentant al speciei umane.

– Ascultă, strigă el, parînd loviturile, e o neînţelegere. Stai să-ţi explic.

– Nu poţi să-mi explici ceea ce am văzut cu propriii mei ochi, porc rîios ce eşti. Îl lovi peste umeri, iarăşi şi iarăşi, pînă ce florile roşii se risipiră în toate părţile şi, din buchetul pe care-l ţinea în mînă, nu mai rămaseră decît nişte tulpini jumulite.

Femeia începu să rîdă şi Susan se răsuci spre ea.

– Nu-i nimic de rîs aici, stricato!

Femeia rîse şi mai tare.

– Hei, hei, ce-i tărăboiul ăsta? întrebă o voce gravă în spatele lui Susan. Parcă ar fi o luptă între pisici.

Susan se întoarse şi-l văzu pe Ross stînd în uşă, cu un şervet de vase legat în chip de şorţ. Se uită la celălalt Ross pe care-l atacase, apoi la cel din uşă. O cuprinse o cumplită senzaţie de slăbiciune.

– Ai un... frate... geamăn?

Ross zîmbi, apoi sări pînă lîngă ea.

– Da. O cuprinse pe Susan cu braţul pe după gît şi spuse: Sin, ţi-l prezint pe fratele meu, Holt, iar aceasta e proaspăta lui soţie, Cory. O sărută pe obraz. Ea e Susan Sinclair, dragostea vieţii mele.

Cu privirea pironită definitiv pe vîrfurile pantofilor, Susan încercă să afişeze un zîmbet, dar nu reuşi.

– Iertaţi-mă, bîigui ea. Trebuie să mă duc să-mi tai gîtul. Se răcuci ca să se desprindă de braţul lui Ross şi se repezi spre sanctuarul casei sale.

Ross strigă în urma ei şi se năpusti peste tufa de camelii, prin uşa pe care o lăsase deschisă. Ea trînti uşa, o încuie şi se sprijini de ea, ignorînd bătăile puternice ale lui Ross.

Poate c-ar putea să se înroleze în Legiunea străină franceză. Sau să devină misionar în Mongolia. Sau să-şi facă o operaţie estetică şi să se mute la Rock Springs, Wyoming.

– Susan, dă-o naibii, lasă-mă să intru, strigă Ross.

– Pleacă de aici. Tocmai ascut un cuţit ca să-mi fac harakiri.

– Dacă nu-mi dai drumul, sparg uşa. Ştii bine că pot.

O s-o spargă, e în stare, se gîndi ea. Oftînd, învîrti cheia şi deschise uşa.

Ross stătea acolo cu prosopul de vase prins de centură şi cu mîinile în şolduri.

– Eşti bună să-mi spui şi mie despre ce-i vorba?

– M-am făcut de ruşine iremediabil. Am crezut că Holt eşti tu... şi atunci cînd... cînd el... a sărutat-o... eu... vai, Ross hohoti ea, cuibărindu-se la pieptul lui cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu mi-ai spus că tu şi fratele tău sînteţi gemeni.

El o strînse în braţe şi o legănă înainte şi-napoi.

– Totu-i bine, iubito, e O.K.

– Ba nu-i deloc O.K. N-o să pot să mai dau niciodată ochii cu ei. L-am... bătut pe Holt peste cap cu un buchet de gladiole şi am făcut-o... i-am spus lui Cory – hohotul ei se înteţi – ... stricată. Plîngea lipită de cămaşa lui.

El o mîngîie.

– Hai, hai fetiţo. Cory înţelege. Nici ea n-a ştiut că Holt are un frate geamăn şi prima dată cînd m-a văzut, s-a înfuriat mai rău decît o cloşcă udă şi a vrut să mă castreze cu o cochilie de stridie.

Susan se dădu puţin înapoi.

– Serios?

El chicoti şi încuviinţă din cap.

– Pune-o să-ţi povestească. E teribil de caraghios.

– Dar l-am bătut cu buchetul ăla de flori pînă n-a mai rămas nimic din el. Crezi că l-am rănit?

– Nuuu, iubito. Are un cap la fel de tare ca al meu. Nu s-au înregistrat daune. Îi ridică bărbia şi o sărută. Du-te să-ţi ştergi ochii ăştia frumoşi şi apoi vino la mine. Te asigur că nici unul din ei nu e supărat. Pariez că-n clipa asta fac amîndoi haz de toată povestea.

– Eşti sigur?

– Absolut.

– Tu şi Holt arătaţi exact la fel.

– Da. A fost o vreme cînd ne distram pe socoteala oamenilor, jucîndu-le renghiuri, mai ales cînd eram copii. Dar exista o metodă uşoară să ne deosebeşti. Eu port pălărie neagră şi am o cicatrice pe obraz. Îşi atinse rana aproape vindecată. Ş-apoi, eu, adăugă el, sărutînd-o, sînt cel care te iubeşte.

◆

Tîrziu în noapte, mult după ce se sfîrşise cina şi la scurt timp după plecarea lui Holt şi al lui Cory, Susan şi Ross stăteau înghesuiţi unul într-altul pe canapea, sorbind dintr-un pahar cu vin. El îşi aruncase cizmele în celălalt capăt al camerei, iar cămaşa îi era descheiată şi ieşită din pantaloni. Susan îşi scosese şi ea pantofii şi-şi freca talpa de glezna lui.

– M-am distrat grozav astă seară, spuse ea.

– Mă bucur, o sărută el pe vîrful nasului.

– Mi-au plăcut Holt şi Cory. Nu m-au făcut să mă simt deloc jenată.

– Sînt oameni drăguţi. Îi sărută o pleoapă, apoi pe cealaltă. Şi au o căsnicie foarte fericită.

– Se vede. Cred că eu şi Cory am putea fi prietene. Ştii că s-a oferit să creeze un parfum special pentru mine?

– Îmi place cum miroşi tu acum. A floare de piersic şi a mirodenii. Îi adulmecă lobul urechii.

– Iar tu eşti un bucătar bun.

– Nu-s rău deloc. Aş fi un soţ grozav pentru o doamnă frumoasă. Limba lui îi contura pavilionul urechii.

Ea fremătă de plăcere.

– Ştii, cred că apartamentul ăsta ar arăta mai bine dacă ai pune cîteva tablouri. Ea îi mîngîie pieptul gol şi-şi plimbă degetele prin părul negru şi mătăsos care creştea acolo.

El o muşcă mărunt de gît.

– Cea mai mare parte din lucrurile mele sînt încă la Waco. Mi-am zis că, dacă tot am aşteptat atîta de cînd m-am mutat, poate o să vrem să cumpărăm o casă mai mare şi să combinăm lucrurile pe care le avem amîndoi. Sau poate că tu o să preferi să aruncăm totul şi s-o mobilăm de la zero. Limba lui desena cercuri delicioase în scobitura gîtului ei.

– Mi se pare destul de rezonabil.

Ross rămase complet nemişcat. Apoi se trase înapoi şi o privi, ochii lui negri căutîndu-i pe ai ei.

– Asta înseamnă ceea ce cred eu că-nseamnă?

Făcînd o figură nevinovată, ea spuse:

– Nu ştiu. Tu ce crezi că-nseamnă?

– Sper că înseamnă că tocmai ai consimţit să te măriţi cu mine.

Pe buzele ei se aşternu un zîmbet împăcat.

– De vreme ce te iubesc ca o nebună şi doresc să fii tatăl copiilor mei, bănuiesc că n-am de ales.

Ross zîmbi larg. Apoi, îşi dădu capul pe spate şi scoase un chiot sălbatic care zgîlţîi ferestrele.

– Hoo-uiii! Mii de draci! Îşi încleştă braţele în jurul ei şi o strînse aşa de tare, încît ei i se opri respiraţia. Ah, scumpa mea, te iubesc atît de mult, încît simt că fac explozie. Şi-ţi promit să te iubesc tot atît de mult încă patruzeci de ani de acum încolo, ba, mai mult. O să fiu pentru tine cel mai bun soţ pe care l-a avut vreodată o femeie. Tot ce doreşti e al tău. Nu trebuie decît să ceri.

Gura lui se mişcă peste a ei cu o foame mistuitoare care-i stîrni în trup un foc nepotolit. O mîngîie cu veneraţie şi-i şopti în ureche cuvinte de iubire, pînă cînd ea fu sleită de dor. Apoi o săltă în braţe şi se ridică în picioare.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Să sărbătorim, păcatul meu dulce. Zîmbi, cu un licăr diabolic în ochi. Toată noaptea.

❦

Sfîrşit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura VICTORIA
București 1994

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Ușa se trîntește și ea rămîne, sumar îmbrăcată, afară. O salvează noul ei vecin, un bărbat fascinant. Aventura polițistă în care sînt antrenați amîndoi, îi apropie și ceea ce începuse ca o prietenie se transformă într-o dragoste dulce, matură.

Loveswept

Preț 1400 lei